Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

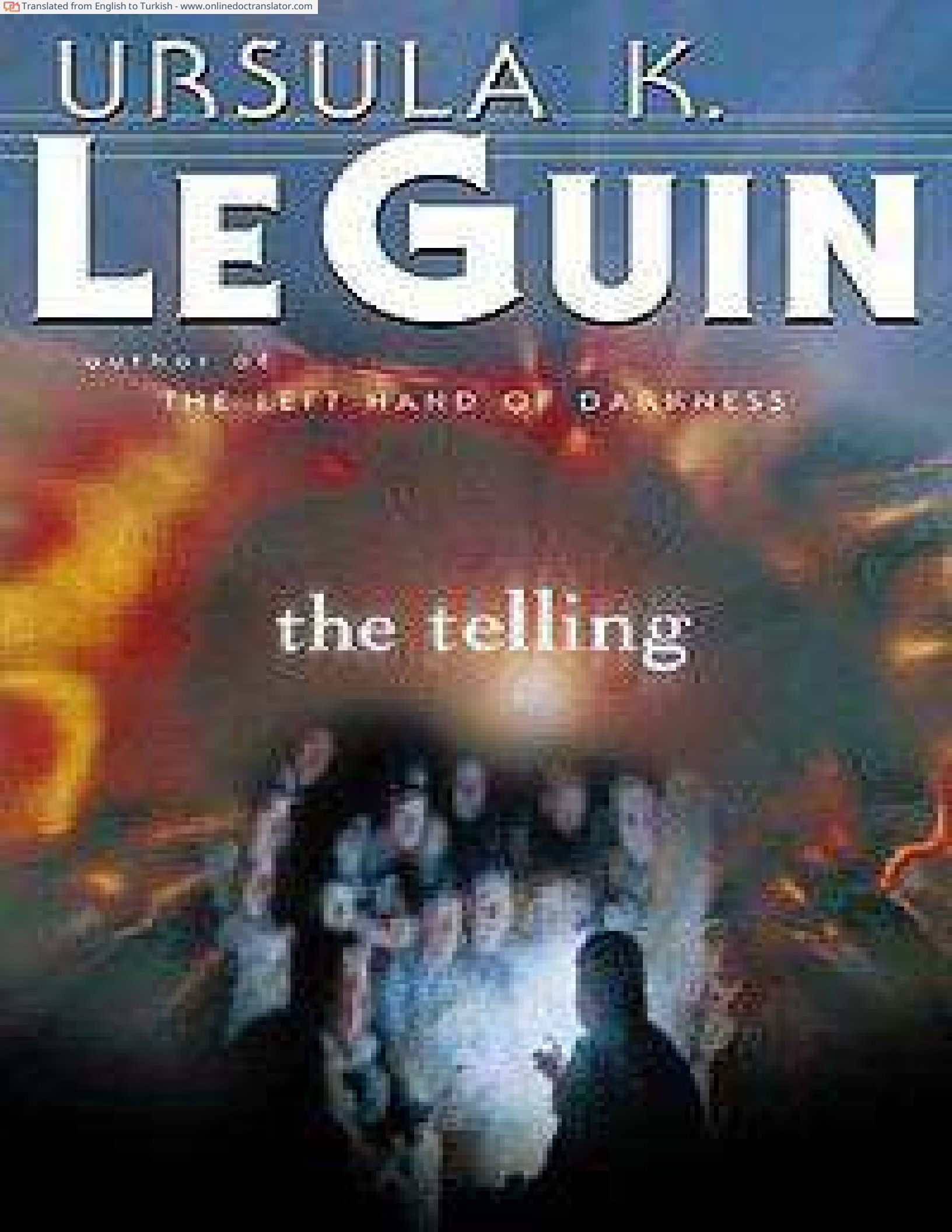
URSULA K.

LE GUIN

author of

THE LEFT HAND OF DARKNESS

the telling

Anlatım

(Hain Döngüsü - 8)

ursula le guin

Dünyalı Sutty, yıldızlararası Ekumen için resmi bir Gözlemci olarak Aka gezegenindeki Dovza Şehrinde yalnız, iyi korunan bir hayat yaşıyor. Tüm vatandaşların saf "üretici-tüketiciler" olması konusunda ısrar eden Aka'nın -Şirket- sıkı denetim altındaki kapitalist hükümeti, antik yolların tüm kalıntılarını sistematik olarak yok ediyor: "Temizlik Zamanı", bu dönemi tanımlamak için kullanılan tüyler ürpertici bir terim. Kitaplar yakılır, eski dil ve hat sanatı yasaklanır ve geçmişin herhangi bir parçasını yaşatmaya çalışanlar cezalandırılır ve ardından yeniden eğitilir. Aka'nın kültürel geçmişinin dilbilimi ve edebiyatını inceleme girişimlerinden hüsrana uğrayan Sutty, nehrin yukarısındaki taşra kasabası Okzat-Özkat'a gönderilir. Burada yavaş yavaş eski dünya dağ insanlarının büyüsüne kapılıyor ve durgun sularının yavaş yavaş farkına varıyor: çok derine koş Ancak Sutty, yöntemlerinin bir din mi, eski gelenekler mi, felsefe mi yoksa pasif, siyasi direniş mi oluşturduğundan emin değil. Ev sahiplerinin kültürünün derinliklerine inen Sutty, kendisini paralel bir ruhani arayış içinde de bulur.

Anlatım

kaydeden Ursula Le Guin

Doğduğum gün ilk hatamı yaptım ve o zamandan beri bu yolda bilgelik aradım.
Mahabharata

BİR

Sutty gündüzleri Dünya'ya döndüğünde, her zaman köye giderdi. Geceleri Pale'di.

Pirinç sarısı, zerdeçal sarısı ve safranla pişirilmiş pirinç sarısı, kadife çiçeği portakalı, tarlaların üzerindeki gün batımı tozunun donuk turuncu pusluluğu, kına kırmızısı, çarkıfelek kırmızısı, kurumuş kan kırmızısı, çamur kırmızısı: gün ışığının tüm renkleri. gün. Bir asafetida kokusu. Verandada Moti'nin annesiyle dedikodu yapan Teyzenin dere gevezeliği. Hurree amcanın kara eli beyaz bir sayfada hareketsiz duruyor. Ganesh'in küçük domuzcuk nazik gözü. Bir kibrit çaktı ve tütsü dumanının zengin gri kıvrımı: keskin, canlı, gitti. Sokaklarda yürürken, yemek yerken ya da gündüzleri diğer güneşin altında parti yapmak zorunda kaldığı yakın çekimlerin duyusal saldırısına ara verdiğinde zihninde süzülen ya da parıldayan kokular, kısa bakışlar, yankılar.

Ama gece her dünyada aynıdır. Işığın yokluğu sadece budur. Ve karanlıkta, içinde bulunduğu Pale'di. Ne rüyada, ne de rüyada. Uyanıkken, uyumadan önce ya da rüyadan uyandığında, rahatsız ve gergindi ve bir daha uyuyamıyordu. Tatlı, parlak parçalar halinde değil, bir yerin ve uzun bir zamanın tam olarak hatırlanmasıyla bir sahne olmaya başlardı; ve anı bir kez başladığında onu durduramadı. Gitmesine izin verene kadar içinden geçmesi gerekiyordu. Belki de bir tür cezaydı, tıpkı Dante'nin Cehennemindeki aşıkların cezası gibi, mutlu olduklarını hatırlamak. Ama o aşıklar şanslıydı, birlikte hatırladılar.

Yağmur. Vancouver yağmurunda ilk kış. Gökyüzü, binaların tepelerine ağırlık yapan, şehrin arkasındaki devasa siyah dağları dümdüz eden kurşundan bir çatı gibi. Güneye doğru, Sound'un, altında denizin boğduğu Eski Vancouver'ın yattığı, yağmurlu gri suları uzun zaman önce yükseliyordu. Parlayan asfalt sokaklarda siyah sulu kar. Rüzgâr, onu bir köpek gibi sızlayıp ürkmesine, korkmuş bir coşkuyla titretmesine neden olan rüzgâr o kadar şiddetli ve çılgındı ki, Kuzey Kutbu'ndan gelen o soğuk rüzgâr, kar ayısının buz gibi nefesi. İnce ceketinin içinden geçiyordu ama çizmeleri sıcacıktı, kocaman, çirkin siyah plastik çizmeleri oluklara sıçrıyordu ve yakında evde olacaktı. O korkunç soğuk seni güvende hissettiriyordu. İnsanlar birbirlerini rahatsız etmeden aceleyle geçip gittiler, tüm nefretleri ve tutkuları donmuştu. Kuzeyi, soğuğu, yağmuru, güzel, kasvetli şehri severdi.

Teyze burada çok küçük görünüyordu, küçük ve geçici, küçük bir kelebek gibi. Kırmızı-turuncu pamuklu bir sari, böcek bileklerinde ince pirinç bilezikler. Burada bir sürü Kızılderili ve Hint-Kanadalı, bir sürü komşu olmasına rağmen, Teyze onların arasında bile küçük görünüyordu, yerinden edilmiş, yanlış yerleştirilmiş. Gülümsemesi yabancı ve özür diler gibiydi. Sürekli ayakkabı ve çorap giymek zorundaydı. Ancak yatmaya hazırlanırken ayakları, köyde her zaman elleri, gözleri kadar onun görünen bir parçası olan büyük karakterli küçük kahverengi ayakları yeniden ortaya çıktı. Burada ayakları soğuktan kesilmiş deri çantalara konuldu. Bu yüzden fazla yürümedi, evin içinde koşmadı, mutfakta koşuşturmadı. Ön odadaki ısıtıcının yanına oturdu, solgun, yırtık pırtık, örülmüş yün bir battaniyeye sarındı, kozasına geri dönen bir kelebek vardı. Gidiyor,

Sutty, kucağı ve kolları onun sığınağı olan Teyzesini tanımaktansa, son on beş yıldır neredeyse hiç tanımadığı Anne ve Baba'yı tanımayı artık daha kolay buluyordu. Anne babasını, annesinin iyi huylu zekasını ve zekasını, babasının şefkat göstermek için çekingen, beceriksiz çabalarını keşfetmek çok hoştu. Çocukken makul olmayan bir şekilde sevildiğini bilerek bir yetişkin olarak onlarla sohbet etmek - kolaydı, keyifliydi. Her şeyi konuştular, birbirlerinden öğrendiler. Teyze küçülürken, çok usulca, kurnazca, hiçbir yere gitmiyormuş gibi kanat çırparak uzaklaştı, köye, Hurree Amca'nın mezarına.

Bahar geldi, korku geldi. Güneş ışığı buraya bir ergen gibi uzun ve solgun, gümüşi gölgeli bir parlaklıkla kuzeye geri geldi. Mahallenin ara sokaklarında küçük pembe erik ağaçları çiçek açmıştı. Babalar, Pekin Antlaşması'nın Eşsiz Kader Doktrini'ne aykırı olduğunu ve yürürlükten kaldırılması gerektiğini ilan ettiler. Pales açılacaktı, dedi Babalar, halklarının Kutsal Işığı almasına izin verildi, okulları inançsızlıktan, yabancı hata ve sapkınlıktan arındı. Günaha sarılanlar yeniden eğitileceklerdi.

Annem her gün Link ofislerindeydi, eve geç ve asık suratla geliyordu. Bu onların son hamlesi, dedi; bunu yaparlarsa yer altından başka gidecek yerimiz yok.

Mart ayı sonlarında, Host of God'dan bir uçak filosu Colorado'dan Washington Bölgesi'ne uçtu ve oradaki Kitaplığı bombaladı, uçak ardına, dört saatlik bombalama, yüzyıllarca tarihi ve milyonlarca kitabı kire çevirdi. Washington bir Pale değil, güzel bir yaşlıydı

Bina, genellikle kapalı ve güvenlik altında kilitli tutulmasına rağmen hiçbir zaman saldırıya uğramamıştı; bugüne kadar tüm sıkıntı ve savaş zamanlarına, çöküş ve devrim zamanlarına dayanmıştı. Arınma Zamanı. Rab'bin Orduları Genel Komutanı, bombalamayı sürerken bir eğitim eylemi olarak duyurdu. Sadece bir Söz, sadece bir Kitap. Diğer tüm kelimeler, diğer tüm kitaplar karanlıktı, yanılgıydı. Onlar pislikti. *Tanrı'nın parlamasına izin ver!*diye bağırdı beyaz üniformalı ve ayna maskeli pilotlar, Colorado Üssü'ndeki kilisede, meçhul bir şekilde kameralara ve şarkı söyleyen, coşku içinde sallanan kalabalığa bakarak.*Pisliği silin ve Tanrı'nın parlamasına izin verin!*

Ama geçen yıl Hain'den gelen yeni Elçi Dalzul, Pederlerle konuşuyordu. Dalzul'u Sığınağa kabul etmişlerdi. Ağda ona yakın gerçekler, hololar ve 2 boyutlu görüntüler vardı ve*Tanrı kılıcı.* Görünüşe göre Ordu Genel Komutanı, Pederlerden Washington Kütüphanesini yok etme emri almamıştı. Hata elbette Başkomutan'ın değildi. Babalar hata yapmadı. Pilotların gayreti aşırıydı, eylemleri izinsizdi. Sanctum'dan haber geldi: pilotlar cezalandırılacaktı. Silahları ve beyaz üniformaları alenen çıkarılarak safların, kalabalığın ve kameraların önüne çıkarıldılar. Kapüşonları çıkarılmış, yüzleri açıktı. Utanç içinde yeniden eğitime götürüldüler.

Bütün bunlar ağdaydı, ama Sutty, babam sanal gerçeklik bağlantısını kestiğinden, onu parti yapmak zorunda kalmadan izleyebiliyordu.*Tanrı kılıcı*da doluydu. Ve yine yeni Elçi ile dolu. Dalzul bir Terran'dı. Tam burada, Tanrı'nın Dünyasında doğdu, dediler. Dünya insanlarını hiçbir uzaylının anlayamadığı kadar anlayan bir adam, dediler. Babaların ayaklarının dibine diz çökmeye ve hem Kutsal Ofisin hem de Ekumen'in barışçıl niyetlerinin uygulanmasını tartışmaya gelen yıldızlardan bir adam.

"Yakışıklı adam," dedi annem dikkatle bakarak. "O ne? Beyaz bir adam mı?"

"Aşırı derecede öyle," dedi babam.

"O nereli?"

Ama kimse bilmiyordu. İzlanda, İrlanda, Sibirya, herkesin farklı bir hikayesi vardı. Dalzul, Hain üzerinde çalışmak için Terra'dan ayrılmıştı, hepsi bu konuda hemfikirdi. Çok hızlı bir şekilde bir Gözlemci, ardından bir Gezici olarak kalifiye olmuş ve ardından evine geri gönderilmişti: Terra'nın ilk Terran Elçisi.

"Yüzyılı aşkın bir süre önce ayrıldı," dedi annem. "Unistler Doğu Asya ve Avrupa'yı ele geçirmeden önce.

Asya. Dünyasını oldukça değişmiş bulmalı."

Şanslı adam, diye düşündü Sutty. Ah şanslı, şanslı adam! Kaçtı, Hain'e gitti, Ve Okulu'nda okudu, her şeyin Tanrı ve nefret olmadığı, milyonlarca yıllık bir tarih yaşadıkları, her şeyi anladıkları yerdeydi!

Aynı gece, Anne ve Babasına Eğitim Okulunda okumak, Ekumenik Koleji'ne girmeye hak kazanmak istediğini söyledi. Onlara çok ürkek bir şekilde anlattım ve onları yılgınlığa kapılmadan, hatta şaşırmadan buldum. "Bu, şu anda kurtulmak için oldukça iyi bir dünya gibi görünüyor," dedi annem.

O kadar sakin ve olumluydular ki, Eğer hak kazanırsam ve diğer dünyalardan birine gönderilirsem, beni bir daha asla göremeyeceklerini anlamıyor musun? Elli yıl, yüz, yüzlerce uzayda gidiş-dönüş nadiren daha azdı, çoğu zaman daha fazlaydı. Umursamadılar mı? Ancak o akşamın ilerleyen saatlerinde, dolgun dudaklar, kanca burun, ağarmaya başlayan saçlar, sert ve kırılgan bir yüzle babasının profilini masada izlerken, başka bir dünyaya gönderilmişse, o zaman aklına geldi. onları bir daha asla göremeyecekti. Bunu ondan önce düşünmüşlerdi. Kısa bir varlık ve uzun bir yokluk, o ve onların sahip olduğu tek şey buydu. Ve en iyisini yaptı.

"Ye teyze," dedi annem, ama Teyze küçük anten antenli parmaklarıyla naan parçasına hafifçe vurmakla yetindi ve onu kaldırmadı.

Fırıncıyı temize çıkararak, "Kimse böyle unla iyi ekmek yapamaz" dedi.

Annem, "Köyde yaşamakla şımarıktın," diye dalga geçti. "Bu, Kanada'da herkesin bulabileceği en iyi kalite. En iyi kalitede kıyılmış saman ve alçı tozu."

"Evet, şımarıktım," dedi teyze uzak bir ülkeden gülümseyerek.

Binaların cephelerine eski sloganlar kazınmıştı: GELECEĞE İLERİYE. AKA ÜRETİCİ-TÜKETİCİLERİ YILDIZLARA YÜRÜYÜYOR. Daha yenileri, göz kamaştırıcı elektronik teşhir şeritleri halinde binaların arasında koşturuyordu: GERECİCİ DÜŞÜNCE YENİLENEN DÜŞMANDIR. Ekranlar arızalandığında mesajlar şifreli hale geldi: OD IS ON. En yenileri holopro'da sokakların üzerinde geziniyordu: SAF BİLİM YOLSUZLUĞU YOK EDER. YUKARI İLERİ İLERİ İLERİ. Son derece ritmik, çok sesli, havayı dolduran müzik onlarla birlikte havada süzülüyordu. "İleri, yıldızlara doğru!" Sutty'nin robocab'ının oturduğu kavşakta, görünmez bir koro durmuş trafiğe tiz bir sesle seslendi. Melodiyi bastırmak için taksi sesini açtı. "Bâtıl inanç çürüyen bir cesettir"

dedi ses sistemi zengin, çekici bir erkek sesiyle. "Batıl inançlar genç zihinleri kirletir. Gerici öğretileri bildirmek ve fitneye izin veren veya sınıflarında akılsızlık ve hurafeleri tanıtmaya izin veren öğretmenleri yetkililerin dikkatine sunmak, ister yetişkin ister öğrenci olsun her vatandaşın sorumluluğudur. Saf Bilim, tüm insanların ateşli işbirliğinin ilk gereklilik olduğunu biliyoruz..." Sutty sesi olabildiğince kıstı. Koro, "Yıldızlara! Yıldızlara!" ve robocab uzunluğunun yarısı kadar ileri doğru fırladı. İki sarsıntı daha ve bir sonraki akış değişiminde kavşaktan geçebilir.

Sutty bir akagest için ceketinin ceplerini yokladı ama hepsini yemişti. Midesi ağrıyor. Kötü yemek, çok uzun süre çok fazla kötü yemek yemişti, proteinler, çeşniler, uyarıcılarla zenginleştirilmiş işlenmiş şeyler, bu yüzden aptal akagestleri satın almak zorundaydın. Ve aptalca gereksiz trafik sıkışıklığı çünkü aptalca kötü yapılmış arabalar her zaman bozulur ve sürekli gürültü, sloganlar, şarkılar, yutturmaca, FF teknolojisi modunda her popülasyonda her hatayı yapacak şekilde kendini kandıran bir insan şimdiye kadar yapmıştı. Yanlış.

Yargıcılık. Hayal kırıklığının düşüncelerini ve algılarını gölgelemesine izin vermek yanlıştır. Ön yargıyı kabul etmek yanlış. Bak, dinle, fark et: gözlemle. Bu onun işiydi. Bu onun dünyası değildi.

Ama üzerindeydi, içindeydi, ondan geri adım atmanın bir yolu yokken bunu nasıl gözlemleyebilirdi? Ya çalışması gereken yakınlardaki aşırı uyarılma ya da sokakların gürültüsü: gözlemlemek için geldiği dünyayı dışarıda bırakan dairesinde tek başına olması dışında, propagandanın bitmeyen saldırganlığından kaçabileceği hiçbir yer yoktu.

Gerçek şu ki, burada bir Gözlemci olmaya uygun değildi. Başka bir deyişle, ilk görevinde başarısız olmuştu. Elçi'nin onu bunu söylemek için çağırdığını biliyordu.

Randevuya neredeyse geç kalmıştı. Robocab ileri doğru bir hamle daha yaptı ve ses sistemi, şirketin düşük ayarları geçersiz kılan anonslarından biri için yüksek sesle geldi. Kapatma düğmesi yoktu. "Uzay Bilimleri Bürosu'ndan bir duyuru!" dedi bir kadının canlı, enerji dolu, kendine güvenen sesi ve Sutty elleriyle kulaklarını kapatıp, "Kapa çeneni!" diye bağırdı.

"Aracın kapıları kapalı," dedi robocab, sözlü emirlere yanıt veren mekanizmalara atanan düz, mekanik sesle. Sutty bunu gördü

bu komikti ama gülemedi. Havadaki tiz sesler şarkısını söylerken duyuru uzayıp gidiyordu: "Daha da yükseğe, daha da büyük, yıldızlara doğru yürüyor!"

Tong Ov adında kara gözlü bir Chiffewarian olan Ekumenical Elçisi, ZIL-tarama sistemindeki bir arıza nedeniyle apartmanının çıkışında geciktiği ve buna güldüğü için atanmalarında ondan bile geç kaldı. Ofisindeki dosyaları incelerken, "Ve buradaki sistem size vermek istediğim mikro kaydı kaybetti," dedi. "Kodladım, çünkü tabii ki dosyalarımı karıştırıyorlar ve kodum sistemi karıştırdı. Ama onun burada olduğunu biliyorum... Bu arada, bana işlerin nasıl gittiğini anlat."

"Pekala," dedi Sutty ve duraksadı. Aylardır Dovzan'da konuşup düşünüyordu. Bir an kendi dosyalarını gözden geçirmesi gerekti: Hintçe hayır, İngilizce hayır, Haince evet. "Benden çağdaş dil ve edebiyat üzerine bir rapor hazırlamamı istediniz. Ama ben yoldayken burada meydana gelen toplumsal değişimler... Eh, şimdi, Dovzan ve Haince dışında herhangi bir dili konuşmak veya öğrenmek yasalara aykırı olduğuna göre, ben diğer diller üzerinde çalışamıyorum. Hala varsalar. Dovzan'a gelince, İlk Gözlemciler oldukça kapsamlı bir dil araştırması yaptılar. Ben sadece ayrıntılar ve kelime dağarcığı ekleyebilirim."

"Ya edebiyat?" diye sordu.

"Eski yazılarda yazılan her şey yok edilmiş. Ya da varsa ne olduğunu bilmiyorum çünkü bakanlık izin vermiyor. Yani benim yapabildiğim sadece modern işitsel edebiyat." ... Hepsi Şirket özelliklerine göre yazılmıştır. Çok standart hale gelme eğilimindedir."

Mızmızlanmasının onu sıkıp sıkmadığını anlamak için Tong Ov'a baktı, ama o hâlâ kayıp dosyayı arasa da büyük bir ilgiyle dinliyor gibiydi. "Tamamen işitsel, değil mi?" dedi.

"Şirket kılavuzları dışında hemen hemen hiçbir şey basılmadı, sağırlar için çıktılar ve erken yaştaki öğrenciler için sesli metinlere eşlik eden birincil kitaplar dışında... Eski ideografik biçimlere karşı yürütülen kampanya çok yoğun görünüyor. genel olarak yazıya güvensizlik.Neyse, edebiyat yoluyla bulabildiğim tek şey ses kasetleri ve yakın çekimler.Dünya Enformasyon Bakanlığı ve Merkez Şiir ve Sanat Bakanlığı tarafından yayınlanmış.Çalışmaların çoğu aslında bilgi amaçlıdır. ya da eğitim materyali yerine, yani, benim anladığım kadarıyla edebiyat ya da şiir. Yakın gerçeklerin çoğu pratik ya da etik problemlerin ve çözümlerin dramatize edilmesi olsa da..."

gerçeklere dayalı, yargılamadan, önyargısız konuşmak için o kadar uğraşıyordu ki sesi tamamen tonsuzdu.

"Kulağa sıkıcı geliyor," dedi Tong, hâlâ dosyaları karıştırırken.

"Şey, ben, sanırım bu estetiğe karşı duyarsızım. Bu çok derin ve, ve, ve düpedüz politik. Elbette her sanat politiktir. *Tümü* didaktik, hepsi bir inanç sisteminin hizmetinde, güceniyorum, yani direniyorum. Ama yapmamaya çalışıyorum. Belki, esasen tarihlerini sildikleri için - Buraya gönderildiğimde, onların bir kültür devriminin eşiğinde olduklarını bilmenin hiçbir yolu yoktu elbette - Ama her neyse, bu özel Gözlem gemisi için, belki bir Terran kötü bir seçimdi Terra'da geçmişini inkar eden bir halkın geleceğini yaşadığımızı düşünürsek."

Birden durdu, söylediği her şey onu dehşete düşürdü.

Tong dehşete kapılmadan ona baktı. "Yapmaya çalıştığın şeyin yapılamayacağını düşünmene şaşmıyorum. Ama senin fikrine ihtiyacım vardı. Bu yüzden benim için değdi. Ama senin için yorucu. Bir değişiklik oldu." emir." Kara gözlerinde bir parıltı vardı. "Nehrin yukarısına çıkmaya ne dersin?"

"Nehir?"

"Ormana doğru" derler öyle değil mi? Ama aslında ben Ereha'yı kastetmiştim.

Adını söylediğinde, başkentin içinden akan büyük bir nehrin kısmen döşeli olduğunu ve binalar ve bentlerle o kadar gizlendiğini hatırladı ki, onu haritalar dışında gördüğünü hatırlamıyordu.

"Dovza şehrinin dışına çıkmayı mı kastediyorsun?"

"Evet," dedi Tong. "Şehir dışında! Ve rehberli bir turda değil! Elli yıldır ilk kez!" Gizli bir hediyeyi, güzel bir sürprizi ortaya çıkaran bir çocuk gibi parladı. "İki yıldır buradayım ve Dovza Şehri veya Kangnegne veya

Ert. Doğu Adaları'ndaki uzay programı tesislerine veya baharın güzelliğine bir başka rehberli tur teklif edilerek seksen kez kibarca kaçınıldı. Bu tür istekleri alışkanlıkla, ezbere yaparım. Ve aniden biri verilir! Evet! Personelinizden birine Okzat-Özkat'ta bir ay kalma yetkisi verildi.' Yoksa Özkat-Okzat mı? Nehrin yukarısında, eteklerinde küçük bir şehir. Ereha, Yüksek Kaynak Suyu Sıradağları'nda, karadan yaklaşık bin beş yüz kilo içeride yükselir. O bölgeyi istedim Rangma, almayı hiç beklemiyordum ve aldım!" Yüzüne gülümsedi.

"Neden orada?"

"Orada kulağa ilginç gelen bazı insanlar olduğunu duydum."

"Etnik bir parça nüfus mu?" diye sordu umutla. Kaldığı sürenin başlarında, şu anda Dovza Şehrinde Tong Ov ve diğer iki Gözlemci ile ilk tanıştığında, hepsi modern Aka'nın büyük şehirlerindeki devasa tek kültürlülüğünü tartışmışlardı; canlı. Hepsi, Akan toplumunun farklılıklara ve bölgesel farklılıklara sahip olması gerektiğine ikna olmuş ve öğrenmenin hiçbir yolu olmadığı için hüsrana uğramıştı.

"Etnik değil mezhepçi olduklarından şüpheleniyorum. Bir tarikat. Muhtemelen yasaklanmış bir dinin saklandığı kalıntılar."

"Ah," dedi ilgi ifadesini korumaya çalışarak.

Tong hala dosyalarını araştırıyordu. "Konuyla ilgili topladığım küçük şeyleri arıyorum. Sosyokültürel Büro, hayatta kalan bilim karşıtı tarikat faaliyetleri hakkında raporlar. Ayrıca birkaç söylenti ve hikaye. Gizli ayinler, rüzgarda yürümek, mucizevi bakımlar,geleceğin tahminleri. Olağan."

Üç milyon yıllık bir tarihin varisi olmak, insan davranışlarında veya buluşlarında olağandışı denebilecek çok az şey bulmaktı. Hainliler bunu hafife alsalar da, herhangi bir güneş altında yeni bir şey, hatta hayali bir yeni şey bile bulmakta zorlanacaklarını bilmek, çeşitli torunları için bir yüktü.

Sutty hiçbir şey söylemedi.

Tong, "Buradaki İlk Gözlemciler'in Terra'ya gönderdikleri materyalde," diye devam etti, "dinlerle ilgili herhangi bir şey geçti mi?"

"Eh, dil raporundan başka hiçbir şey hasar görmeden geldiğine göre, herhangi bir şey hakkında bilgi hemen hemen sadece kelime bilgisinden çıkarabildiğimiz kadardı."

"Aka'yı incelemesine şimdiye kadar izin verilen yegâne insanlardan gelen tüm bu bilgiler, bir aksaklıkta serbestçe kayboldu," dedi Tong, arkasına yaslanıp dosyalarında bir aramanın kendi kendine tamamlanmasına izin vererek. "Ne büyük şans! Yoksa bir aksaklık mıydı?"

Tüm Chiffewarians gibi, Tong da oldukça tüysüzdü - Valparaiso argosunda bir chihuahua. Kelliğin çok nadir olduğu bu yerde tuhaflığını en aza indirmek için bir şapka takmıştı; ama Akanlar nadiren şapka taktıkları için, şapkayla belki de şapkasız olduğundan daha yabancı görünüyordu. Kibar tavırlı bir adamdı, resmi olmayan, açık sözlü, Sutty'yi elinden geldiği kadar rahatlatıyordu; yine de o kadar müdahaleci değildi ki, sonunda,

uzak. Kendisi işgal edilemezdi, hiçbir samimiyet sunmuyordu. Mesafesini kabul ettiği için minnettardı. Şimdiye kadar, onunkini saklamıştı. Ama sorusunu samimiyetsiz bulmuştu. Şanzımanın kaybolmasının bir kaza olmadığını kesinlikle biliyordu. Neden açıklamak zorunda olsun ki? Yüzyıllardır uzayda bulunan Gözlemciler ve Geziciler gibi, bagajsız seyahat ettiğini açıkça belirtmişti. Altmış ışık yılı geride bıraktığı yerden sorumlu değildi. Terra'dan ve onun kutsal terörizminden o sorumlu değildi.

Ama sessizlik devam etti ve sonunda, "Pekin yanıtlayıcısı sabote edildi" dedi.

"Sabotaj mı?"

Başını salladı.

"Unistler tarafından mı?"

"Rejimin sonlarına doğru Ekumenik tesislerin çoğuna ve antlaşma bölgelerine saldırılar oldu. Pales."

"Birçoğu yok edildi mi?"

Onu çekmeye çalışıyordu. Onun hakkında konuşmasını sağlamak için. Öfke içini doldurdu, öfke. Boğazı sıkıştı. Hiçbir şey söylemedi çünkü bir şey söyleyemedi.

Önemli bir duraklama. Tong, "O halde dilden başka hiçbir şey anlaşılamadı," dedi.

"Hemen hemen hiçbir şey."

"Korkunç şans!" enerjik bir şekilde tekrarladı. "İlk Gözlemciler Terrandı, bu yüzden raporlarını Hain yerine Terra'ya gönderdiler - doğal olarak değil ama yine de şanssızlık.*itibaren*Terra her şeyi halletti. Akanların istediği ve Terra'nın gönderdiği tüm teknik bilgiler, hiçbir sorgulama ve kısıtlama olmadan... İlk Gözlemciler neden, neden bu kadar büyük bir kültürel müdahaleyi kabul etsinler?"

"Belki onlar göndermemiştir. Belki de Unistler göndermiştir."

"Unistler neden Aka'nın yıldızlara doğru yürüyüşünü başlatsın?"

Omuz silkti. "Kendini yaymak."

"Yani, başkalarını inandıkları şeye inanmaya ikna etmek mi? Endüstriyel teknolojik ilerleme, Unist dininin bir unsuru olarak dahil edilmiş miydi?"

Omuz silkmemek için kendini tuttu.

"Yani, Unistlerin Hain'deki Stabile'lerle makul bir teması reddettiği o dönemde, onlar...*dönüştürme*Akanlar mı? Sutty, sence buraya misyonerler göndermiş olabilirler mi, sen onlara ne diyorsun?"

"Bilmiyorum."

Onu araştırmıyor, tuzağa düşürmüyordu. Hevesle kendi düşüncelerinin peşinden koşarken, yalnızca ona, yani bir Arzlıya, Arzlıların ne yaptığını ve nedenini açıklamasını sağlamaya çalışıyordu. Ama Unistler adına açıklama yapmaz veya konuşmaz ve yapamazdı.

Spekülasyon yapmayı reddettiğini anlayarak, "Evet, evet, üzgünüm. Tabii ki, Unist liderlerin güvenini pek kazanmış değildin! Ama şimdi aklıma bir fikir geldi, görüyorsun ya... ve eğer Akan kodlarını bir şekilde ihlal ettilerse, anlıyor musun? - bu, Limit Yasasını açıklayabilir." Elli yıl önce yapılan ve o zamandan beri uygulanan ani duyurudan, Aka'ya aynı anda yalnızca dört dış dünyalının ve yalnızca şehirlerde girmesine izin verileceğini kastediyordu. "Ve birkaç yıl sonra dinin yasaklanmasını açıklayabilir!" Teorisine kapılmıştı. Gülümsedi ve sonra ona neredeyse yalvarırcasına sordu, "Terra'dan buraya ikinci bir grubun gönderildiğini hiç duymadın mı?"

"HAYIR."

İçini çekti, arkasına yaslandı. Bir dakika sonra elini hafifçe sallayarak spekülasyonlarını savuşturdu. "Yetmiş yıldır buradayız," dedi, "ve tek bildiğimiz sözcük dağarcığı."

Rahatladı. Terra'dan Aka'ya dönmüşlerdi. Güvendeydi. Dikkatle ama rahatlamış bir akıcılıkla konuştu. "Eğitimdeki son yılımda, zarar görmüş kayıtlardan bazı kopya eserler yeniden oluşturuldu. Resimler, birkaç kitap parçası. Neyin yerine geçtiği hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Burada dinin ne zaman yasaklandığını bile bilmiyorum. Yaklaşık kırk yıl önce mi?" Sesini duydu: yatıştırıcı, sahte, zorlama. Yanlış.

Tong başını salladı. "Ekumen ile ilk temastan otuz yıl sonra. Şirket, 'dini uygulama ve öğretimi' yasa dışı ilan eden ilk kararnameyi çıkardı. Birkaç yıl içinde korkunç cezalar ilan etmeye başladılar... din için kullandıkları sözcük, öte dünyadan gelmiş olmalarıdır."

Sutty başını sallayarak "Hainceden türetilmiştir," dedi.

"Yöresel bir kelime yok muydu? Bir tane biliyor musun?"

"Hayır," dedi, sadece Dovzanca kelime dağarcığını değil, Valparaiso'da öğrendiği diğer Akan dillerini de dikkatli bir şekilde gözden geçirdikten sonra. "Yapmıyorum."

Dovzan'ın son zamanlardaki sözcük dağarcığının büyük bir kısmı, endüstriyel teknolojilerle birlikte elbette dış dünyadan geldi; ama yerel bir kurumu yasaklamak için bir kelime ödünç almaları gerektiğini? Gerçekten tuhaf. Ve bunu fark etmiş olmalıydı. Sözcüğü, şeyi, konuyu ne zaman ortaya çıksa çıkarmasaydı bunu fark ederdi. Yanlış. Yanlış.

Tong'un dikkati biraz dağılmıştı; aradığı öğe sonunda ortaya çıkmıştı ve notunu alıp şifresini çözmeye ayarladı. Bu biraz zaman aldı. "Akan mikro dosyalama arzulanan bir şey bırakıyor," dedi son bir tuşa basarak.

Sutty, "'Her şey programa göre bozuluyor'" dedi. "Bildiğim tek Akan şakası bu. Sorun şu ki, bu doğru."

"Ama yetmiş yılda neler başardıklarını bir düşünün!" Elçi sıcak bir tavırla arkasına yaslandı, şapkası hafifçe çarpıktı. "Doğru ya da yanlış, onlara bir G86 planı verildi." G86, Hainli tarihçilerin hızlı ileri endüstriyel teknolojik modda bir toplum için kullandığı steno jargonuydu. "Ve bu bilgiyi bir yudumda yuttular. Kültürlerini yeniden yarattılar, Kurumsal dünya devletini kurdular, Hain'e bir uzay gemisi gönderdiler - hepsi tek bir insan ömründe! Harika insanlar, gerçekten. Harika bir disiplin birliği!"

Sutty görev bilinciyle başını salladı.

"Ama yol boyunca bir direniş olmuş olmalı. Bu din karşıtı saplantı... Teknolojik genişlemeyle tetiklemiş olsak bile..."

Sutty, sanki Terra'nın Aka'ya müdahalesinden Ekumen sorumluymuş gibi "biz" deyip durmasının ne kadar doğru olduğunu düşündü. Ekumenik düşüncenin altında yatan Hain unsuru buydu:*Sorumluluk almak.*

Elçi, düşüncesinin peşinden gidiyordu. "Kontrol mekanizmaları o kadar yaygın ve etkili ki, güçlü bir şeye tepki olarak oluşturulmuş olmalılar, sence de öyle değil mi? Korporatif Devlete karşı direniş bir dine - köklü, yaygın bir dine - odaklansaydı, bu Şirketin dini uygulamaları bastırmasını ve yerine ulusal teizmi koyma girişimini açıklayın. Akıl olarak Tanrı,

Hammer of Pure Science, hepsi bu. Adına tapınakları yıkmak, vaazları yasaklamak. Ne düşünüyorsun?"

Sutty, "Bence bu anlaşılabilir," dedi.

Belki de beklediği cevap bu değildi. Bir dakika sessiz kaldılar.

"Eski yazı, ideogramlar," dedi Tong, "onları akıcı bir şekilde okuyabiliyor musun?"

"Eğitimdeyken öğrenilecek tek şey buydu. Yetmiş yıl önce Aka üzerine yazılan tek yazı buydu."

"Elbette," dedi, sakinleştirici Chiffewarvari bir hareketle.*Lütfen aptalı affet.*"Sadece on iki yıllık bir mesafeden geldiğim için, sadece modern yazıyı öğrendim."

"Bazen Aka'da ideogramları okuyabilen tek kişinin ben olup olmadığımı merak ediyorum. Bir yabancı, bir dünya dışı. Kesinlikle hayır."

"Elbette hayır. Dovzanlar sistemli bir halk olmalarına rağmen. O kadar sistemli ki, eski yazıyı yasakladıklarında, içinde yazılan her şeyi -şiirleri, oyunları, tarihi, felsefeyi de sistematik olarak yok ettiler. Her şey, sence?"

Dovza Şehri'ndeki ilk haftalarında artan şaşkınlığını hatırladı: kütüphane dedikleri yerlerin yetersiz ve yavan içeriğine, tüm araştırma girişimlerini karşılayan boş duvara, hâlâ bazı kalıntılar olması gerektiğine inandığında, bir yerlerde, bütün bir dünyanın edebiyatının.

"Herhangi bir kitap veya metin bulurlarsa, şimdi bile onları yok ediyorlar" dedi. "Şiir Nezareti'nin başlıca dairelerinden biri Kitap Yerleştirme Dairesi'dir. Kitapları bulup el koyarlar ve inşaat malzemesi olarak hamura gönderirler. Yalıtım malzemesi. Eski kitaplara kağıt hamuru denir. Orada bir kadın. Dovza'da artık hamur kalmadığı için başka bir büroya gönderileceğini söyledi. Temizdi, dedi. Temizlendi."

Sesinin gerginleştiğini duydu. Bakışlarını kaçırdı, omuzlarındaki gerilimi hafifletmeye çalıştı.

Tong Ov sakinliğini korudu. "Bütün bir tarih, sanki korkunç bir felaketle yok olmuş gibi, yok oldu" dedi. "Olağanüstü!"

"O kadar da alışılmadık değil," dedi çok sinirli bir şekilde... Yanlış. Omuzlarını yeniden düzenledi, bir kez nefes aldı ve bir kez verdi ve bilinçli bir sessizlikle konuştu. "Yeniden inşa edilen birkaç Akan şiiri ve çizimi

Terran Ansible Center burada yasa dışı olacaktır. Notumda yanımda nüshaları vardı. Onları sildim."

"Evet. Evet, çok doğru. Yalan söylemek istemedikleri hiçbir şeyi tanıtamayız."

"Bunu yapmaktan nefret ettim. Gizli anlaşma yaptığımı hissettim."

Tong, "Gizli anlaşma ile saygı arasındaki sınır dar olabilir," dedi. "Maalesef, biz burada o marjda varız."

Bir an için içinde karanlık bir yerçekimi hissetti. Uzağa bakıyordu, uzağa bakıyordu. Sonra, güler yüzlü ve dingin bir tavırla onun yanına geri döndü.

"Ama o zaman," dedi, "şehrin orasına burasına boyanmış pek çok eski hat sanatı parçası var, değil mi? Artık kimse okuyamadığı için zararsız sayıldığına hiç şüphe yok... Ve işler ters gidiyor. ücra yerlerde hayatta kalmak Bir akşam nehir bölgesindeydim - oldukça itibarsız,

Orada olmamalıydım, ama ara sıra insan bu büyüklükteki bir şehirde ev sahiplerinin haberi olmadan dolaşabiliyor. En azından yokmuş gibi yapıyorum. Her halükarda, alışılmadık bir müzik duydum. Ahşap aletler. Geçersiz aralıklar."

Sorusuna baktı.

"Bestecilerin Şirket Devleti tarafından benim Terran oktavı olarak bildiğim şeyi kullanmaları gerekiyor."

Sutty aptal görünüyordu.

Tong bir oktav söyledi. Sutty
zeki görünmeye çalıştı.

Tong, "Buna burada Aralıkların Bilimsel Ölçeği diyorlar," dedi. Hâlâ büyük bir anlayış belirtisi göremeyince gülümseyerek sordu: "Akan müziği sana beklediğinden daha tanıdık geliyor mu?"

"Bunu hiç düşünmemiştim - bilmiyorum. Bir melodi taşıyamam. Tuşların ne olduğunu bilmiyorum."

Tong'un gülümsemesi genişledi. "Akan müziği kulağıma sanki hiçbiri anahtarın ne olduğunu bilmiyormuş gibi geliyor. Şey, nehir bölgesinde duyduklarım hiç de hoparlörlerdeki müziğe benzemiyordu. Farklı aralıklar. Çok ince armoniler. 'Uyuşturucu müziği' "oradaki insanlar buna" dedi. Uyuşturucu müziğinin inanç şifacıları, cadı doktorlar tarafından çalındığını anladım. Böylece öyle ya da böyle bu doktorlardan biriyle bir sohbet ayarlamayı başardım. "Eskilerden bazılarını biliyoruz" dedi. şarkılar ve ilaçlar Hikayeleri bilmiyoruz.

Onlara söyleyemeyiz. Hikayeleri anlatan insanlar gitti.' Ona biraz baskı yaptım ve 'Belki bazıları hala nehrin yukarısındadır' dedi. Dağlarda.

"Hepsi bizim suçumuz."

Bir an sonra, "Evet, öyle. Ama madem buradayız, varlığımızı hafif tutmaya çalışmalıyız," dedi.

Chiffewarians sorumluluğu üstlendi, ancak Terrans'ın yaptığı gibi suçluluk duymadı. Onu yanlış anladığını biliyordu. Söylediklerine şaşırdığını biliyordu. Ama hiçbir şeyi hafif tutamadı. Hiçbir şey söylemedi.

"Büyücü doktorun hikayeler ve onları anlatan insanlar hakkında ne demek istediğini düşünüyorsun?"

Aklını bu soru etrafında toplamaya çalıştı ama başaramadı. Onu daha fazla takip edemezdi. Sözün ne anlama geldiğini biliyordu: ipinin sonuna gelmek. Boğazını sıkıca saran ipi onu boğdu.

"Beni transfer edeceğini söylemek için beni çağırdığını sanıyordum" dedi.

"Gezegen dışında mı? Hayır! Hayır, hayır," dedi Tong, şaşkınlıkla ve sessiz bir nezaketle.

"Buraya gönderilmemeliydim."

"Neden öyle diyorsun?"

"Dilbilimci ve edebiyat eğitimi aldım. Aka'nın bir dili kaldı ve edebiyatı yok. Tarihçi olmak istiyordum. Tarihini yok etmiş bir dünyada nasıl olurum?"

"Kolay değil," dedi Tong duygulanarak. Dosya kaydediciyi kontrol etmek için ayağa kalktı. "Lütfen söyle bana Sutty, kurumsallaşmış homofobi senin için çok mu zor?"

"Ben onunla büyüdüm."

"Unistlerin altında."

"Yalnızca Birlikçiler değil."

"Anlıyorum," dedi Tong. Hala ayakta, ona bakarak dikkatlice konuştu; aşağı baktı. "Büyük bir dini alt üst oluş yaşadığını biliyorum. Ve Terra'yı, tarihi dinler tarafından şekillendirilmiş bir dünya olarak düşünüyorum. Bu yüzden, eğer varsa, bu dünyanın kalıntılarını araştırmak için aramızdaki en uygun kişinin sen olduğunu görüyorum. Ki Ala'nın din deneyimi yok, görüyorsunuz ve

Garru'nun ondan kopukluğu yok." Tekrar durdu. Garru yanıt vermedi. "Deneyiminiz," dedi, "bağımsızlığı sizin için zorlaştıracak türden olmuş olabilir. Hayatınız boyunca teokratik baskı altında ve Unism'in son yıllarının kargaşası ve şiddeti altında yaşamış olmak..."

Konuşması gerekiyordu. Soğuk bir şekilde, "Eğitimimin başka bir kültürü aşırı önyargı olmadan gözlemlememe izin vereceğine inanıyorum" dedi.

"Eğitimin ve kendi mizacın: evet. Ben de öyle olduğuna inanıyorum. Ama saldırgan bir teokrasinin baskıları, tüm hayatın boyunca bunun büyük ağırlığı, sende pekala bir güvensizlik ve direniş kalıntısı bırakmış olabilir. Sizden - tekrar! - nefret ettiğiniz bir şeyi gözlemlemenizi rica ediyorum, lütfen bunu bana söyleyin."

Ona uzun gelen birkaç saniyenin ardından, "Aslında müzikle aram hiç iyi değil," dedi.

"Bence müzik çok büyük bir şeyin küçük bir parçası," dedi Tong, gözleri dolmuş, amansız.

"Öyleyse bir sorun görmüyorum," dedi. Kendini soğuk, yanlış, yenilmiş hissetti. Boğazı ağrıyordu.

Tong, onun daha fazlasını söylemesi için biraz bekledi ve sonra sözünü kabul etti. Mikro kristal plağı aldı ve ona verdi. Otomatik olarak aldı.

"Bunu oku ve burada, kütüphanedeki müziği dinle, lütfen sonra sil" dedi. "Silme, Akanlardan öğrenmemiz gereken bir sanat. Cidden! Ciddiyim. Hainliler her şeye tutunmak istiyor. Akanlar her şeyi bir kenara atmak istiyor. Belki bir orta yol vardır? Her halükarda, ilk şansımız var. belki de tarihin bu kadar derinlemesine silinmediği bir alana girmek için."

"Gördüğüm zaman ne gördüğümü anlayabilir miyim bilmiyorum. Ki Ala on yıldır burada. Dört farklı dünyada deneyimin oldu." Ona sorun olmadığını söylemişti. Onun istediğini yapabileceğini söylemişti. Şimdi hâlâ sızlanarak bundan kurtulmaya çalıştığını duydu. Yanlış. Utanç verici.

Tong, "Asla büyük bir sosyal devrim yaşamadım" dedi. "Ki Ala da öyle. Biz barışın çocuklarıyız Sutty. Benim bir çatışma çocuğuna ihtiyacım var. Her neyse, Ki Ala okuma yazma bilmiyor. Ben okuma yazma bilmiyorum. Sen okuyabiliyorsun."

"Yasaklı bir yazıda ölü diller."

Tong bir dakikalığına ona entelektüel, kişisel olmayan, gerçek bir şefkatle tekrar baktı. "Yeteneklerini hafife alma eğiliminde olduğuna inanıyorum, Sutty," dedi. "Stabiles seni dört kişiden biri olarak seçti.

Ekumen'in Aka'daki temsilcileri. Deneyiminizin ve bilginizin benim için, buradaki işimiz için çok önemli olduğu gerçeğini kabul etmenize ihtiyacım var. Lütfen bunu dikkate alın."

"Yapacağım" diyene kadar bekledi.

"Dağlara çıkmadan önce, çıkarsan riskleri de düşünmeni istiyorum. ama bizim yalıtılmış konumumuzdan bunu yargılamak zor. Bize neden birdenbire bu izni verdiklerini bilmiyorum. Elbette bir sebepleri veya amaçları var ama bunun ne olduğunu ancak ondan yararlanarak bulabiliriz." Durdu, gözleri hâlâ onun üzerindeydi. "Eşlik ettiğinizden, rehberlerinizden, bekçi köpeklerinizden söz edilmiyor. Tamamen kendi başınıza olabilirsiniz. Olmayabilirsiniz. Bilmiyoruz. Şehirlerin dışında hayatın nasıl olduğunu hiçbirimiz bilmiyoruz. Her farklılık ya da aynılık, Gördüğün, okuduğun, kaydettiğin her şey önemli olacak.Senin hassas ve tarafsız bir gözlemci olduğunu biliyorum. Ve Aka'da herhangi bir geçmiş kaldıysa, sen benim ekibimin onu bulmaya en uygun üyesisin. Gidip bu 'hikayeleri' veya onları tanıyan insanları arayın. O yüzden lütfen bu şarkıları dinle ve sonra eve git ve bunu düşün ve yarın bana kararını söyle. TAMAM?"

Başarısından biraz da gurur duyarak, eski Terran deyimini sertçe söyledi. Sutty gülümsemeye çalıştı. "Tamam," dedi.

İKİ

Eve giderken, monorayda aniden gözyaşlarına boğuldu. Kimse fark etmedi. Arabada kalabalık, işten yorgun ve uzun sallanan yolculuktan donuk insanlar oturdu, koridorun yukarısındaki holopro'yu izlediler: jimnastik yapan çocuklar, kırmızı üniformalı yüzlerce minik çocuk, havada tiz neşeli bir müzikle uyum içinde tekme atıyor ve zıplıyor.

Apartmanına çıkan uzun merdivenleri tırmanırken yine ağladı. Ağlamak için bir sebep yoktu. Bir sebep olmalıydı. Hasta olmalı. Hissettiği ıstırap korkuydu, sefil bir korku paniği. korku Terör. Onu tek başına uğurlamak çılgınlıktı. Tong bunu düşünmek için deliydi. Bununla asla baş edemezdi. Terra'ya dönmesi için ona resmi bir istek göndermek üzere çalışma masasına oturdu. Haince kelimeler gelmiyordu. Hepsi yanılıyordu.

Başı ağrıyordu. Yiyecek bir şeyler bulmak için ayağa kalktı. Yiyecek deposunda hiçbir şey yoktu, hiçbir şey. En son ne zaman yemişti? Öğle vakti değil. sabah değil Dün gece değil.

"Benimle ilgili sorun ne?" dedi havaya. Midesinin ağrımasına şaşmamalı. Ağlama ve panik nöbetleri geçirmesine şaşmamalı. Hayatında yemek yemeyi hiç unutmamıştı. O zamanlarda bile, ondan sonraki zamanlarda, Şili'ye geri döndüğünde, o zaman bile yemek pişirip yemiş, her gün gözyaşlarıyla birlikte tuzlu yiyecekleri boğazından aşağı akıtmıştı.

"Bunu yapmayacağım" dedi. Ne demek istediğini bilmiyordu. Ağlamaya devam etmeyi reddetti.

Merdivenlerden aşağı indi, çıkışta ZIL'ini yaktı, on blok yürüyerek en yakın Corp-Star yiyecek dükkanına gitti, girişte ZIL'ini yaktı. Tüm yiyecekler paketlenmiş, işlenmiş, dondurulmuş, uygun; taze bir şey yok, pişirecek bir şey yok. Sarılı sıraların görüntüsü, gözyaşlarının yeniden akmasına neden oldu. Öfkeli ve aşağılanmış bir halde, Eat Quick tezgahından sıcak doldurulmuş bir rulo satın aldı. Hizmet eden adam yüzüne bakamayacak kadar meşguldü.

Sokaktaki dükkânın önünde durdu, yoldan geçenlere sırtını döndü ve ağzına tıkıştırdı, gözyaşlarından tuzlu, tıpkı o zamanlar olduğu gibi, kendini yutmaya zorladı. O zamanlar yaşaması gerektiğini biliyordu. Bu onun işiydi. Sevinçten sonra hayatı yaşamak için. Aşkı ve ölümü bırak

onun arkasında. Devam et. Yalnız git ve çalış. Ve şimdi Dünya'ya geri gönderilmeyi mi isteyecekti? Ölüme dönüş mü?

Çiğnedi ve yuttu. Yoldan geçen araçlardan aralıklı olarak müzik ve sloganlar yükseldi. Dört blok ötedeki kavşaktaki ışık sönmüştü ve robocab kornaları müziği bastırdı. Yayan insanlar, Corporation State'in üretici-tüketicileri, pas rengi, ten rengi, mavi, yeşil üniformalar giymiş ya da Corporation yapımı standart pantolonlar, tunikler, ceketler giymiş, hepsi kanvas StarMarch ayakkabı giymiş, kalabalık bir şekilde geçip gittiler, yer altı garajlarından çıktılar. , bir apartmana veya diğerine doğru aceleyle.

Sutty, son sert, tatlı-tuzlu yiyecek parçasını çiğnedi ve yuttu. Geri dönmeyecekti. Devam edecekti. Yalnız git ve çalış. Apartmanına geri döndü, girişte ZIL'ini yaktı ve sekiz kat merdiveni çıktı. Corporation State'in onur konuğu için uygun görüldüğü için ona en üst katta büyük, gösterişli bir daire verilmişti. Asansör bir aydır çalışmıyordu.

Neredeyse tekneyi ıskalıyordu. Robocab nehri bulmaya çalışırken kayboldu. Onu Akvaryum'a, ardından Su Kaynakları ve İşleme Bürosu'na ve ardından tekrar Akvaryum'a götürdü. Onu geçersiz kılmak ve üç kez yeniden programlamak zorunda kaldı. Rıhtımda telaşla ilerlerken, Ereha Nehri Sekizli Feribotu mürettebatı iskeleyi çekiyordu. Bağırdı, geçidi geri ittiler, gemiye tırmandı. Çantalarını küçük kamarasına attı ve şehri seyretmek için güverteye çıktı.

Burada, iş ve hükümet bloklarının ve kulelerinin kanyon duvarlarının çok altında, suyun üzerinde daha kasvetli, daha sessiz bir tarafını gösteriyordu. Devasa beton bentlerin altında, eskimiş ahşap rıhtımlar ve ambarlar, Ticaret Bakanlığı'nın dikkatini çekmediği şüphe götürmeyen ayak işleri yapan küçük teknelerin bir su böceği gelip gitmesi ve çiçekli sarmaşıklarla çelenklenmiş, çamaşırları çırpan yüzen ev toplulukları vardı. ve lağım kokusu.

Bir dere, büyük nehre katılmak için yüksek karanlık duvarlar arasındaki beton bir hendekten geçiyordu. Bunun üzerinde bir balıkçı kambur köprünün korkuluğuna yaslanmıştı: basit, hareketsiz, zamansız bir silüet - kayıp aktarımdan kısmen kurtardıkları Akan kitaplarından birindeki bir çizimin görüntüsü.

Valparaiso'da o birkaç sayfalık resim, şiir dizesi, nesir kırıntılarını ne kadar saygılı bir şekilde ele almış, başka bir dünyanın bu insanlarının ne yaptığını onlardan hissetmeye çalışarak onları nasıl da derinden incelemişti.

onları tanımak için can atıyor gibiydiler. Buradaki notunun kopyalarını silmek zor olmuştu ve Tong ne derse desin, yine de bunu bir yanlış, düşmana bir teslimiyet olarak hissediyordu. Notundaki kopyaları son bir kez incelemiş, sevgiyle, acı çekerek, silmeden önce onlara tutunmaya çalışmıştı. *Ve arkadaki tozda ayak izi yok*biz... O şiiri silerken gözlerini yummuştu. Bunu yaparak, Aka'ya geldiğinde ne olduğunu öğreneceğine dair tüm özlemini sildiğini hissetti.

Ama şiirin dört mısrasını hatırladı ve umut ve özlem hâlâ oradaydı.

Feribot Sekiz'in sessiz motorları hafifçe davul çalıyordu. Setler saat be saat alçaldı, eskidi, daha sık merdivenler ve sahanlıklar tarafından kırıldı. Sonunda tamamen çamura, sazlıklara ve çalılıklara gömüldüler ve Ereha yeşil ve sarı-yeşil tarlalardan oluşan bir düzlük boyunca giderek daha geniş ve şaşırtıcı derecede daha geniş bir alana yayıldı.

Beş gün boyunca, hafif güneş ışığı ve hafif yıldızlı karanlıkta suyun bu sabit genişliğinde doğuya doğru istikrarlı bir şekilde ilerleyen tekne, görünürdeki en yüksek şeydi. Arada sırada, yüksek yeni ofis ve apartman kulelerinin altında cüce kalmış eski bir rıhtıma bağlandığı ve erzak ve yolcu aldığı nehir kıyısındaki bir şehre geliyordu.

Sutty, teknede insanlarla konuşmayı inanılmaz derecede kolay buldu. Dovza Şehri'nde her şey onu içine kapanık ve sessiz tutmak için işbirliği yapmıştı. Dört dış dünyalıya daireler ve belirli bir hareket özgürlüğü verilmiş olmasına rağmen, Şirket hayatlarını randevular, programlama ve işlerini ve eğlencelerini denetleme ile çok yakından planladı. Bu kadar kontrollü olanlar sadece onlar değildi: Aka'nın ani ve muazzam teknolojik ilerlemesi, evrensel olarak uygulanan ve kendi kendine uygulanan katı disiplin tarafından sürdürüldü. Görünüşe göre şehirdeki herkes çok çalışıyor, uzun saatler çalışıyor, kısa saatler uyuyor, aceleyle yemek yiyordu. Her saat programlandı. Şiir ve Enformasyon Bakanlıklarında temas halinde olduğu herkes, ondan ne yapmasını istediklerini ve bunu nasıl yapması gerektiğini tam olarak biliyorlardı ve dediklerini yapmaya başlar başlamaz,

Ekumenik dünyaların teknolojileri ve başarıları, Aka'daki her şey için parlayan model olarak kabul edilse de, Tong'un dediği gibi, Ekumen'den gelen dört ziyaretçi bir akvaryumda tutuldu. Zaman zaman halka teşhir edildiler ve yakınlarda, bir Şirket ziyafetinde veya bir büro şefinin yanında oturan gülümseyen figürler olarak sergilendiler.

konuşma yapmak; ama konuşmaları istenmedi. Sadece gülümsemek için. Muhtemelen bakanlar, tam olarak söylemeleri gereken şeyi söyleyeceklerine güvenmediler. Muhtemelen bakanlar onları, Aka'nın taklit etmek için çok uğraştığı üstün medeniyetlerin oldukça yavan, donuk örnekleri bulmuşlardı. Belki de çoğu uygarlık, genel anlamda ve birkaç ışıkyılı uzaklıktan daha parlak görünüyor.

Sutty birçok Akanla tanışmış ve birkaçından hoşlanmamış olsa da, gezegende geçirdiği altı aylık sürenin ardından, onlardan herhangi biriyle sohbet etme adını hak edecek neredeyse hiçbir şeyi olmamıştı. Üst düzey bürokratların ve Şirket yetkililerinin sert yemek davetleri dışında Akan'ın özel hayatına dair hiçbir şey görmemişti. Hiçbir kişisel dostluk, uzaktan bile olsa görüş alanına girmemişti. Hiç şüphe yok ki, tanıştığı insanlara onunla gereğinden fazla konuşmamaları tavsiye edilmişti, böylece Şirket aldığı bilgiler üzerinde tam kontrol sahibi olabilirdi. Ancak sürekli görüştüğü insanlarla bile yakınlık gelişmedi. Bu mesafeyi önyargı, yabancı düşmanlığı olarak hissetmedi; Akanlar, yabancılık konusunda dikkate değer ölçüde kayıtsızdılar. Hepsi çok meşguldü ve tüm bürokratlar. Konuşma programa göre gitti. Ziyafetlerde insanlar iş konuşur, spor ve teknoloji. Sıralarda ya da çamaşırhanede beklerken spordan ve son gelişmelerden söz ettiler. Kişisel olandan kaçındılar ve herkesin içinde, tüm politika ve görüş meselelerinde Şirketin çizgisini tekrarladılar; onun dünyasını tanımlaması, harika, gelişmiş, becerikli Terra hakkında kendilerine öğretilenlerle uyuşmadığında onunla çelişme noktasına geldi. .

Ama nehir teknesinde insanlar konuşurdu. Kişisel, samimi ve kapsamlı bir şekilde konuştular. Korkuluklara yaslanıp konuşuyorlar, güvertede oturup konuşuyorlar, yemek masasında bir kadeh şarapla sohbet ediyorlar.

Bir sözü ya da gülümsemesi, onu konuşmalarına dahil etmeye yetiyordu. Ve yavaş yavaş fark etti, çünkü onun bir uzaylı olduğunu bilmediklerini görünce şaşırdı.

Aka'da Ekumen'den Gözlemciler olduğunu hepsi biliyordu; bakanlar ve yöneticiler arasında son derece uzak, anlamsız dört figür, doldurulmuş gömlekler arasında doldurulmuş uzaylılar; ama sıradan insanlardan biriyle tanışma beklentileri yoktu.

Sadece tanınmayı değil, nereye giderse gitsin ayrı tutulmayı ve uzak tutulmayı bekliyordu. Ancak hiçbir rehber sunulmamıştı ve hiçbir gözetmen görünmüyordu. Görünüşe göre Şirket, onun gerçekten kendi başına kalmasına izin vermeye karar vermişti. Şehirde tek başınaydı ama akvaryumda bir izolasyon baloncuğuydu. Balon patlamıştı. Dışarıdaydı.

Bunu düşündüğünde biraz ürkütücüydü ama bunun hakkında fazla düşünmedi çünkü çok büyük bir zevkti. Kabul edildi - gezginlerden biri, kalabalıktan biri. Açıklamak zorunda değildi, açıklamalardan kaçmak zorunda değildi çünkü onlar sormamıştı. Dovza'yı, Dovza dışındaki bölgelerden birçok Akan'dan daha fazla aksansız, hatta daha az aksanla konuşuyordu. İnsanlar onun fiziksel tipinden -kısa, zayıf, koyu tenli- kıtanın doğusundan geldiğini varsaydılar. "Doğulusun, değil mi?" dediler. "Kuzenim Muniti, Turu'lu bir adamla evlendi" ve sonra kendilerinden bahsetmeye devam ettiler.

Onları, kuzenlerini, ailelerini, işlerini, fikirlerini, evlerini, fıtıklarını duydu. Evcil hayvanları olan insanların nehir teknesiyle seyahat ettiğini keşfetti, bir kadının tüylü ve cana yakın kedi yavrusunu okşuyordu. Geveze yaşlı bir beyefendinin ona en ince ayrıntısına kadar söylediği gibi, uçmayı sevmeyen veya uçmaktan korkan insanlar tekneye bindi. Acelesi olmayan insanlar tekneyle gidip birbirlerine hikayelerini anlattılar. Sutty çoğundan daha fazla hikaye anlatıldı, çünkü "Gerçekten mi?" demek dışında sözünü kesmeden dinledi. Sonra ne oldu? ve Ne kadar harika! veya Ne kadar korkunç! Açgözlülükle, yorulmadan dinledi. Sıradan hayatların bu donuk ve parçalı ilişkileri onu sıkamazdı. Dovza Şehri'nde kaçırdığı her şeyi, resmi literatürün, kahramanca propagandanın dışarıda bıraktığı her şeyi anlattılar. Kahramanlar ve fıtıklar arasında seçim yapması gerekiyorsa, bu bir yarışma değildi.

Akıntının yukarısına, iç kesimlerin daha derinlerine indikçe, gemiye farklı türde yolcular gelmeye başladı. Taşra halkı, bir kasabadan diğerine gitmenin en basit ve en ucuz yolu olarak nehir teknesini kullandı - burada tekneye binin ve orada inin. Kasabalar artık daha küçüktü, yüksek binaları yoktu. Yedinci gün yolcular, evcil hayvan ve bagajlarla değil, sepetlerde kümes hayvanları, tasmalı keçilerle uçağa biniyordu.

Tam olarak keçi, geyik ya da inek ya da başka herhangi bir dünyevi şey değildiler; onlar eberdindi; ama ağlarlardı ve ipeksi tüyleri vardı ve Sutty'nin zihinsel ekolojisinde keçi nişini işgal ederlerdi. Süt, et ve ipeksi tüyler için yetiştirildiler. Eski günlerde, kayıp iletimden kurtulmuş resimli bir kitabın parlak renkli sayfasına göre, eberdin arabaları çekmiş ve hatta binicileri bile taşımıştı. Arabanın üzerindeki mavi-kırmızı pankartları ve resmin altındaki yazıyı hatırladı: ALTIN DAĞA ÇIKIŞ. Bunun çocuklar için bir fantezi mi yoksa daha büyük bir eberdin türü mü olduğunu merak etti. Bunlara kimse binemezdi; onlar sadece hakkındaydı

diz boyu Sekizinci gün sürüler halinde gemiye geliyorlardı. Kıç güverte diz boyu eberdin'deydi.

Evcil hayvanları ve aerofobikleri olan şehir halkının hepsi o sabah erkenden South Headwaters Range tatil beldesine bir demiryolu hattı işleten büyük bir kasaba olan Eltli'de karaya çıkmıştı. Eltli yakınlarında Ereha, biri çok derin olan üç kilitten geçti. Üstlerinde farklı bir nehir vardı - daha vahşi, daha dar, daha hızlı, suyu bulutlu mavi-kahverengi değil, havadar mavi-yeşil.

Uzun sohbetler de Eltli'de son buldu. Artık teknede bulunan köylüler düşmanca değillerdi ama yabancılardan çekiniyorlardı, çoğunlukla kendi tanıdıklarıyla lehçeyle konuşuyorlardı. Sutty, gözlerini görmeye bırakan, toparlanan yalnızlığını memnuniyetle karşıladı.

Dere kuzeye doğru kıvrılırken solda, dağ zirveleri birbiri ardına yükseliyordu, kara kayalar, beyaz buzullar. Teknenin ilerisinde, akıntıya karşı, hiçbir zirve görünmüyordu, dramatik bir şey yoktu; arazi yavaşça yukarı, yukarı ve yukarı gitti. Ve artık havlamalar, ciyaklamalar ve taşralıların sessiz, aralıklı sesleriyle dolu olan ve gübre, kızarmış ekmek, balık ve tatlı kavun kokan Sekizinci Feribot ağır ağır ilerliyordu; kayalık kıyılar ve ince, solgun, tüylü çimenlerin ağaçsız ovaları. Yağmur perdeleri araziyi süpürdü, geniş, hızlı bulutlardan düştü ve geride güneş ışığını, elmas havasını ve toprağın kokusunu bırakarak uzaklaştı. Gece sessizdi, soğuktu, yıldızlarla aydınlanmıştı. Sutty geç kaldı ve erken kalktı. Güverteye çıktı. Doğu parlıyordu. Gölgeli batı ovalarında,

Tekne, kasaba veya köyün olmadığı, yerleşim izinin olmadığı bir yerde durdu. Yünlü tunik ve fötr şapka giymiş bir kadın sürüsünü borda iskelesine doldurdu ve onlar kıyıya koştular, o da onlarla birlikte koşarak onlara küfürler yağdırdı ve gemideki arkadaşlarına gürültülü bir şekilde veda etti. Sutty, gri-altın düzlükte küçülen soluk bir leke olan sürüyü kıç raydan kilometrelerce izledi. Bütün o dokuzuncu gün bir ışık transı içinde geçti. Tekne yavaşça hareket etti. Artık rüzgar kadar berrak olan nehir o kadar sessiz akıyordu ki, tekne sanki üzerinde, iki hava arasında yüzüyordu. Etraflarında kaya seviyeleri ve soluk çimenler, soluk mesafeler vardı. Dağlar kayboldu, yükselen karaların engin kabarmasıyla gizlendi. Kara, gök ve birinden diğerine geçen nehir.

Sutty, o akşam yine rayda dururken, bu, Dünya'dan Aka'ya yaptığım yolculuktan daha uzun bir yolculuk, diye düşündü.

Ve bu yolculuğu kendisi yapmış ve yapması için ona vermiş olabilecek Tong Ov'u düşündü ve ona nasıl teşekkür edeceğini düşündü. İle

görerek, betimleyerek, kaydederek, evet. Ama mutluluğunu kaydedemedi. Kelimenin kendisi onu yok etti.

Pao'nun burada olması gerektiğini düşündü. Benim tarafımdan. Burada olurdu. Mutlu olurduk.

Hava karardı, su ışığı tuttu.

Güvertede bir kişi daha vardı. Başkentten beri teknede bulunan diğer tek yolcuydu, sessiz, kırk yaşlarında bir adam, mavi ve ten rengi bir Şirket yetkilisiydi. Aka'da üniformalar her yerdeydi. Okul çocukları kırmızı şortlar ve tunikler giymişlerdi: şehirlerin sokaklarında kütleler ve çizgiler ve parlak kırmızı küçük noktalar, ürkütücü, neşeli bir manzara. Üniversite öğrencileri yeşil ve pas giydi. Mavi ve ten rengi, Merkez Şiir ve Sanat Bakanlığı ile Dünya Enformasyon Bakanlığı'nı içeren Sosyokültürel Büro idi. Sutty mavi ve ten rengine çok aşinaydı. Şairler mavi ve ten rengi giyerlerdi - en azından resmi şairler - ve kaset ve yakın çekim yapımcıları, kütüphaneciler ve Sutty'nin Ethical Purity gibi daha az aşina olduğu büro şubelerindeki bürokratlar. Bu adamın ceketindeki nişan, onu hiyerarşide oldukça yüksek bir Monitör olarak tanımlıyordu. Gemiye ilk çıktığında, bir tür resmi varlık ya da gözetim, bir bekçi köpeğinin gezisini izlemesini beklerken, Sutty onun ona biraz ilgi göstermesini ya da ona göz kulak olduğuna dair bir kanıt göstermesini beklemişti. Böyle bir şey görmedi. Onun kim olduğunu biliyorsa, tavrındaki hiçbir şey bunu göstermiyordu. Tamamen sessiz ve mesafeli davranmış, yemeklerini kaptanın masasında yemiş, sadece notuyla iletişim kurmuş ve onun her zaman katıldığı konuşmacı gruplarından uzak durmuştu. Onun kim olduğunu biliyorsa, tavrındaki hiçbir şey bunu göstermiyordu. Tamamen sessiz ve mesafeli davranmış, yemeklerini kaptanın masasında yemiş, sadece notuyla iletişim kurmuş ve onun her zaman katıldığı konuşmacı gruplarından uzak durmuştu. Onun kim olduğunu biliyorsa, tavrındaki hiçbir şey bunu göstermiyordu. Tamamen sessiz ve mesafeli davranmış, yemeklerini kaptanın masasında yemiş, sadece notuyla iletişim kurmuş ve onun her zaman katıldığı konuşmacı gruplarından uzak durmuştu.

Şimdi ondan pek de uzak olmayan bir yerde tırabzanda durmak için geldi. Başıyla onayladı ve onu görmezden geldi, ki bu onun her zaman istiyormuş gibi göründüğü bir şeydi.

Ama o konuştu, yalnızca suyun teknenin pruvasına ve yanlarına karşı direncini sessizce ve şiddetli bir şekilde mırıldandığı uçsuz bucaksız alacakaranlık manzarasının yoğun sessizliğini bozarak konuştu. Monitor, "Kasvetli bir ülke," dedi.

Sesi, yakındaki bir direğe bağlı genç bir eberdin'i uyandırdı. Yavaşça meledi, anne! ve başını salladı.

"Kısır," dedi adam. "Geriye dönük. Aşıkların gözleriyle ilgilenir misin?"

Anne! dedi küçük eberdin.

"Affedersin?" dedi Sutty. "Aşıkların

gözleri. Mücevherler, mücevherler."

"Neden böyle deniyorlar?"

"İlkel fantezi. Hayali benzerlik." Adamın bakışları bir an onunkilerden geçti. Onun hakkında herhangi bir şey düşündüğü sürece, onun katı ve sıkıcı, biraz bencil olduğunu düşünmüştü. Bakışlarındaki soğuk keskinlik onu şaşırttı.

"Yüksek arazilerde nehir kıyılarında bulunurlar. Sadece orada," dedi nehrin yukarısını işaret ederek, "ve sadece bu gezegende. Seni buraya başka bir ilginin getirdiğini düşünüyorum."

O zaman kim olduğunu biliyordu. Ve tavrından, onun tek başına serbest kalmasını onaylamadığını bilmesini diledi.

"Aka'da bulunduğum kısa sürede sadece Dovza Şehri'ni gördüm. Biraz gezi yapmak için izin aldım."

"Nehrin yukarısına gitmek için," dedi adam gergin bir sahte gülümsemeyle. Daha fazlasını bekledi. Sanki ona karşı sorumlu olduğunu düşünüyormuş gibi, ondan bir baskı, bir beklenti hissetti. Direndi.

Gecenin içinde solmakta olan morumsu ovalara ve sonra içinde hâlâ bir miktar şeffaf ışık tutuyormuş gibi görünen suya baktı. "Dovza güzel manzaralara sahip bir ülkedir. Zengin tarım arazileri, müreffeh endüstriler, South Headwaters Sıradağları'ndaki güzel tatil köyleri. Bunların hiçbirini görmediğinize göre, neden bu çölü ziyaret etmeyi seçtiniz?"

Sutty, "Ben bir çölden geliyorum,"

dedi. Bu onu biraz susturdu.

"Terra'nın zengin, ilerici bir dünya olduğunu biliyoruz." Sesi onaylamadığı için karanlıktı.

"Benim dünyamın bir kısmı verimli. Çoğu hâlâ verimsiz. Onu kötü kullandık... Koca bir dünya, Monitor. Pek çok çeşit için yeterince yer var. Tıpkı burada olduğu gibi."

Sesindeki meydan okuma tınısını duydu.

"Yine de çorak yerleri ve geriye yolculuk yöntemlerini tercih ediyorsun, öyle mi?" Bu, ona gerçeklikten korunması gereken kırılgan bir egzotik muamelesi yapan Dovza Şehrindeki insanların ona gösterdiği abartılı saygı değildi. Bu şüpheydi, güvensizlikti. Ona uzaylıların tek başına dolaşmasına izin verilmemesi gerektiğini söylüyordu. Aka'da tanıştığı ilk yabancı düşmanlığı.

"Tekneleri severim," dedi dikkatli ve hoş bir şekilde. "Ben de bu ülkeyi güzel buluyorum. Sade ama güzel. Sizce de öyle değil mi?"

"Hayır," dedi, bir emir. Anlaşmazlığa izin yok. Kurumsal, resmi ses.

"Peki seni nehre getiren nedir? Aşıkların gözlerini mi arıyorsunuz?" Hafifçe, hatta biraz cilveli bir şekilde konuştu, tonunu değiştirmesine ve isterse meydan okuma-yanıt modundan çıkmasına izin verdi.

Yapmadı. "İş" dedi.*Vizdiat,*nihai Akan gerekçesi, tartışılmaz amaç, sonuç. "Bu bölgede kültürel fosilleşme cepleri ve inatçı gerici faaliyetler var. Umarım şehir dışına, dağlık bölgelere seyahat etmeye niyetiniz yoktur. Eğitimin henüz ulaşmadığı yerlerde, yerliler vahşi ve tehlikelidir. Bildiğim kadarıyla Bu alanda yargı yetkisine sahipseniz, sizden her zaman ofisimle iletişim halinde olmanızı, yasa dışı uygulamalara dair herhangi bir kanıtı bildirmenizi ve seyahat etmeyi planlıyorsanız bizi bilgilendirmenizi istemek zorundayım."

Sutty, "Endişeni anlıyorum ve talebini yerine getirmeye çalışacağım," dedi.*Barbarlar İçin Dovzan Kullanımı ve Yerleşimlerinde İleri Düzey Alıştırmalar.*

Gözetmen bir kez başını salladı, gözleri yavaş yavaş geçen, yavaş yavaş kararan kıyıdaydı. Durduğu yere tekrar baktığında gitmişti.

ÜÇ

Çölde nehre tırmanan bir geminin muhteşem yolculuğu, Okzat-Özkat'ta onuncu gününde sona erdi. Haritada kasaba, sonsuz bir izobar karmaşasının, High Headwaters Range'in kenarındaki bir noktaydı. Akşamın geç saatlerinde, berrak, soğuk karanlıkta beyazımsı duvarların bulanıklığı, yükseğe yerleştirilmiş loş yatay pencereler, toz, gübre ve çürük meyve kokuları ve dağ havasının kuru tatlılığı, şarkı söyleyen sesler, ayakkabılı ayakların takırtısıydı. taş üzerinde. Neredeyse hiç tekerlekli trafik yok. Batı göğünün son yeşilimsi berraklığına karşı süslü çatıların üzerinde belli belirsiz görülebilen yüksek, solgun, uzaktaki bir duvarda paslı bir ışık parıldadı.

Rıhtımlarda şirket anonsları ve müzik yankılanıyordu. On günlük sessiz konuşmalardan ve nehir sessizliğinden sonraki bu gürültü Sutty'yi hemen uzaklaştırdı.

Hiçbir tur rehberi onu beklemiyordu. Kimse onu takip etmedi. Kimse ondan ZIL'ini göstermesini istemedi.

Hâlâ yolculuğun pasif trans halindeyken, meraklı, gergin ve tetikte olarak, omuz çantası onu aşağı çekmeye başlayana ve rüzgarın keskin kenarını hissedene kadar nehrin yakınındaki sokaklarda dolaştı. Yokuş yukarı uzanan karanlık, küçük bir sokakta bir kapı eşiğinde durdu. Evin kapısı açıktı ve evin içinden gelen sarı ışıkta bir kadın sanki ılık bir yaz akşamının tadını çıkarıyormuş gibi bir sandalyeye oturdu.

"Hanı nerede bulabileceğimi söyleyebilir misiniz?"

"İşte," dedi kadın. Sutty onun sakat olduğunu, sopa gibi bacakları olduğunu gördü. "Ki!" o aradı.

On beş yaşlarında bir çocuk göründü. Tek kelime etmeden Sutty'yi eve davet etti. Ona zemin katta, kilimle döşenmiş, yüksek tavanlı, büyük, karanlık bir oda gösterdi. Bu muhteşem bir kilimdi, koyu kırmızı eberdin yünü, siyah beyaz şiddetli, karmaşık, eşmerkezli desenlere sahipti. Odadaki diğer tek şey, iki yüksek, yatay pencere arasına sabitlenmiş, oldukça loş, tuhaf, kare şeklinde bir ampul olan ışık fikstürüydü. Kablosu pencerelerden birine kıvrılarak geldi.

"Yatak var mı?"

Oğlan uzak köşenin gölgesindeki bir perdeyi çekinerek işaret etti.

"Banyo?"

Başını bir kapıya doğru eğdi. Sutty gidip açtı. Üç kiremitli basamak, içinde bir elektrikli ısıtıcının sıcak parıltısında parlayan ahşap, metal ve seramikten yapılmış çeşitli garip ama yorumlanabilir cihazların bulunduğu, kiremitli küçük bir odaya iniyordu.

"Çok güzel görünüyor" dedi. "Ne kadar?" "On bir

haha," diye mırıldandı çocuk.

"Gece?"

"Bir hafta için." Akan haftası on gündü. Sutty,

"Ah, bu çok güzel," dedi. "Teşekkür ederim."

Yanlış. Ona teşekkür etmemeliydi. Teşekkürler "hizmet adresi" idi. Selamlama, vedalaşma, izin isteme ve sahte şükran gibi yüceltici ve anlamsız ritüel ifadeler, lütfen, teşekkür ederim, hoşçakalın, hoşçakalın, ilkel ikiyüzlülüğün fosil kalıntıları - hepsi üretici-tüketiciler arasındaki doğruluğa tökezleyen bloklardı. O anlamda bu dersi neredeyse gelir gelmez öğrenmişti. Kendini, Dünya'da edindiği bu tür kötü alışkanlıklardan oldukça uzak bir şekilde eğitmişti. Şimdi ağzından kaba teşekkürlerin sıçramasına neden olan şey neydi?

Oğlan sadece, kadının ondan tekrarlamasını istemesi gereken bir şeyi mırıldandı: bir akşam yemeği teklifi. Teşekkür etmeden kabul etti.

Yarım saat sonra odasına figürlü bir örtü ve koyu kırmızı porselen tabaklarla döşenmiş alçak bir masa getirdi. Perdenin arkasında minderler ve kalın bir yatak örtüsü bulmuştu; elbiselerini bara asmıştı ve perdenin arkasına da mandal asmıştı; kitaplarını ve defterlerini tek ışığın altındaki cilalı zemine koymuştu; ve şimdi hiçbir şey yapmadan halının üzerine oturdu. Bu odadaki olağanüstü alan hissini seviyordu - boşluk, yükseklik, sessizlik.

Oğlan ona rosto kümes hayvanları, rosto sebzeler, tadı mısır gibi beyaz bir tahıl ve ılık, aromatik çaydan oluşan bir akşam yemeği verdi. İpeksi halının üzerine oturdu ve hepsini yedi. Oğlan bir şeye ihtiyacı olup olmadığını anlamak için birkaç kez sessizce içeri baktı.

"Bana bu mısır gevreğinin adını söyle lütfen." Hayır. Yanlış. "Ama önce bana adını söyle."

"Akidan," diye fısıldadı. "Bu tuzi."

"Çok güzel. Daha önce hiç yemedim. Burada mı yetişiyor?" Akidan başını salladı. Güçlü, tatlı bir yüzü vardı, hâlâ çocuksuydu ama adam görünüyordu. "Ağaç için iyi," diye mırıldandı. Sutty bilgece başını salladı. "Ve lezzetli."

"Teşekkür ederim, yoz." Yoz: Kurum tarafından köle adresi olarak tanımlanan ve en az son elli yıldır yasaklanmış bir terim. Bu, az ya da çok, demekti.

hemcins Sutty, Dünya'da Akan dillerini öğrendiği kasetler dışında bu kelimenin konuşulduğunu hiç duymamıştı. Ve 'ahşap için iyi', bu da bir tür kötü fosil miydi? Yarın öğrenebilir. Bu gece banyo yapacak, yatağını toplayacak ve bu yüksek yerin karanlık, kutsanmış sessizliğinde uyuyacaktı.

Muhtemelen Akidan tarafından yapılan hafif bir vuruş, onu kapısının dışındaki tepsi masasında bekleyen kahvaltıya yönlendirdi. Büyük bir parça kesilmiş ve çekirdekleri çıkarılmış meyve, bir tabakta sarı ve keskin bir şey parçaları, ufalanan grimsi bir pasta ve bu sefer biraz acı olan, ilk başta hoşlanmadığı ama giderek daha tatmin edici bulduğu bir tada sahip, kulpsuz bir fincan ılık çay vardı. . Meyve ve ekmek taze ve narindi. Sarı salamura parçaları bıraktı. Oğlan tepsiyi almaya geldiğinde, her şeyin adını sordu, çünkü bu yemek başkentte yediği her şeyden tamamen farklıydı ve büyük bir özenle sunulmuştu. Salamura şey abid, dedi Akidan. "Sabahın erken saatleri için," dedi, "tatlı meyveye yardım etmek için."

"Yani onu yemeli miyim?"

Utanarak gülümsedi. "Dengeye yardımcı olur."

"Anlıyorum. O zaman ben yerim." Onu yedi. Akidan memnun görünüyordu. "Ben çok uzaklardan geliyorum, Akidan," dedi.

"Dovza Şehri."

"Daha uzak. Başka bir dünya. Ekumen'in Terra'sı."

"Ah."

"Demek burada nasıl yaşayacağım konusunda cahilim. Sana bir sürü soru sormak istiyorum. Tamam mı?"

Biraz omuz silkti, çok ergence. Ne kadar utangaç olsa da, kendine hakimdi. Onun için ne anlama gelirse gelsin, Ekumen'in bir Gözlemcisinin, yalnızca başkentten gönderilen elektronik bir görüntü olarak görmeyi bekleyebileceği bir uzaylının evinde yaşadığı gerçeğini kendinden emin bir şekilde kabul etti. Teknedeki nahoş adamda teşhis ettiği yabancı düşmanlığından eser yoktu.

Akidan'ın teyzesi, sanki sürekli hafif bir acı çekiyormuş gibi görünen sakat kadın, az konuşur ve gülümsemezdi ama aynı sakin ve kabullenici tavrı vardı. Sutty, onunla iki hafta, muhtemelen daha uzun süre kalması için anlaştı. Handaki tek konuğun kendisi olup olmadığını merak etmişti; şimdi, evin içinde yolunu bularak, sadece bir misafir odası olduğunu gördü.

Şehirde, her otel ve apartmanda, restoranda, dükkanda, mağazada, ofiste veya büroda, her giriş ve çıkışta, otomatik olarak kontrol edildi.

kişisel kimlik çipi, çok önemli ZIL, bir üretici-tüketici olarak varlığınızın garantisi Şirketin veri bankalarına girilir. ZIL'i, uzay limanındaki uzun giriş formaliteleri sırasında verilmişti. Onsuz, Aka'da kimliği olmadığı konusunda uyarılmıştı. Alarmı çalıştırmadan oda ya da robocab kiralayamaz, marketten ya da restorandan yiyecek satın alamazdı ya da herhangi bir kamu binasına giremezdi.

Çoğu Akan'ın çipi sol bileğe gömülüydü. Takılı bir bileklik takma seçeneğini seçmişti. Küçük ön büroda Akidan'ın teyzesiyle konuşurken, evrensel hareketi yapmak için sol kolunu hazır tutarak kendini ZIL tarayıcısını ararken buldu. Ama kadın sandalyesini, içinde düzinelerce küçük çekmece bulunan devasa bir masaya çevirdi. Sakince yaptığı birkaç hatadan ve düşünmek için verdiği duraklamalardan sonra istediği çekmeceyi buldu ve içinden tozlu bir form kitapçığı çıkardı ve bir tanesini yırttı. Sandalyeyi geriye doğru döndürdü ve formu elle doldurması için Sutty'ye verdi. O kadar eskiydi ki kağıt ufalanmıştı ama içinde ZIL kodu için bir boşluk vardı.

"Lütfen yoz, sana nasıl hitap edeceğimi söyle bana," dedi Sutty, başka bir cümleyle.*Gelişmiş Egzersizler.*

"Adım Iziezi. Lütfen size nasıl hitap edeceğimi söyleyin, yoz ve deyberienduin."

çatıma hoş geldiniz. Güzel bir kelime. "Adım Sutty, yoz ve nazik hancı." Durum için icat edildi, ancak amaca hizmet ediyor gibiydi. Iziezi'nin ince, gergin yüzü hafifçe ısındı. Sutty ona formu geri verdiğinde, başını hafifçe ama çok resmi bir şekilde eğerek kenetlenmiş ellerini göğüs kemiğine doğru çekti. Varsa bile yasaklanmış bir hareket. Sutty geri verdi.

Iziezi ayrılırken form defteriyle Sutty'nin doldurduğu formu bir çekmeceye koyuyordu, aynı çekmeceye değil. Görünüşe göre Şirket Devleti, /EX/HH 440 T 386733849 H 4/4939 numaralı şahsın tam olarak nerede kaldığını birkaç saatliğine bilemeyecekti.

Ağdan kaçtım, diye düşündü Sutty ve gün ışığına çıktım. Evin içi oldukça loştu, tüm yatay pencereler duvarda çok yükseğe yerleştirilmişti, böylece şiddetli mavi gökyüzünden başka bir şey görünmüyordu. Dışarı çıktığında gözleri kamaşmıştı. Beyaz ev duvarları, ışıltılı çatı kiremitleri, ışığı geri yansıtan koyu arduvazdan dik sokaklar. Batıya doğru çatıların yukarısında, yeniden görmeye başladığında, beyaz duvarların en yüksek - son derece yüksek - göğün ortasında buruşuk bir ışık perdesi gördü.

Gözlerini kırpıştırarak durdu. Bir bulut muydu? Volkanik bir patlama? Gündüz Kuzey Işıkları?

"Anne," dedi üç tekerlekli el arabası olan küçük, dişsiz, kir rengi bir adam sokaktan ona sırıtarak.

Sutty ona göz kırptı.

"Ereha'nın annesi," dedi ve ışık duvarını işaret etti. "Silong. Ha?"

Silong Dağı. Haritada, Kaynak Suyu Sıradağları'nın ve Büyük Aka Kıtası'nın en yüksek noktası. Evet. Nehri yukarı çıktıklarında, toprağın yükselmesi onu gizli tutmuştu. Burada belki de üst yarısını görebiliyordunuz, üzerinde dalgalanan tırtıklı bir ışıltı, daha da uzak, uçsuz bucaksız, uhrevi, yarı yarıya altın rengi ışıkta çözünmüş boynuzlu bir tepe. Zirveden sonsuz rüzgarın ince kar bayrakları dalgalanıyordu.

O ve höyüklü adam durup bakarken, diğerleri bakmalarına yardım etmek için durdu. Sutty'nin edindiği izlenim buydu. Hepsi Silong'un neye benzediğini biliyordu ve bu nedenle onu görmesine yardımcı olabilirdi. Adını söylediler ve caddenin eteğindeki nehrin ışıltısını işaret ederek ona Anne adını verdiler. İçlerinden biri, "Silong'a gidebilir misin, yoz?" dedi.

Tepe sakinlerinin dolgulu yanakları ve dar gözleri, kötü dişleri, yamalı kıyafetleri, ince, güzel elleri ve soğuktan ve yaralanmadan kabalaşmış ayakları olan küçük, zayıf insanlardı. Onunla hemen hemen aynı kahverengi renkteydiler.

"Oraya git?" Hepsine gülümseyerek baktı ve gülümsemekten kendini alamadı.

"Neden?"

Sırt çantası pomza taşına benzeyen bir şeyle dolu budaklı bir kadın, "Silong'da sonsuza kadar yaşarsın," dedi.

"Mağaralar," dedi yüzü sarımsı, yaralı bir adam. "Varlıkla dolu mağaralar."

"İyi seks!" dedi arabacı ve herkes güldü. "Üç yüz yıldır seks!"

"Çok yüksek," dedi Sutty, "bir insan oraya nasıl gidebilir?"

Hepsi sırıttı ve "Uç!" dediler.

"Bir uçak oraya inebilir mi?"

Kıkırdamalar, baş sallamalar. Budaklı kadın "Hiçbir yerde" dedi, sarı adam "Uçak yok" dedi ve el arabalı adam, "Üç yüz yıllık seksten sonra herkes uçabilir!" dedi. Sonra hepsi gülerken durdular, gölgeler gibi dalgalandılar, gözden kayboldular ve orada kimse yoktu.

el arabasını sokağın yarısında yuvarlayan el arabası adamı ve Sutty, Monitöre bakıyor.

Gemide onu iri bir adam olarak görmemişti ama burada belirmişti. Derisi, eti buradaki insanlardan farklıydı, pürüzsüz, sert ve hatta plastik gibiydi. Mavi-kahverengi tuniği ve tozlukları temiz ve pürüzsüzdü ve dünyanın her yerindeki üniformalar gibiydi ve kendisi de Okzat-Özkat'a ait değildi. O bir uzaylıydı.

"Dilencilik yasa dışıdır" dedi.

"Yalvarmıyordum."

Biraz duraksadıktan sonra, "Yanlış anladınız. Dilencileri teşvik etmeyin. Onlar ekonominin asalağıdır. Sadaka haramdır" dedi.

"Kimse yalvarmıyordu."

Kısa bir baş selamı verdi -peki o zaman uyarılmış sayın- ve arkasını döndü.

"Cazibeniz ve nezaketiniz için çok teşekkür ederim!" Sutty ana dilinde söyledi. Ah, yanlış, yanlış. Monitör aldırış etmese bile, herhangi bir dilde alaycı olmaya hakkı yoktu. Dayanılmaz biriydi ama bu onu mazur göstermiyordu. Burada herhangi bir bilgi alacaksa, yerel yetkililerin lütfuna bağlı kalmalıydı; Burada bir şey öğrenecekse, yargılayıcı olmamalıydı. Eski farfetchers'ın sloganı: *Görüş alımı sona erer.*Belki de o insanlar aslında onu çalıştıran dilencilerdi. Nasıl bildi? Bu yer, bu insanlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu.

Bu konuda hiçbir fikrinin olmaması konusundaki alçakgönüllü kararlılığıyla Okzat-Özkat'ta yolunu öğrenmek için yola çıktı.

Modern binalar - hapishane, ilçe ve kaymakamlıklar, tarım, kültür ve madencilik kurumları, öğretmen koleji, lise - gördüğü diğer şehirlerdeki tüm bu tür binalara benziyordu: sade, devasa bloklar. Burada sadece iki ya da üç kat yüksekliğindeydiler ama Monitor'ün yaptığı gibi beliriyorlardı. Şehrin geri kalanı küçük, incelikli, kirli ve kırılgandı. Alçak ev duvarları kırmızı veya turuncuya boyanmış, saçakların altına yerleştirilmiş yatay pencereler, köşeleri yukarı doğru uzanan kıvrımlı kırmızı veya zeytin yeşili kiremit çatılar ve dişlek ağızlarıyla köşeleri yukarı çeken fantastik seramik hayvanlar; küçük dükkânlar, dış ve iç duvarları tamamen eski ideograflardaki yazılarla kaplı, üzeri beyaz badanalı ama tuhaf bir bilinçaltı okunabilirliğiyle içini gösteriyor. Arduvaz döşeli dik sokaklar ve kırmızı ve maviye boyanmış ve üzeri beyaz badanalı kilitli kapılara çıkan basamaklar. Çalışma alanları

erkeklerin ip yaptığı veya taş kestiği yer. Evler arasında yaşlı kadınların kazdığı, çapaladığı, yabani otları temizlediği ve minyatür sulama sistemlerinin akış düzenini değiştirdiği dar araziler. Rıhtımın aşağısında ve büyük beyaz binaların yanına park etmiş birkaç araba, ama sokak trafiği yaya, el arabası ve el arabasıyla. Ve Sutty'nin sevincine göre, taşradan gelen bir kervan: yeşil saçaklı çadır üstleri olan iki tekerlekli arabaları çeken büyük eberdin ve iki tane daha büyük eberdin, midilli büyüklüğünde, boyunlarının kremsi yününe çanlar bağlanmış. her birine, yüksek, boynuzlu eyerde kayıtsızca oturan uzun kırmızı paltolu bir kadın biner.

Kervan, geleceğin boş bakışları altında sürünen geçmişin küçücük, gösterişli, şıngırdayan bir kırıntısı olarak Kaymakamlığın ön cephesinden geçti. Valiliğin çatısından yükselen öğütlerle serpiştirilmiş ilham verici müzik. Sutty kervanı birkaç blok takip etti ve uzun basamaklardan birinin dibinde durmasını izledi. Sokaktaki insanlar da, ona hiçbir şey söylememelerine rağmen, saatine yardım edermiş gibi aynı sevimli havayla durdular. İnsanlar yüksek kırmızı ve mavi kapılardan çıkıp binicileri karşılamak ve bagajları taşımak için merdivenlerden aşağı indi. Bir otel? Sahiplerin konağı mı?

Şehrin üst kısmında önünden geçtiği dükkânlardan birine tırmandı. Kapının etrafındaki işaretleri anlamış olsaydı, dükkanda losyonlar, merhemler, kokular ve gübreler satılırdı. Bir el kremi satın alması, yerden tavana her duvarı kaplayan eski, yasadışı yazılardan bazılarını okuması için ona zaman kazandırabilirdi. Dükkanın ön cephesindeki yazıtlar beyaza boyanmış ve modern alfabeyle yazılmış işaretlerle boyanmıştı, ama bunlar o kadar solmuştu ki altında yatan sözcüklerden bazılarını seçebiliyordu. "Kokuları ve gübreyi" orada seçmişti. Muhtemelen parfümler ve - ne? Doğurganlık? Doğurganlık ilaçları, belki? İçeri girdi.

Güçlü, tatlı, keskin, tuhaf kokular onu hemen içine aldı. Loş, keskin bir hava. Cesur siyah ve lacivert şekillerle duvarları kaplayan piktografların ve ideogramların hareket ettiğine dair tuhaf bir duyguya kapıldı, yarı görünen baskılar gibi ürkek değil, eşit, düzenli, sanki nefes alıyormuş gibi çok nazikçe genişleyip küçülüyordu.

Oda yüksekti, her zamanki yüksek pencerelerle aydınlatılıyordu ve küçük çekmecelerle dolu dolaplarla sıralanmıştı. Gözleri alışırken solundaki tezgahın arkasında zayıf, yaşlı bir adamın durduğunu gördü. Başının arkasında, duvarda iki karakter oldukça net bir şekilde göze çarpıyordu. Onları otomatik olarak okudu, çeşitli

çeşitli anlamları aşağı yukarı aynı anda geliyor:*seçkin / zirve / keçe / aşağı bak / başla,*Ve*iki / dualite / taraf / bel / birleştirme / ayırma.*

"Yoz ve deyberienduin, işinize yarayabilir miyim?" Kuru ciltler için merhemi veya losyonu olup olmadığını sordu. Mal sahibi hoş bir şekilde başını salladı ve tıpkı Iziezi'nin masasındaki gibi, sonunda istediğini bulacağına dair huzurlu bir kesinlik havasıyla binlerce küçük çekmeceyi aramaya başladı.

Bu, Sutty'ye duvarları okuması için zaman verdi, ancak bu dikkat dağıtıcı hareket yanılsaması devam etti ve yazılardan pek bir anlam çıkaramadı. Tahmin ettiği gibi reklamlar değil, tarifler, tılsımlar ya da alıntılar gibi görünüyordu. Dallar ve kökler hakkında çok şey. Kan olarak bildiği, ancak farklı bir Elemental niteleyiciyle yazılmış, bu da onu lenf veya özsu anlamına getirebilecek bir karakter. "Üçten beş, beşten üç" gibi formüller. Simya? İlaç, reçeteler, tılsımlar? Tek bildiği, bunların eski sözler, eski anlamlar olduğu, ilk kez Aka'nın geçmişini okuduğuydu. Ve hiçbir anlamı yoktu.

İfadesine bakılırsa, mal sahibi beğendiği bir çekmece bulmuştu. İçinden sırsız bir kil kavanoz çıkarıp tezgahın üzerine koymadan önce bir süre tatmin olmuş bir ifadeyle içine baktı. Ardından, onayladığı başka bir tane bulana kadar etiketlenmemiş çekmece sıraları arasında yavaşça aramaya devam etti. Açtı, içine baktı ve bir süre sonra altın bir kağıt kutu çıkardı. Bununla birlikte bir iç odaya kayboldu. Az sonra kutu, parlak sırlı küçük bir çömlek ve bir kaşıkla geri geldi. Hepsini sırayla tezgahın üzerine koydu. Sırsız çömlekten sırlı çömleğe kaşıkla bir şey çıkardı, tezgahın altından aldığı kırmızı bir bezle kaşığı sildi, altın kutudan iki kaşık dolusu ince, talk benzeri bir tozu sırlı çömleğe karıştırdı ve başladı. karışımı aynı telaşsız sabırla karıştırın.

"Havlama," diye tekrarladı Sutty.

Gülümsedi ve kaşığı bıraktı.**,**bir elini diğerinin sırtına sürttü.

"Vücut bir ağaç gibi mi?"

"Ah," dedi, Akidan'ın "Ah" dediği gibi. Bu bir onay sesiydi, ama nitelikliydi. Evetti ama tam olarak evet değildi. Ya da evet ama biz o kelimeyi kullanmıyoruz. Ya da evet ama bunun hakkında konuşmamıza gerek yok. Evet bir boşluk ile.

*"Gökten inen kara bulutta... çatallı... çift çatallı...?"*dedi Sutty, soluk ama muhteşem bir şekilde yazılmış bir yazıyı okumaya çalışarak.

duvarda yüksek yazıt.

Mal sahibi bir elini yüksek sesle tezgaha, diğer eliyle de ağzına vurdu.

Sutty sıçradı.

Birbirlerine baktılar. Yaşlı adam elini indirdi. Şaşırtıcı tepkisine rağmen rahatsız görünmüyordu. Belki de gülümsüyordu. "Yüksek sesle değil, yoz," diye mırıldandı.

Sutty bir an bakmaya devam etti, sonra ağzını kapattı.

Mal sahibi, "Yalnızca eski dekorasyonlar," dedi. "Eski moda duvar kağıdı. Anlamsız noktalar ve çizgiler. Eski moda insanlar burada yaşıyor. Duvarları temiz ve beyaz boyamak yerine, bu eski süslemeleri ortalıkta bırakıyorlar. Beyaz ve sessiz. Sessizlik kar yağışıdır. Şimdi, yoz ve onurlu müşteri, bu merhem cildin hafifçe nefes almasını sağlar.Dener misin?"

Parmağını tencereye daldırdı ve soluk kremayı ellerine sürdü. "Ah, çok güzel. Ve ne hoş bir koku. Adı ne?"

"Koku immimi bitkisidir ve merhem benim sırrımdır ve bedeli hiçbir şeydir."

Sutty tencereyi almış ve ona hayran kalmıştı; kesinlikle eski bir parçaydı, ağır cam üzerine emaye, zarif bir şekilde takılmış bir başlığı, küçük bir mücevheri vardı. "Ah, hayır, hayır, hayır," dedi ama yaşlı adam, Iziezi'nin yaptığı gibi kenetlenmiş ellerini kaldırdı ve daha fazla itiraz etmesini imkansız kılan bir vakarla başını eğdi. Hareketini tekrarladı. Sonra gülümsedi ve "Neden?" dedi.

"...*iki çatallı şimşek ağacı topraktan çıkar"*dedi neredeyse duyulmayacak bir sesle.

Bir an sonra yazıya tekrar baktı ve onun söylediği sözlerle bittiğini gördü. Gözleri tekrar buluştu. Sonra odanın loş arka kısmına eridi ve kadın sokaktaydı, parlak ışıkta gözlerini kırpıştırıyor, hediyeyi tutuyordu.

Sarp, karmaşık sokaklarda hanına doğru yürürken düşündü. Görünüşe göre önce Mobil, sonra Monitör ve şimdi de Gübre ya da her neyse, hemen ve acısız bir şekilde onu kendi amaçlarına dahil ederek, ne olduklarını söylemeden onu kendi amaçlarına dahil etmişti. Tong, gidip hikayeleri bilen insanları bulun ve bana rapor verin, dedi. Gözlemci, muhalif gericilerden kaçının ve bana rapor verin, dedi. Gübre'ye gelince, ona susması için rüşvet mi vermişti yoksa konuştuğu için mi ödüllendirmişti? İkincisi, diye düşündü. Ama emin olduğu tek şey, yaptığı şeyi kendine veya başkalarına zarar vermeden yapamayacak kadar cahil olduğuydu.

Bu dünyanın hükümeti, teknolojik güç ve entelektüel özgürlük elde etmek için geçmişi yasaklamıştı. Akan Anonim Şirketi Devleti'nin "eski nişanlara" olan düşmanlığını ve ne anlama geldiğini hafife almamıştı. Gelenek, görenek ve tarihten kurtulacağını ilan eden bu hükümet için, tüm eski alışkanlıklar, örf ve adetler, üsluplar, fikirler, dindarlıklar veba kaynakları, yakılacak veya gömülecek çürümüş cesetlerdi. Onları koruyan yazı silinecekti.

Başkentte incelediği eğitici kasetler ve tarihi yakın dramalar, en azından kısmen olduğunu düşündüğü gibi, şu anda yaşayan insanların yaşamları boyunca gerçek olsaydı, erkekler ve kadınlar tapınakların duvarları altında ezilmiş, diri diri yakılmışlardı. kurtarmaya çalıştıkları kitaplar, anakronik fitne ve gerici ideoloji öğrettikleri için ömür boyu hapse atıldı. Kasetler ve dramalar, bombalamaları, yakmaları, buldozerlemeleri sert ve kahramanca sözlerle anlatarak geçmişe karşı verilen bu savaşı yüceltiyordu. Cesur genç erkekler ve kadınlar, aptal ebeveynlerden, dolandırıcı rahiplerden, batıl inanç öğretmenlerinden, gericiliğin kışkırtıcılarından kurtuldular ve gözü kara hata ormanlarını yaktılar.

Glib ve şişirilmiş retoriğin arkasında gerçek ıstırap, gerçek tutku yatıyordu. İki tarafta da. Sutty bunu biliyordu. Tong Ov'un dediği gibi, şiddetin çocuğuydu. Yine de, burada bildiğinin tam tersinin, olumsuz olanın olduğunu akılda tutmakta güçlük çekiyordu ve acı bir şekilde ironikti: burada inananlar zulmedenler değil, zulme uğrayanlardı.

Ama ikisi de gerçek müminlerdi. Laik teröristler veya kutsal teröristler, ne fark eder?

Enformasyon ve Şiir Bakanlıklarının sonu gelmeyen propagandasında olağandışı bulduğu tek şey, örnek öykülerin kahramanlarının genellikle çiftler halinde gelmesiydi - bir erkek ve kız kardeş ya da nişanlı ya da evli bir çift. Cinsel bir çift ise, heteroseksüel, her zaman. Akan hükümeti 'sapkınlıktan' nefret etme konusunda takıntılıydı. Tong gelir gelmez onu bu konuda uyarmıştı: "Uymalıyız. Tartışmak, soru sormak mümkün değil. Aynı cinsten birine cinsel ilişki olarak görülebilecek ve bildirilebilecek her şey ölüm cezasıdır. Çok yorucu. , çok üzücü.

Bu zavallılar!" Bağnazların ve püritenlerin çektikleri acılar, çektikleri acılar ve zulümler için içini çekti.

İnsanlarla birey olarak çok az teması olduğu için onun uyarısına pek ihtiyaç duymamıştı, ama elbette buna kulak vermişti; ve bu onun erken, ciddi hayal kırıklığının, cesaretinin kırılmasının bir parçası olmuştu. Dünya'da öğrendiği eski Akan kullanımları ve dili, cinsiyet hiyerarşisinin çok az olduğu veya hiç olmadığı, cinsel açıdan rahat bir topluma geldiğini düşünmesine yol açmıştı. Dünyanın kendi köşesindeki toplum, Unist kadın düşmanlığı ve hoşgörüsüzlük tarafından daha da katılaştırılan sosyal ve cinsiyet kastıyla hâlâ sıkışık durumdaydı. Pales bile, dünyadaki hiçbir yer tamamen bu gölgenin altından çıkmamıştı. Aka'da uzmanlaşmasının, dilleri öğrenmiş olmasının nedenlerinden biri, kendisinin ve Pao'nun First Observers'ın raporlarında Akan toplumunun hiyerarşik olarak cinsiyetçi olmadığını ve heteroseksüelliğin zorunlu, hatta ayrıcalıklı olmadığını okumuş olmalarıydı. Ama tüm bunlar, Dünya'dan Aka'ya uçuş yıllarında tamamen değişmişti. Buraya vardığında ihtiyatlı davranmaya, tedbirli olmaya ve kendini bastırmaya geri dönmek zorunda kalmıştı. Ve tehlike.

Öyleyse, neden hepsi onu kullanmak için bu kadar çabuk askere almaya çalıştı? Neredeyse kimsenin tacında bir mücevher değildi.

Tong'un nedenleri yüzeysel olarak basitti: İlk fırsatta birini denetimsiz olarak dışarı göndermek için atlamış ve onu seçmişti çünkü o eski yazıyı ve dili biliyordu ve onu bulduğunda ne bulduğunu anlayacaktı. Ama bulduysa, onunla ne yapması gerekiyordu? Kaçak maldı. Haram mallar. Şirket karşıtı fitne. Tong, eski kitapların parçalarını yanıtlayıcı aktarımdan silmekte haklı olduğunu söylemişti. Yine de şimdi ondan bu tür materyalleri kaydetmesini mi istiyordu?

Monitor'e gelince, güç oyunları oynuyordu. Orta ağırlıkta bir kültürel doğruluk denetçisi için gerçek bir uzaylı, gerçek bir Ekumen Gözlemcisi bulmak, aşağıdakilere emir vermek için heyecan verici olmalı: Sosyal asalaklarla konuşma - kasabayı izinsiz terk etme - rapor ver patron adam, ben.

Peki Gübre? Onun kim olduğunu bildiği ve hediyesinin bir yabancı için nezaketten öte bir anlamı olduğu izlenimini üzerinden atamıyordu. Ne olduğunu söylemek yok.

Cehaleti göz önüne alındığında, herhangi birinin onu kontrol etmesine izin verirse zarar verebilirdi. Ama kendi başına cesur ve kararlı bir şey yapmaya çalışırsa, neredeyse kesin olarak zarar verirdi. Yavaş gitmeli, beklemeli, izlemeli, öğrenmeli.

Tong, sorun çıkması durumunda bir mesajda kullanması için ona bir kod sözcüğü vermişti: 'devolve.' Ama gerçekten sorun beklemiyordu. Akanlar uzaylı misafirlerini, yüksek teknolojinin sütünü sağdıkları inekleri severdi. Onun tehlikeye girmesine izin vermezlerdi. Kendini ihtiyatla felç etmemelidir.

Monitor'ün acımasız kabile halkı hakkında yaptığı gevezelik, umacı konuşmasıydı. Okzat-Özkat güvenli, dokunulacak kadar güvenli bir yerdi. Küçük, fakir, taşralı bir şehirdi, Akan ilerlemesinin zorlu sularında sürükleniyordu, hala eski yaşam tarzının - eski uygarlığın - hâlâ yıpranmış kalıntılarını barındıracak kadar gerideydi. Muhtemelen Şirket, bir öte dünyalının buraya gelmesine izin vermişti çünkü burası çok uzak, zararsız, pitoresk bir su kıyısıydı. Tong onu buraya, modern Aka'nın yekpare, tek anlamlı başarı öyküsünün altında Ekumen'in değer verdiği şeylerin bazı izlerini bulma umudunu veya önsezisini takip etmesi için göndermişti: bir halkın benzersiz karakteri, varoluş biçimleri, tarihleri. Akan Şirketi Devleti bütün bunları unutmak, saklamak, yasaklamak, gömmek istiyordu ve burada bir şey öğrenirse bu onları hiç memnun etmeyecekti. Ama diri diri gömme ve yakma günleri sona ermişti. değil mi? Monitör bağırır ve zorbalık yapardı, ama ne yapabilirdi?

Onun için pek bir şey yok. Belki de onunla konuşanlar için iyi bir anlaşma.

Kıpırdama, dedi kendi kendine. Dinlemek. Anlatacaklarını dinle.

Bu yükseklikte hava kuru, gölgede soğuk, güneşte sıcaktı. Bir şişe meyve suyu almak için Öğretmen Okulu yakınlarındaki bir kafeteryada durdu ve onunla açık havada bir masada oturdu. Neşeli müzikler, öğütler, ekinlerle ilgili haberler, üretim istatistikleri, sağlık programları her zaman olduğu gibi meydanın dört bir yanında hoparlörlerden yankılanıyordu. Bir şekilde o gürültünün altında sakladığı şeyi, altındaki anlamı dinlemeyi öğrenmesi gerekiyordu.

Anlamı sürekliliği miydi? Akanlar sessizlikten korkar mıydı? Onun

hakkında kimse hiçbir şeyden korkmuyor gibiydi. Yeşil-paslı Eğitim üniformalı öğrencilerdi. Birçoğunun dolgulu elmacık kemikleri ve buradaki yaşlı sokak insanlarının narin kemik yapısı vardı, ama gençlik ve özgüvenle dolgun ve parlaktılar, onu görmeden gevezelik ediyor ve bağırıyorlardı. Otuzun üzerindeki her kadın onlar için bir yabancıydı.

Başkentte yediği türden yiyecekler yiyorlardı, yüksek proteinli, tatlı-tuzlu paketlenmiş şeyler ve yarı-Terran adıyla yeniden vaftiz edilmiş yerel bir sıcak içecek olan akakafi içiyorlardı. Akakafi'nin Corporation markasına Starbrew adı verildi ve her yerde bulunuyordu. Acı tatlı, siyah, dikkate değer bir alkaloit, uyarıcı ve yatıştırıcı karışımı içeriyordu. Sutty nefret etti

tadı vardı ve dilini tüyler ürpertiyordu ama akakafi paylaşmak Dovza Şehri halkının kendilerine izin verdiği birkaç sosyal bağ ritüelinden biri olduğu ve bu nedenle onlar için çok önemli olduğu için onu yutmayı öğrenmişti. "Bir fincan akakafi?" eve, ofise, toplantıya gelir gelmez ağladılar. Reddetmek, azarlamak, hatta hakaret etmekti. Çoğu küçük konuşma akakafi etrafında dönüyordu: En iyi toz için nereye gidilmeli (tabii ki Starbrew değil), nerede yetiştirilip işleniyor, nasıl demleniyor. İnsanlar, sanki hafif bağımlılık bir şekilde takdire şayanmış gibi, günde kaç bardak içtikleriyle övünürlerdi. Bu genç Eğitimciler litre başına içiyorlardı.

Sınavlar, ödül listeleri, tatil gezileri hakkında gevezelikleri duyarak onları görev bilinciyle dinledi. Yakınlarda okul öncesi çocuklara tuvaleti kullanmayı öğretmeyi tartışan iki öğrenci dışında kimse okuma veya ders materyali hakkında konuşmadı. Oğlan utanmanın en iyi teşvik olduğu konusunda ısrar etti. Kız, "Sil onu ve gülümse" dedi, bu da çocuğu kızdırarak akran uyumu, etik hedef belirleme ve hijyenik gevşeklik hakkında epey bir ders vermesine neden oldu.

Eve yürürken Sutty, Aka'nın bir suçluluk kültürü mü, bir utanç kültürü mü yoksa tamamen kendine ait bir şey mi olduğunu merak etti. Nasıl oldu da dünyadaki herkes aynı yönde hareket etmeye, aynı dili konuşmaya, aynı şeylere inanmaya istekli oldu? Kötü olma korkusu mu yoksa farklı olma korkusu mu?

İşte oradaydı, korkuyla geri döndü. Onun sorunu, onların değil.

Eve geldiğinde sakat hostesi kapıda oturuyordu. Utangaç bir şekilde yasadışı nezaketle selamladılar. Sohbet eden Sutty, "Sattığın çayları çok seviyorum. Akakafiden çok daha iyi." dedi.

Iziezi bir eliyle ağzına şaplak atıp diğeriyle ağzını kapatmadı ama elleri aniden hareket etti ve "Ah," dedi, tıpkı Gübre'nin söylediği gibi. Sonra, uzun bir aradan sonra, ihtiyatla, icat ettiği kelimeyi kısaltarak, "Ama akafi senin ülkenden geliyor," dedi.

"Terra'daki bazı insanlar buna benzer bir şey içer. Benimkiler içmez." Iziezi gergin görünüyordu. Belli ki konu gergindi.

Sutty, her konu bir mayın tarlasıysa, patlamalar arasında konuşmaktan başka yapacak bir şey olmadığını düşündü. "Sen de mi beğenmedin?" dedi.

Iziezi yüzünü buruşturdu. Gergin bir sessizlikten sonra ciddi bir şekilde, "İnsanlar için kötü. Özsuyu kurutur ve akışı bozar. Akafi içenlerin ellerinin titrediğini ve kalplerinin hopladığını görebilirsin. Zaten öyle derlerdi. eski zaman insanları. uzun zaman önce. benim

Nene. Artık herkes içiyor. Bu eski kurallardan biriydi, biliyorsun. Modern değil. Modern insanlar bundan hoşlanıyor."

Dikkat; bilinç bulanıklığı, konfüzyon; mahkumiyet.

"Kahvaltı çayını başta beğenmedim ama sonra hoşuma gitti. Nedir bu? Ne işe yarıyor?"

Iziezi'nin yüzü yumuşadı. "İşte bu bezit. Akışı başlatır ve toparlar. Karaciğeri de biraz tazeler."

"Sen bir... şifalı bitki öğretmenisin," dedi Sutty, aktarın ne anlama geldiğini bilmeden.

"Ah!"

Küçük bir mayın patlıyor. Küçük bir uyarı.

Sutty, "Bitki öğretmenlerine anavatanımda saygı duyulur ve onurlandırılır," dedi. "Birçoğu doktor."

Iziezi hiçbir şey söylemedi ama yüzü yavaş yavaş tekrar düzeldi.

Sutty eve girmek için döndüğünde, sakat kadın şöyle dedi: "Birkaç dakika sonra derse gireceğim."

Egzersizler? Sutty, Iziezi'nin dizlerinden sarkan hareketsiz inciklere bakarak düşündü.

"Eğer bir sınıf bulamadıysanız ve gelmek isterseniz..."

Şirket jimnastik konusunda çok güçlüydü. Dovza Şehri'ndeki herkes bir jimnastik grubuna üyeydi ve fitness derslerine gidiyordu.

Günde birkaç kez canlı müzik ve Bir'in bağırışları! İki! tüm fabrikalar ve ofis binaları, güçlü bir uyum içinde zıplamak, yumruk atmak, eğilmek ve sallanmak için üretici-tüketicilerini sokaklara ve avlulara döktü. Sutty, bir yabancı olarak bu gruplardan çoğunlukla kaçmayı başarmıştı; ama Iziezi'nin yıpranmış yüzüne baktı ve "Gelmek isterim" dedi.

Gübre'nin güzel tenceresine banyosunda onurlu bir yer bulmak ve tozluktan bol pantolona geçmek için içeri girdi. Iziezi geri döndüğünde, koltuk değnekleriyle kendini küçük, elektrikli bir tekerlekli sandalyeye aktarıyordu, Corporation ürünü, Starflight modeli. Sutty tasarımını övdü. Iziezi küçümseyerek, "Düz yerlerde sorun yok," dedi ve sarsarak ve yalpalayarak dik, engebeli caddede yukarı çıktı. Sutty yan yana yürüdü ve sandalye her iki metrede bir kalkıp sıkıştığında yardım etti. Saçakların altında pencereleri ve yüksek çift kapısı olan alçak bir binaya vardılar. Kanatlardan biri kırmızı, diğeri maviydi, üstüne bir tür kırmızı-mavi bulut motifi boyanmıştı, şimdi hayaletimsi pembe ve maviyi gösteriyordu.

badana katları boyunca gri. Iziezi sandalyesini kapılara doğru yöneltti ve kapıları hızla açtı. Sutty takip etti

İçerisi zifiri karanlık gibiydi. Sutty, içeriden karanlıktan dışarının göz kamaştırmasına ve geri dönmesine bu geçişlere alışmaya çalışıyordu ama gözleri alışmıyordu. Kapının hemen içinde Iziezi, Sutty'nin ayakkabılarını çıkarması ve loş bir sıra ayakkabının sonundaki bir rafa koyması için duraksadı, tabii ki tamamı siyah kanvas StarMarch sayısı. Sonra Iziezi, sandalyesini korkusuzca uzun bir rampadan aşağı yönlendirdi, bir sıranın arkasına park etti ve kendisi de koltuğa oturdu. Geniş, hasır bir alanın kenarında gibiydi, ötesinde her şey kadife kasvetle kaplıydı.

Sutty, paspasın üzerinde bağdaş kurmuş orada burada oturan gölgeli figürleri seçebildi. Iziezi'nin yanındaki bankta tek bacaklı bir adam oturuyordu. Iziezi kendini ayarladı, koltuk değneklerini bıraktı ve Sutty'ye baktı. Yanındaki hasırı hafifçe okşadı. Biri içeri girdiğinde kapı kısa bir süreliğine açılmıştı ve kısa gri görüşte Sutty, Iziezi'nin gülümsediğini gördü. Güzel ve dokunaklı bir manzaraydı.

Sutty elleri kucağında bağdaş kurarak hasırın üzerine oturdu. Uzun süre başka bir şey olmadı. Şimdiye kadar gördüğü hiçbir egzersiz dersine kesinlikle benzemediğini ve zevkine çok daha uygun olduğunu düşündü. İnsanlar birer birer, sessizce içeri girdiler. Gözleri tamamen alıştığında, odanın çok geniş olduğunu gördü. Neredeyse tamamen toprağa kazılmış olmalıdır. Duvarın tavanla birleştiği yerde bulunan uzun, alçak pencereleri, yalnızca dağınık ışığın girmesine izin veren kalın, mavimsi bir camdandı. Üstlerinde tavan, alçak bir kubbe veya bir dizi kemerle yükseliyordu; sadece karanlık, dallanan ışınları seçebiliyordu. Meraklı gözlerini tuttu ve oturmaya, nefes almaya ve uyumamaya çalıştı.

Ne yazık ki, onun deneyimine göre, oturma meditasyonu ve uyku her zaman yakınsama eğilimindeydi. En yakınında oturan adam, Gübre dükkanının duvarındaki ideogramlar gibi büyüyüp küçülmeye başlayınca, onda yalnızca hülyalı bir ilgi uyandırdı. Sonra biraz daha dik oturarak, onun uzattığı kollarını ellerinin arkası başının üzerinde birleşene kadar kaldırdığını ve sonra çok yavaş, düzenli bir nefes ritmiyle indirdiğini gördü. Iziezi ve diğerleri de aşağı yukarı aynı ritimle aynı şeyi yapıyorlardı. Sakin, sessiz hareketler loş bir akvaryumdaki denizanalarının nabzı gibiydi. Sutty nabza katıldı.

Diğer hareketler, burada ve orada, birer birer, tüm kol hareketleri, hepsi yavaş nefes ritminde tanıtıldı. Dinlenme dönemleri olurdu ve

sonra huzurlu şişme ve büzülme - gerin ve gevşeyin, nabız atın, içeri çekin - yeniden başlayacaktı, önce bir belirsiz figür, sonra bir başkası. Hareketlere yumuşak, yumuşak bir ses, sözsüz, ritmik bir mırıltı, görünüşte kaynağı olmayan nefes müziği eşlik ediyordu. Odanın karşısında, beyazımsı, dalgalı bir figür yavaşça yukarı ve yukarı doğru büyüdü: bir adam ya da kadın ayaktaydı ve belden öne, arkaya ya da yanlara doğru eğilirken kol hareketleri yapıyordu. İki ya da üç kişi aynı kemiksiz esneklikte ayağa kalktı ve uzanıp sallanarak durdu, ayaklarını yerden kaldırmadan, her zamankinden daha çok köklü deniz yaratıkları, anemonlar, bir yosun ormanı gibi; kabarma, yükselme ve batma...

Işık, gürültü - sanki çatı uçmuş gibi sert, yüksek, beyaz bir patlama. Tozlu kubbelerden sarkan çıplak kare ampuller parlıyordu.

Sutty, etrafındaki insanlar ayağa fırlayıp zıplamaya, tekme atmaya, zıplama hareketleri yapmaya başlarken, sert bir ses "Bir! İki! Bir! İki! Bir! İki!" Bankında oturan, bir kukla gibi seğirten, yumruklarını havaya bir, iki, bir, iki yumruklayan Iziezi'ye baktı. Yanındaki tek bacaklı adam tempolu bir şekilde bağırdı ve koltuk değneğini zamanında sıraya vurdu.

Sutty ile göz göze gelen Iziezi, Yukarı!

Sutty itaatkar ama tiksinti içinde ayağa kalktı. Böylesine güzel bir grup meditasyonu elde etmek ve sonra onu bu aptalca kas geliştirmeyle yok etmek - bunlar ne tür insanlardı?

Mavi ve ten rengi iki kadın, mavi ve ten rengi bir adamın ardından rampadan aşağı uzun adımlarla iniyorlardı. Ekran. Gözleri doğrudan ona gitti.

Nefesin hızla yükselip alçalması dışında artık hareketsiz olan diğerlerinin arasında duruyordu.

Kimse bir şey söylemedi.

Köle hitapların, selamlaşmaların, vedalaşmaların, varlığı ya da ayrılışı kabul eden her türlü ifadenin yasaklanması, toplumsal sürecin dokusunda boşluklar, yalnızca hafif bir çabayla geçilen boşluklar, yinelenen bir gerilim yarattı. City Akans yapaylıkla büyümüştü ve şüphesiz bunu hissetmiyordu ama Sutty hala hissediyordu ve görünüşe göre bu insanlar da hissediyordu. Rampada duran üç kişinin zorladığı katı sessizlik, diğerlerini dezavantajlı duruma düşürdü. Onu etkisiz hale getirmenin hiçbir yolu yoktu. Tek bacaklı adam sonunda boğazını temizledi ve kabadayılıkla şöyle dedi: "Kurallarda belirtildiği gibi hijyenik aerobik egzersizler yapıyoruz.*Kurumun Üretici-Tüketicileri için Sağlık El Kitabı."*

Ekranlı iki kadın birbirlerine baktılar, canları sıkkındı, somurtkan bir ifadeyle sana öyle demiştim. Monitör, sanki orada kimse yokmuş gibi aralarında havadan Sutty ile konuştu: "Buraya aerobik yapmaya mı geldin?"

"Benim anavatanımda çok benzer tatbikatlar yapıyoruz," dedi, dehşeti ve öfkesi bir belagat patlamasıyla kendisini onun üzerinde yoğunlaştırdı. "Burada onları uygulayacak bir grup bulduğum için çok mutluyum. Egzersiz genellikle en çok, içtenlikle ilgilenen bir grupla yapıldığında faydalıdır. nazik ev sahipleri burada."

Monitör, bir anlık duraklama dışında herhangi bir onay vermeden döndü ve mavi-kahverengi kadınları rampadan yukarı takip etti. Kadınlar dışarı çıktı. Döndü ve kapıların hemen içinde durup izledi.

"Devam etmek!" diye bağırdı tek bacaklı adam. "Bir! İki! Bir! İki!" Sonraki beş veya on dakika boyunca herkes öfkeyle yumruk attı, tekme attı ve zıpladı. Sutty'nin öfkesi ilk başta gerçekti; sonra aptalca egzersizlerle kaynadı ve gülmek, şoku gülerek atmak istedi.

Iziezi'nin sandalyesini rampadan yukarı itti, ayakkabılarını sıra sıra ayakkabılar arasında buldu. Monitör hâlâ orada duruyordu. Ona gülümsedi. "Bize katılmalısın," dedi.

Bakışları kişisel değildi, değerlendiriyordu, tamamen karşılıksızdı. Şirket ona bakıyordu.

Yüzünün değiştiğini hissetti, sanki küçük, görgüsüz, küçük bir canavar görüyormuş gibi, küçümseyen bir kuşkuyla gözlerinin onun üzerinde gezindiğini hissetti. Yanlış! yanlış! Ama yapıldı. Dışarıda, soğuk akşam havasında yanından geçmişti.

Iziezi'nin sokakta engebeli bir şekilde zikzak yapmasına yardım etmek ve Monitör'ün onda uyandırdığı çılgın nefret dalgasından dikkatini dağıtmak için sandalyenin arkasını tuttu. "Düz zemin derken ne demek istediğini anlıyorum," dedi.

"Hiç - düz zemin yok," diye fırladı Iziezi, tutundu, ama bir anlığına Silong'un engin dikeyliklerine doğru kaldırdı, zaten alacakaranlıkta boğulmuş çatıların ve tepelerin üzerinde beyaz altın parıldadı.

Hanın ön koridorunda Sutty, "Umarım yakında tekrar egzersiz sınıfına katılabilirim," dedi.

Iziezi, kibar bir onay ya da umutsuz bir özür olabilecek bir hareket yaptı.

Sutty, "Sessiz kısmı tercih ettim," dedi. Gülümseme ya da yanıt alamayınca, "Bu hareketleri gerçekten öğrenmek isterdim. Çok güzeller. Sanki bir anlamları varmış gibi hissettirdiler" dedi.

Iziezi hala bir şey söylemedi.

"Onlar hakkında okuyabileceğim bir kitap var mı?" Soru saçma bir şekilde ihtiyatlı ama aptalca aceleci görünüyordu.

Iziezi, bir köşesinde görüntü/yakın bir monitörün boş durduğu ortak oturma odasını işaret etti. Yanında, Corporation'dan çıkan yığınla kaset vardı. Herkesin her yıl yeni bir set aldığı el kitaplarına ek olarak, sık sık kapınıza bilgilendirici, eğitici, öğüt verici, ilham verici yeni kasetler getirilirdi. Çalışanlar ve öğrenciler, işte ve kolejde düzenli ve özel oturumlarda sık sık incelendi.*Hastalık cehaleti mazur göstermez!*Hastanede yatan işçilerin plastik kalıplamayla ilgili bir yakın çekimde coşkuyla parti yaptıkları videoların üzerine zengin Şirket seslendirmesi gürledi.*Zenginlik iştir ve iş zenginliktir!*Capital-Labor eğitim videosu için koroyu seslendirdi. Sutty'nin incelediği literatürün çoğu, şiirsel ve ilham verici tarzda bu türden parçalardan oluşuyordu. Kaset yığınlarına kötü niyetle baktı.

"Sağlık kılavuzu," diye mırıldandı Iziezi belli belirsiz.

"Geceleri odamda okuyabileceğim bir şey düşünüyordum. Bir kitap."

"Ah!" Mayın bu kez çok yakından patladı. Sonra sessizlik. "Yoz Sutty," diye fısıldadı sakat kadın, "kitaplar..."

Sessiz, yüklü. "Seni riske atmak istemiyorum." Sutty

kendini gülünç bir şekilde fısıldarken buldu.

Iziezi omuz silkti. Omuz silkmesi, Risk, yani her şey bir risk, dedi.

"Monitör beni takip ediyor gibi görünüyor."

Iziezi, Hayır, hayır, diyen bir hareket yaptı. "Sık sık sınıfa gelirler. Sokağı izleyecek, ışıkları açacak bir adamımız var. Sonra biz..." Yorgunlukla havayı yumrukladı, Bir! İki!

"Bana penaltıları söyle, yoz Iziezi."

"Eski alıştırmaları yaptığın için mi? Para cezası al. Belki ehliyetini kaybedersin. Belki Valiliğe ya da Liseye gidip kılavuzları incelemelisin."

"Bir kitap için mi? Sahip olmak mı, okumak

mı?" "Eski bir kitap?"

Sutty, Evet, diyen bir hareket yaptı.

Iziezi cevap vermekte isteksizdi. Aşağı baktı. Sonunda fısıltıyla, "Belki çok fazla bela var," dedi.

Iziezi tekerlekli sandalyesinde oturuyordu. Sutty ayağa kalktı. Sokaktaki ışık tamamen sönmüştü. Çatıların üzerinde, Silong'un bariyer duvarı donuk parlıyordu.

pas-turuncu. Üzerinde, uzak ve ışıltılı zirve hâlâ altın renginde yanıyordu.

"Eski yazıları okuyabilirim. Eski usulleri öğrenmek istiyorum. Ama han ruhsatını kaybetmeni istemiyorum, yoz Iziezi. Beni yeğeninin tek desteği olmayan birine gönder."

"Akidan mı?" Iziezi yeni bir enerjiyle dedi. "Ah, seni doğrudan Taproot'a götürürdü!" Sonra bir eliyle tekerlekli sandalyenin koluna vurdu ve diğer eliyle ağzını kapattı. "O kadar çok şey yasak ki," dedi elinin arkasından, Sutty'ye neredeyse sinsi bir bakış atarak.

"Ve unuttun mu?"

"İnsanlar hatırlar... İnsanlar bilir, yoz. Ama ben hiçbir şey bilmiyorum. Kız kardeşim biliyordu. O eğitimliydi. Ben değilim. Eğitimli bazı insanlar tanıyorum. Ama ne kadar ileri gitmek istiyorsun?"

Sutty, "Rehberlerim beni nezaketle yönlendirdiği sürece," dedi. O'ndan olmayan bir cümleydi.*Barbarlar İçin İleri Düzey Dilbilgisi Alıştırmaları*ama bir kitap parçasından, üzerinde köprüden balık tutan bir adamın resmi ve dört mısralık bir şiir bulunan hasarlı sayfadan:

Rehberlerimin beni nezaketle yönlendirdiği yerde, ben
takip ederim, hafifçe takip ederim.
ve arkamızdaki tozda
ayak izi yok.

"Ah," dedi Iziezi, bir kara mayını değil, derin bir iç çekişle.

DÖRT

Monitör onu gözlem altında tutuyorsa, insanların başını belaya sokmadan hiçbir yere gidemez, hiçbir şey öğrenemezdi. Muhtemelen başını belaya sokuyor. Ve onu izlemek için buradaydı; keşke dinleseydi öyle demişti. Şirket yetkililerinin tekneyle seyahat etmediğini anlaması bunca zamanını almıştı. Şirket uçaklarında ve helikopterlerde uçtular. Kendi önemsizliğine olan inancı, onun varlığını anlamasını ve uyarısını dikkate almasını engellemişti.

Tong Ov'un ona söylediklerini de dinlememişti: Beğen ya da beğenme, kabul et ya da etme, o önemliydi. O, Ekumen'in Aka'daki varlığıydı. Ve Gözlemci ona, Şirketin ona, Ekumen'in - onun - gerici uygulamaların, çürümüş ölü ideolojilerin devam eden varlığını araştırmasını ve ifşa etmesini engelleme yetkisi verdiğini söylemiş ve o dinlememişti.

Mezarlıkta bir köpek, onu böyle gördü.*Erkeklerin dostu olan Köpek'i uzak tutun, yoksa tırnaklarıyla onu tekrar kazar...*

"Senin mirasın Anglo-Hint kökenli." Vahşi beyaz kaşları ve hüzünlü, ateşli gözleriyle Hurree Amca. "Shakespeare'i ve Upanishad'ları bilmelisin, Sutty. Gita'yı ve Lake Poets'i bilmelisin."

O yaptı. Çok fazla şair biliyordu. Daha çok şair, daha çok şiir biliyordu, daha çok keder biliyordu, herkesin bilmesi gerekenden daha çok şey biliyordu. Bu yüzden cahil olmaya çalışmıştı. Hiçbir şey bilmediği bir yere gelmek. Tüm beklentilerin ötesinde başarılı olmuştu.

Huzurlu odasında uzun süre düşündükten, uzun kararsızlık ve kaygıdan, bazı umutsuzluk anlarından sonra, ilk raporunu Tong Ov'a ve bu arada Barış ve Gözetim Ofisine, Sosyokültürel Bakanlığına ve Şirketin diğer büroları her şeyi yakaladıysa gönderdi. Tong'un ofisine geldi. İki sayfa yazması iki gününü aldı. Tekne yolculuğunu, manzarayı, şehri anlattı. Mükemmel yemeklerden ve güzel dağ havasından bahsetti. Hem eğlenceli hem de eğitici olduğu kanıtlanmış olan tatilinin uzatılmasını talep etti, ancak onu yerel halkla konuşmalardan ve etkileşimlerden uzak tutmanın gerekli olduğunu düşünen bir memurun iyi niyetli ancak aşırı korumacı gayreti onu engelledi.

Aka'nın korporatif hükümeti, herkesi ve her şeyi kontrol etmeye çalışırken, Ekumen'den gelen ziyaretçilerini memnun etmeyi ve etkilemeyi de çok istiyordu. İle*ölçmek,*Hurree Amca'nın söyleyeceği gibi. Elçi, birinci nedeni sınırlamak için bu ikinci nedeni kullanmakta uzmandı; ama mesajı onda sorunlara neden olabilir. "İlkel" bir bölgeye bir Gözlemci göndermesine izin vermişlerdi, ancak Gözlemciyi gözlemlemesi için kendilerinden bir gözlemci göndermişlerdi.

Kendisini başkente geri çağırmak zorunda kalacağından giderek daha fazla emin olarak, Tong'un yanıtını bekledi. Dovza Şehri düşüncesi, küçük şehri, yüksek kırları ne kadar terk etmek istemediğini fark etmesine neden oldu. Üç gün boyunca tarım arazilerine doğru yürüyüşler yaptı ve buzul mavisi, hırçın genç nehrin kıyısı boyunca yukarılara çıktı, Okzat-Ozkat'ın kıvrımlı çatılarının üzerine Silong'u çizdi, Iziezi'nin enfes yemekleri için tariflerini notuna girdi ama yazmadı. onunla 'egzersiz sınıfına' dönüyor, Akidan'la okul çalışmaları ve spor hakkında konuşuyor ama yabancılarla veya sokak insanlarıyla konuşmuyordu, titizlikle turistik ve zararsızdı.

Okzat-Özkat'a geldiğinden beri, Dovza Şehri'nde gecelerini bölen uzun hatıra gezileri olmadan iyi uyumuştu; ama bu bekleme süresi boyunca her gece karanlığın derinliklerinde uyanıyor ve Pale'e geri dönüyordu.

İlk gece, ailesinin dairesinin küçük oturma odasındaydı ve yakınlarda Dalzul'u izliyordu. Bir nörolog olan baba, vrproprios'tan nefret ederdi. "Vücuda yalan söylemek, ona işkence etmekten beter," diye homurdandı, Hurree Amca'ya benziyordu. Uzun zaman önce sanal gerçeklik modüllerini setlerinden çıkarmıştı, böylece cihaz sadece sanal bir TV olarak işlev görüyordu. Köyde, radyolar ve belediye toplantı salonunda eski bir 2D televizyon dışında iletişim teknolojisi olmadan büyüyen Sutty, sanal gerçeklik desteğini kaçırmadı. Ders çalışıyordu, ama Ekumen'in Elçisini Kutsal Alanın balkonunda beyaz cüppeli Babalar tarafından kuşatılmış halde durmakta görmek için sandalyesini çevirdi.

Babaların aynalı maskeleri, Büyük Meydan'da toplanmış yüzbinlerce insanı, küçücük bir benekli muazzam kalabalığı yansıtıyordu. Dalzul'un parlak, harika saçlarında güneş ışığı parladı. Artık ona Melek diyorlardı, Tanrı'nın Habercisi, Kutsal Elçi. Annem bu tür terimlerle alay etti ve homurdandı, ama onu dikkatle izledi, sözlerini dünyadaki herhangi bir Unist kadar dindar bir şekilde dinledi. Dalzul nasıl aynı anda, aynı sözlerle müminlere umut ve kafirlere umut getirdi?

"Ona güvenmemek istiyorum," dedi annem. "Ama yapamam. O yapacak - Meliorist Babaları iktidara getirmek için. İnanılmaz! Bizi özgür kılacak."

Sutty buna inanmakta hiç zorlanmadı. Hurree Amca'dan, okuldan ve görünüşte doğuştan gelen inancından, hayatı boyunca altında yaşadığı Babaların Kuralı'nın bir delilik nöbeti olduğunu biliyordu. Unizm, "Melek" Dalzul "Cennet"ten gelip sihir hitabetiyle her şeyi değiştirdiğinde, kendisini nihai şiddet cümbüşüne dönüştürmek üzere çalışan büyük kıtlıklara ve salgın hastalıklara karşı bir panik tepkisi, küresel bir suçluluk ve histerik kefaret spazmıydı. yıkımdan sevgi dolu şefkate, toplu katliamdan ılımlı kucaklaşmaya kadar bu şevk. Bir zamanlama meselesi; dengenin bir ucu. Sonsuz tarihlerinde bin kez bu tür olaylardan geçmiş olan Hainli öğretmenlerin bilgeliğiyle bilge, Dünya'daki herkesi kendi yollarının tek yol olduğuna ikna eden beyaz Terralı ataları kadar kurnaz, Dalzul'un kör, bağnaz nefreti kör, evrensel sevgiye dönüştürmek için parmağını teraziye koyması yeterliydi. Ve şimdi barış ve akıl geri dönecekti ve Terra, Ekumen'in barışçıl, mantıklı dünyaları arasındaki yerini yeniden kazanacaktı. Sutty yirmi üç yaşındaydı ve buna inanmakta hiç zorlanmıyordu.

Hürriyet Günü, Pale'yi açtıkları gün: kafirler üzerindeki kısıtlamalar kalktı, iletişim, kitap, kadın giyim, seyahat, ibadet ve ibadet etmeme, her şey üzerindeki kısıtlamalar. Pale halkı dükkanlardan ve evlerden, liselerden ve eğitim okullarından Vancouver'ın yağmurlu sokaklarına akın etti.

Ne yapacaklarını bilmiyorlardı, gerçekten, Babalar vaaz verirken, hükmederken ve atıp tutarken ve Emrin Memurları el koyarken, sansürlerken, tehdit ederken, cezalandırırken çok uzun süre sessiz, ağırbaşlı, ihtiyatlı, alçakgönüllü yaşadılar. Büyük kalabalıklar halinde toplanan, methiyeler yağdıran, şarkılar söyleyen, kutlayan, burada yürüyen ve yürüyen her zaman müminler olmuş, kafirler ise alçak sesle konuşmuşlardır. Ama yağmur dindi ve insanlar sokaklara ve meydanlara gitarlar, sitarlar ve saksafonlar getirdiler ve müzik çalmaya ve dans etmeye başladılar. Büyük bulutların altında alçalmış ve altın rengi güneş çıktı ve onlar, küfürün neşeli danslarını yapmaya devam ettiler. McKenzie Meydanı'nda yuvarlak bir dansı yöneten, siyah kalın parlak saçlı, fildişi tenli, Çin-Kanadalı, gülen, gürültülü, gülen bir kız vardı, çok gürültülü, küstah, kendine güvenen,

akordeon çok müthiş bir müzik yaptı. O ve siyah saçlı kız, yeni icat ettikleri dansın bir figüründe yüz yüze geldiler. Birbirlerinin elini tuttular. Biri güldü, diğeri güldü. Bütün gece birbirlerinin ellerini hiç bırakmadılar.

Sutty, bu anıdan yola çıkarak yumuşak ve dosdoğru uykuya, bu yüksek, sessiz odada neredeyse her zaman yaşadığı kesintisiz uykuya daldı.

Ertesi gün nehirde uzun bir yol yürüdü, geç geldi ve yorgundu. Iziezi ile yemek yedi, biraz kitap okudu, yatağını açtı.

Işığı kapatıp uzanır uzanmaz özgürlüğün ertesi günü Vancouver'a geri dönmüştü.

İkisi New Stanley Park'ta şehrin yukarısında yürüyüşe çıkmışlardı. Orada hala bazı büyük ağaçlar vardı, kirlilikten önceki devasa ağaçlar. Köknar, dedi Pao. Douglas göknarı ve ladin olarak adlandırıldılar. Bir zamanlar dağlar onlarla siyahtı. "Onlarla siyah!" dedi boğuk, ayarsız sesiyle ve Sutty büyük kara ormanları, kalın, parlak siyah saçları gördü.

"Burada mı büyüdün?" diye sordu, çünkü birbirleri hakkında öğrenecekleri çok şey vardı ve Pao, "Evet, öğrendim ve şimdi çıkmak istiyorum!" dedi.

"Nereye?"

"Hain, Ve, Chiffewar, Werel, Yeowe-Werel, Gethen, Urras-Anarres, Ey!" "Ey, ey, ey!" Sutty öttü, kendi duasını duymak için gülüyor ve yarı ağlayarak, gizli mantrasını yüksek sesle haykırıyordu. "Ben de! Yapacağım, yapacağım, gideceğim!"

"Eğitimde misin?"

"Üçüncü yıl."

"Daha yeni başladım."

"Yetişmek!" Sutty dedi.

Ve Pao neredeyse bunu yapıyordu. Üç yıllık işi ikide bitirdi. Sutty, o yılların ilkinden sonra mezun oldu ve ikincisinde yeni başlayan öğrencilere derin gramer ve Haince öğreterek mezun yardımcısı olarak kaldı. Ekumenik'e gittiğinde

Valparaiso'daki okulda, o ve Pao sadece sekiz ay ayrı kalacaklardı; ve Aralık tatili için tekrar Vancouver'a uçacaktı, böylece aslında sadece dört ay ayrı kalacaklardı ve sonra tekrar dört ay ve sonra birlikte, Ekumenik Okulu boyunca ve hayatlarının geri kalanında birlikte olacaklardı. , Bilinen Dünyaların her yerinde. "Şimdi kimsenin adını bile bilmediği bir dünyada sevişiyor olacağız, binlerce

yıllar sonra!" dedi Pao ve göbeğinin içinde, bronz-karın dediği yerde başlayan ve onu ileri geri sallayan sevimli kıkırdayan kahkahasıyla güldü. Gülmeyi severdi, anlatmayı severdi Şakalar ve onlara anlatılırdı. Bazen uykusunda yüksek sesle gülerdi. Sutty karanlıktaki yumuşak kahkahaları hisseder ve duyardı ve sabahları Pao rüyalarının çok komik olduğunu açıklar ve komik olanı anlatmaya çalışırken tekrar gülerdi. rüyalar

Buldukları dairede yaşıyorlardı ve özgürlükten iki hafta sonra, Souché Sokağı, Sushi Sokağı'ndaki o pis, pis bodrum katına taşındılar çünkü içinde üç Japon restoranı vardı. İki odaları vardı: biri duvardan duvara şilteli, biri ocaklı, lavabolu ve tamir edilemeyecek kadar uzak ve taşınması çok pahalı olduğu için daireyle birlikte gelen dört ölü anahtarlı dik piyano. Sutty bhaigan tamatar pişirirken Pao, içlerinde delikler olan valsler çaldı. Sutty, Darranda'lı Esnanaridaratha'nın şiirlerini okudu ve Pao pilav kızartırken bademleri süzdü. Bir fare, saklama dolabında bebek fareler doğurdu. Bebek fareler konusunda ne yapılacağına dair uzun tartışmalar başladı. Etnik hakaretler değiş tokuş edildi: hayvanlara duyarsız muamelesi yapan Çinlilerin acımasızlığı, Hinduların kötülüğü, kutsal inekleri besleyen ve çocukları aç bırakan. "Farelerle yaşamayacağım!" Pao bağırdı. "Bir katille yaşamayacağım!" diye bağırdı Sutty. Bebek fareler ergen oldular ve baskınlar yapmaya başladılar. Sutty, ikinci el bir tuzak satın aldı. Onu tofu ile yemlediler. Fareleri tek tek yakaladılar ve New Stanley Park'ta serbest bıraktılar. Anne fare en son yakalanan fareydi ve onu serbest bıraktıklarında şarkı söylediler:

Tanrı seni kutsasın, sadık
kocanın çocuğunun sevgi dolu
annesi, Ona sarıl ve başkasını
tanıma, Saf ve lekesiz yaşa.

Pao birçok Unist ilahisi biliyordu ve çoğu durumda bir tane vardı. Sutty grip oldu. Grip korkutucu bir şeydi, pek çok türü ölümcüldü. Kalabalık tramvayda baş ağrısı gitgide kötüleşirken ayakta durmanın ve eve geldiğinde gözlerini Pao'nun yüzüne odaklayamamanın verdiği dehşeti canlı bir şekilde hatırladı. Pao gece gündüz onunla ilgilendi ve ateşi düştüğünde ona tadı sidik gibi Çin şifalı çayları içirdi ve

küf. Günlerce halsizdi, orada şiltelerde yatıp pis tavana bakıyordu, zayıf ve aptaldı, huzurluydu, hayata dönüyordu.

Ama o salgında küçük teyze köye dönüş yolunu bulmuş. Sutty ilk kez evi ziyaret edecek kadar güçlü olduğunda, orada Teyzeyle değil de Anne ve Babayla birlikte olmak tuhaftı. Teyzenin kapı eşiğinde durduğunu ya da diğer odadaki eski püskü battaniye kozası içindeki sandalyesinde oturduğunu düşünerek başını çevirmeye devam etti. Annem, Sutty Teyze'nin bileziklerini verdi, altı sıradan pirinç bilezik, iki altın bilezik süslemek için, Sutty'nin ellerinin asla içinden geçemeyeceği küçücük, narin halkalar. Kızı büyüdüğünde giymesi için onları Lakshmi'ye verdi. Hurree Amca, yapması gerekenleri vaaz ederken, "Bir şeylere tutunma, seni ağırlaştırırlar. Saklamaya değer şeyleri kafanda tut," demişti; ama Sutty, katlanarak hiçbir şeye dönüşmeyen ve ona ağırlık vermeyen kırmızı-turuncu pamuklu tül sariyi sakladı. Burada, Okzat-Özkat'ta bavulunun dibindeydi. Belki bir gün onu Iziezi'ye gösterirdi. Ona teyzeden bahset. Ona nasıl bir sari giydiğini göster. Çoğu kadın bundan hoşlanır ve kendi üzerlerinde denemekten hoşlanırdı. Pao, Sutty'nin eski gri-gümüş sarisini bir kez, Sutty iyileşme sürecindeyken eğlendirmek için denemişti, ancak bunun, Unist giyim yasaları nedeniyle hayatı boyunca toplum içinde giymek zorunda kaldığı etek gibi hissettirdiğini söyledi. ve tepeyi sabitleme hilesini yapamadı. "Göğüslerim çıkacak!" diye bağırdı ve sonra onları buna teşvik ederek, şiltelerin her yerinde klasik Hint dansı dediği şeyin dikkate değer bir versiyonunu sergiledi. Çoğu kadın bundan hoşlanır ve kendi üzerlerinde denemekten hoşlanırdı. Pao, Sutty'nin eski gri-gümüş sarisini bir kez, Sutty iyileşme sürecindeyken eğlendirmek için denemişti, ancak bunun, Unist giyim yasaları nedeniyle hayatı boyunca toplum içinde giymek zorunda kaldığı etek gibi hissettirdiğini söyledi. ve tepeyi sabitleme hilesini yapamadı. "Göğüslerim çıkacak!" diye bağırdı ve sonra onları buna teşvik ederek, şiltelerin her yerinde klasik Hint dansı dediği şeyin dikkate değer bir versiyonunu sergiledi. Çoğu kadın bundan hoşlanır ve kendi üzerlerinde denemekten hoşlanırdı. Pao, Sutty'nin eski gri-gümüş sarisini bir kez, Sutty iyileşme sürecindeyken eğlendirmek için denemişti, ancak bunun, Unist giyim yasaları nedeniyle hayatı boyunca toplum içinde giymek zorunda kaldığı etek gibi hissettirdiğini söyledi. ve tepeyi sabitleme hilesini yapamadı. "Göğüslerim çıkacak!" diye bağırdı ve sonra onları buna teşvik ederek, şiltelerin her yerinde klasik Hint dansı dediği şeyin dikkate değer bir versiyonunu sergiledi. ve tepeyi sabitleme hilesini yapamadı. "Göğüslerim çıkacak!" diye bağırdı ve sonra onları buna teşvik ederek, şiltelerin her yerinde klasik Hint dansı dediği şeyin dikkate değer bir versiyonunu sergiledi. ve tepeyi sabitleme hilesini yapamadı. "Göğüslerim çıkacak!" diye bağırdı ve sonra onları buna teşvik ederek, şiltelerin her yerinde klasik Hint dansı dediği şeyin dikkate değer bir versiyonunu sergiledi.

Sutty, grip olmadan önceki aylarda öğrendiği her şeyin -Ekümenik tarih, ezberlediği şiirler, hatta yıllardır bildiği Haince'nin basit kelimeleri- olduğunu keşfettiğinde yeniden korkmuştu, çok fena halde korkmuştu. silinmiş gibiydi. "Bir şeyleri kafamda bile tutamıyorsam ne yapacağım, ne yapacağım?" Sonunda kendini kaybedip bir haftadır ona eziyet eden dehşeti itiraf ettiğinde Pao'ya fısıldadı. Pao onu pek teselli etmemişti, sadece korkusunu ve ıstırabını anlatmasına izin verdi ve sonunda, "Bence bunun etkisi geçecek. Sanırım her şeyin geri geleceğini göreceksin," dedi. Ve tabii ki haklıydı. Bunun hakkında konuşmak onu değiştirdi. Ertesi gün, Sutty tramvaya binerken, açılış cümleleri *The Terraces of Darranda'nın* harika, aceleci, düzenli, ateşli sözler aniden büyük havai fişekler gibi zihninde çiçek açtı; ve diğer tüm kelimelerin orada olduğunu, kaybolmadığını, karanlıkta beklediğini, çağırdığında gelmeye hazır olduğunu biliyordu. O büyük bir satın aldı

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

bir demet papatya ve onları Pao için eve götürdü. Ellerindeki tek vazoya koydular, siyah plastik ve Pao'ya benziyorlardı, siyah, beyaz ve altın rengi. O çiçeklerin görüntüsüyle, Pao'nun bedeninin ve varlığının yoğun ve eksiksiz bir farkındalığı şimdi burada, başka bir dünyanın yüksek sessiz odasında onu doldurdu, tıpkı o zamanlar Pao'yla birlikteyken ve olmadığı zamanlarda onu sürekli olarak orada doldurduğu gibi. Onunla birlikte değildim ama birlikte olmadıkları hiçbir zaman yoktu, gerçekten ayrı kaldıkları hiçbir zaman yoktu, Amerika'nın tüm kıyılarındaki o uzun, uzun uçuş bile onları ayırmamıştı. Hiçbir şey onları ayırmamıştı.*Beni nikahına kıymasın, aklı başında olanların mani kabul etmesin... "Ey*gerçek zihnim," diye fısıldadı karanlıkta ve uyumadan önce onu tutan sıcak kolları hissetti.

Tong Ov'un kısa yanıtı geldi, bir çıktı, Bölge Valiliği bürosundan alındı ve ZIL bileziği incelendikten sonra üniformalı bir haberci tarafından elden teslim edildi.*Gözlemci Sutty Dass: Tatilinizi bir okul gezisinin başlangıcı olarak kabul edin. Araştırmaya devam edin ve kişisel gözlemlerinizi uygun gördüğünüz şekilde kaydedin.*

Monitör için çok fazla! Şaşırmış ve sevinçli olan Sutty, Silong'un bayraklı zirvesine bakmak ve nereden başlayacağını düşünmek için dışarı çıktı.

Aklında öğreneceği sayısız şey toplamıştı: meditasyon egzersizleri; şehrin her yerinde bulduğu, her zaman badanalı veya üzeri boyalı çift bulutlu kapılar; dükkanlardaki yazıtlar; yemek, sağlık ya da bedenle ilgili herhangi bir şey hakkında konuşurken duyduğu ağaç benzetmeleri; yasaklı kitapların olası varlığı; Elektronik olandan daha incelikli ve Şirket tarafından kontrol edilmeyen, şehrin her yerindeki insanları her zaman iletişim halinde tutan ve örneğin Sutty'nin kim olduğu, nerede olduğu konusunda bilgi sahibi olan bir bilgi ağının veya ağının kesin varlığı. , ne istedi. Bu farkındalığı sokak insanlarının, esnafın, okul çocuklarının, küçük bahçelerde eşelenen yaşlı kadınların, sokak köşelerinde fıçıların üzerinde güneşin altında oturan yaşlı adamların gözlerinde gördü. İstilasız olduğunu hissetti, sanki bağların, kısıtlamaların değil, güvencelerin zayıf kılavuz çizgileri arasında yürüyormuş gibi. Ne Iziezi'nin ne de Gübre'nin kapısından tamamen tesadüfen girmemiş olması, şimdi açıklayamasa da olası ve nedenini bilmese de kabul edilebilir görünüyordu.

Artık özgür olduğuna göre, Gübre dükkânına geri dönmek istiyordu. Şehrin tepelerine çıktı, o dar sokağa tırmanmaya başladı. Yolun yarısında Monitör ile yüz yüze geldi.

Ona itaat etme ya da ondan kaçma endişesinden kurtulmuş, ona nehir yolculuğunda ilk başta baktığı gibi, bürokratik kontrolün nesnesinin bürokrata baktığı gibi değil, insanca baktı. Hırs, endişe, otorite yüzünü sert ve gergin hale getirmiş olsa da, düz bir sırtı ve iyi yüz hatları vardı. Sutty, kimse bu şekilde başlamaz, diye düşündü. Zor bebek yoktur. Bağışlayıcı,onu "Günaydın, Monitör!"

Neşeli, aptalca sesi kendi kulaklarında çınladı. Yanlış yanlış. Onun için böyle bir selamlama sadece bir provokasyondu. Karşısında sessizce durdu.

Boğazını temizleyerek, "Bağlantılarınızı ve seyahat planlarınızı ofisime bildirme talebimi geri çekmem emredildi. Buna uymadığınız için, üzerinizde bir tür koruma gözetleme girişiminde bulundum. Bana bilgi verildi" dedi. Bundan şikayet ettiğinizi. Kendim veya ekibim tarafından size verdiğim rahatsızlık veya rahatsızlıktan dolayı özür dilerim."

Ses tonu soğuk ve aksiydi ama biraz ağırbaşlıydı ve Sutty utanarak, "Hayır - özür dilerim, ben -" dedi.

Halkımı, Ekumen'den bir bilim adamını yasadışı materyallere sahip - müstehcen, yasadışı ayinlere katılan - bulma gibi acı verici bir duruma sokmayın. Ekumen'in bir bilim adamı olarak sizden bunu istiyorum..." El yordamıyla sözcükleri arayarak kekelemeye başlamıştı.

Sutty ona baktı, duygularını sinir bozucu ve grotesk buldu. Kuru bir sesle, "Ben bilim adamı değilim. Şiir okurum. Ve bana dinin yapabileceği kötülükleri söylemene gerek yok. Onları biliyorum" dedi.

"Hayır," dedi, "yapmıyorsun." Elleri sıktı ve açtı. "Bizim ne olduğumuz hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Ne kadar ilerledik. Asla barbarlığa geri dönmeyeceğiz."

"Benim dünyam hakkında bir şey biliyor musun?" dedi inanılmaz bir küçümsemeyle. Sonra bu konuşmaların hiçbiri ona değerli gelmedi ve o

sadece fanatikten uzaklaşmak istedi. "Açıkça istenmedikçe Ekumen'in hiçbir temsilcisinin Akan'ın meselelerine karışmayacağına sizi temin ederim," dedi.

Dosdoğru ona baktı ve olağanüstü bir tutkuyla konuştu. "Bize ihanet etme!"

"Niyetim yok..."

İnkar ediyormuş ya da acı çekiyormuş gibi başını yana çevirdi. Aniden caddede onun yanından geçti.

Ona karşı kendisini korkutan bir nefret dalgası hissetti.

Döndü ve kendi kendine onun için üzülmesi gerektiğini söyleyerek devam etti. O samimiydi. Bağnazların çoğu samimidir. Aptal, kibirli aptal, ona dinin tehlikeli olduğunu söylemeye çalışıyor! Ama sadece Dovzan propagandasını papağan gibi yapıyordu. Onu korkutmaya çalışıyordu, çünkü üstleri onu yanlış duruma düşürmüştü. Onu kontrol edememek onun için o kadar dayanılmazdı ki kendi kontrolünü kaybetmişti. Artık onu düşünmeye kesinlikle gerek yoktu.

Gübreye niyetlendiği gibi çift bulutlu kapıların ne olduğunu sormak için sokağın yukarısındaki küçük dükkâna doğru yürüdü.

İçeri girdiğinde, kelimelerle kaplı duvarları olan yüksek loş oda, tamamen farklı bir gerçekliğin parçası gibi görünüyordu. Bir dakika orada durup bu gerçeğin kendisine ait olmasına izin verdi. Yazıya baktı: *Kara bulutun gökten inişi sırasında, yerden iki çatallı şimşek ağacı büyür.*

Gübre'nin ona verdiği zarif küçük saksıda, bulut kapısı şeklinin bir varyasyonu olabileceğini görmeden önce stilize bir çalı ya da ağaç olarak gördüğü bir motif vardı. Tasarımı çömlekten çizmişti. Gübre, dükkânının karanlığından arka ve dipsiz derinliklerinden cisimleşince eskizini tezgahın üzerine koydu ve "Lütfen yoz, bu tasarımın ne olduğunu bana söyler misin?" dedi.

Çizimi inceledi. İnce, kuru sesiyle, "Çok güzel bir çizim," dedi.

"Bana verdiğin hediyeden. Tasarımın bir anlamı, önemi var mı?"

"Neden soruyorsun, yoz?"

"Eski şeylerle ilgileniyorum. Eski sözler, eski usuller." Onu yaşlılıktan solmuş gözlerle izledi ve hiçbir şey söylemedi.

"Hükümetiniz" - eski kelimeyi kullandı,*biedinler,*'modern sistemden ziyade memurlar sistemi*görünüm,*'ortak iş' veya 'şirket' - "Hükümetinizin, halkının geçmişlerine takılıp kalmak yerine yeni yollar öğrenmesini tercih ettiğini biliyorum." Yine eski kelimeyi insanlar için kullandı,*riyingdutey,* üretici-tüketici. "Fakat Ekumen tarihçileri, üye dünyalarımızın öğretmesi gereken her şeyle ilgileniyorlar ve biz, şimdiki zamana dair yararlı bir bilginin köklerinin geçmişte olduğuna inanıyoruz."

Fertilizer, nazik ve kayıtsız bir tavırla dinledi.

İlerledi. "Başkentin kıdemli yetkilisi benden, benim halkım buraya gelmeden önce Aka'da gelişen sanat, inanç ve gelenekler, başkentte artık var olmayan bazı eski adetler hakkında neler öğrenebileceğimi sordu. Bir Sosyokültürel Denetçiden ofisinin çalışmalarımı engellemeyeceğine dair güvence aldım." Son cümleyi belli bir kinci bir zevkle söyledi. Monitor'la yüzleşmesinden dolayı hâlâ sarsılmış ve ağrılı hissediyordu. Ama bu yerdeki huzur, loş hava, hafif kokular, yarı görünür eski yazılar, her şeyi çok uzakmış gibi gösteriyordu.

Bir ara. Yaşlı adamın ince işaret parmağı, çizdiği tasarımın üzerinde gezindi. "Kökleri görmüyoruz" dedi.

O dinledi.

"Ağacın gövdesi," dedi, bir binadaki tasarım öğesinin çift kanatlı kapı olduğunu belirterek. "Ağacın dalları ve yaprakları, yaprakların tacı." Gövdenin üzerinde yükselen beş dilimli "bulut"u işaret etti. "Ayrıca bu ceset, görüyorsun, yoz." Kendi kalçalarına ve yanlarına dokundu, parmaklarının belirli bir yapraklı hareketiyle başını okşadı ve biraz gülümsedi. "Beden dünyanın bedenidir. Dünyanın bedeni benim bedenimdir. Öyleyse, bir iki eder." Parmağı gövdenin ayrıldığı yeri gösterdi. "Ve ikisi, yeniden birleşerek beş oluşturan üç dal taşıyor." Parmağı beş yaprak yaprağına gitti. "Ve beş sayısız olanı taşır, ölen ve geri dönen, geri dönen ve ölen yapraklar ve çiçekler. Varlıklar, yaratıklar, yıldızlar. Anlatılabilen varlık. Ama kökleri göremiyoruz. Onlara söyleyemeyiz."

"Kökler toprakta mı...?"

"Dağ köktür." Güzel, resmi bir jest yaptı, parmaklarının arkası bir zirve oluşturmak için uçlarına değdi, sonra da kalbinin üzerinden göğsüne dokunmak için hareket etti.

"Dağ köktür," diye tekrarladı. "Bunlar gizem."

O sessizdi.

"Bana daha fazlasını anlatabilir misin? Bana iki, üç ve beş hakkında bilgi ver, yoz."

"Anlatması uzun zaman alan şeyler bunlar yoz."

"Benim zamanım tamamen dinlemekle geçiyor. Ama seninkini boşa harcamak ya da izinsiz girmek istemiyorum. Ya da bana söylemek istemediğin, sır olarak kalması daha iyi olan herhangi bir şeyi bana söylemeni istemek istemiyorum."

"Artık her şey gizli tutuluyor," dedi kağıt gibi bir sesle. "Yine de her şey apaçık ortada." Küçük çekmeceli dolaplara ve üzerlerindeki duvarlarda tamamen sözcükler, tılsımlar, şiirler ve formüllerle dolu etrafa baktı. Bugün Sutty'nin gözünde ideogramlar şişip küçülmedi, nefes almadı, yüksek, loş duvarlarda hareketsiz durdu. "Ama pek çoğu için bunlar sözler değil, sadece eski karalamalar. Bu yüzden polis onları rahat bırakıyor... Annemin zamanında bütün çocuklar okuyabilirdi. Hikayeyi okumaya başlayabilirlerdi. Anlatım hiç durmadı. Ormanlarda ve ormanlarda." dağlarda, köylerde, şehirlerde hikaye anlatıyorlardı, yüksek sesle anlatıyorlar, yüksek sesle okuyorlardı, ama o zamanlar da her şey gizliydi, başlangıcın, dünyanın köklerinin, karanlığın gizemi, mezar, yoz. Nerede başlıyor."

Böylece eğitimi başladı. Ama daha sonra, Iziezi'nin evindeki odasındaki küçük tepsi masasına oturduğunda, o yiyeceğin ilk tadı dilindeyken, bunun gerçekten başladığını düşündü.

Darranda tarihçilerinden biri şunları söyledi:*İnançsız bir inancı öğrenmek, ezgisiz bir şarkı söylemektir.*

Bir boyun eğme, bir itaat, bu notaları doğru notalar olarak kabul etme isteği, bu kalıbı gerçek kalıp olarak kabul etme, performansın, tercümenin ve anlamanın temel jestidir. Hareketin kalıcı olması, zihnin veya kalbin kalıcı bir duruşu olması gerekmez; yine de yanlış değil. Bir oyunu izlemek için gereken inançsızlığın askıya alınmasından daha fazlası, ancak bir dönüşümden daha az. Dansta bir pozisyon, bir duruştur. Yani Sutty'nin birçok dünyadan Valparaiso de Chile şehrine toplanmış öğretmenleri ona öğretmişti ve onların öğretilerini sorgulamak için hiçbir nedeni yoktu.

Aka'ya bu dünyanın ezgisini söylemeyi, dansını etmeyi öğrenmek için gelmişti; ve sonunda, diye düşündü, şehrin sonsuz gürültüsünden uzakta, müziği duymaya ve ona nasıl hareket edeceğini öğrenmeye başlıyordu.

Gün be gün notlarını kaydetti, birbirine tökezleyen, çelişen, büyütülen, geri izlenen, spekülasyon yapılan gözlemler, her türlü konuda vahşi bir bilgi bolluğu, tüm karmaşıklığına rağmen yalnızca kaba bir taslağı temsil eden karmakarışık ve yapbozlu bir harita. keşfetmesi gereken uçsuz bucaksızlığın bir köşesi: bu dünyadaki insanların büyük çoğunluğu tarafından binlerce yıl boyunca geliştirilen ve detaylandırılan bir düşünme ve yaşama biçimi, semboller, metaforlar, yazışmalar, teoriler, kozmoloji, yemek pişirme gibi iç içe geçmiş muazzam bir sistem. jimnastik, fizik, metafizik, metalurji, tıp, fizyoloji, psikoloji, simya, kimya, kaligrafi, numeroloji, şifalı bitkiler, diyet, efsane, mesel, şiir, tarih ve hikâye.

Bu uçsuz bucaksız zihinsel ıssızlıkta yollar ve işaretler, tarif edilebilecek kurumlar, tanımlanabilecek fikirler aradı. İçgüdüsel olarak büyük bulanık kavramlardan kaçındı ve mimari gibi somut şeyler aradı.*bu*Ağaç'ı temsil eden çift kapılı Okzat-Özkat'taki binalar tapınak, *umyazu,*bir kelime artık yasaklandı, bir nonword. Sözsüz sözcükler, vahşi doğada yol açabilecek yolların yararlı işaretleriydi. 'Tapınak' en iyi çeviri miydi? Umyazu'da neler olmuştu?

İnsanlar dedi ki, insanlar oraya gider ve dinlerdi.

Neye?

Ah, hikâyeler, bilirsin.

Hikayeleri kim anlattı?

Oh, maz yaptı. Orada yaşadılar. Bazıları.

Sutty, umyazu'nun manastırlar gibi bir şey, kiliseler gibi bir şey ve kütüphaneler gibi bir şey olduğunu anladı: profesyonellerin kitap toplayıp sakladığı ve insanların onları okumayı öğrenmek, okumak ve okuduklarını duymak için geldiği yerler. Daha zengin bölgelerde, insanların kütüphanenin hazinelerini görmek ve "Anlatılanı duymak" için hacca gittikleri büyük, zengin umyazular vardı. En eskisi ve en ünlüsü olan Altın Dağ dışında bunların hepsi yok edilmiş, yıkılmış veya havaya uçurulmuştu.

Dovza Şehri'ndeyken katıldığı resmi bir yakın ilişkiden, Altın Dağ'ın Akıl Tanrısı'na tapınmak için bir Şirket Sitesine dönüştürüldüğünü biliyordu: bu turizm merkezi dışında hiçbir yeri olmayan yapay bir tarikat ve Şirketin sloganlarında ve muğlak açıklamalarında. Altın Dağ'ın içi boşaltılmıştı,

ancak ilk. Yakın görüntü, kitapların büyük bir yeraltı arşivinden makinelerle çıkarıldığı, büyük kepçelerin kitapları toprak gibi kürekle damperli kamyonlara doldurduğu, bekoların sıkıştırdığı ve kitapları bir çöp sahasına kazıdığı sahneleri gösteriyordu. Neareal'in izleyicisi, canlı, zıplayan bir müzik çalarken bu makinelerden birinin işleyişine katıldı. Sutty, bu sahnenin ortasında yakın çekimi durdurmuş ve vr-proprios'u setten çıkarmıştı. Bundan sonra, Şirketin yakınlaşmalarını izlemiş ve dinlemiş, ancak Merkez Şiir ve Sanat Bakanlığı'ndaki özel araştırma odasından ayrıldığında her gün vr-p modüllerini yeniden bağlamasına rağmen, bir daha asla partiye katılmadı.

Bunun gibi anılar, onu bu dine ya da incelediği her neyse ona biraz sempati duymaya yöneltti, ama ihtiyat ve şüphe onun görüşünü dengeledi. Görüş ve teoriden kaçınmak, kanıt ve gözleme bağlı kalmak, kendisine söylenenleri dinlemek ve kaydetmek onun işiydi.

Her şey yasak, her şey yasadışı olmasına rağmen, insanlar onunla oldukça özgürce konuşuyor, sorularını güvenle yanıtlıyordu. Ziyafetlerin, oruçların, müsamahaların, perhizlerin, pasajların, bayramların yıl boyu ve ömür boyu döngülerini ve kalıplarını öğrenmekte hiç zorluk çekmedi. Genel olarak hakkında bir şey bildiği dinlerin çoğunun uygulamalarına benziyormuş gibi görünen bu törenler, artık elbette yeraltındaydı, saklanıyordu ya da Sosyokültürel Gözlemcilerin günlük hayatın dokusuna o kadar girift ve göze çarpmayan bir şekilde dokunmuştu. Büro hiçbir eyleme parmak basıp "Bu yasak" diyemedi.

Okzat-Özkat'ta emekçilere yönelik küçük lokantaların menüleri, yasa dışı uygulamaların bu tür belirsiz bir şekilde serpilip ayakta kalmasına güzel bir örnekti. Menü, kapıdaki bir tahtaya modern alfabeyle yazılmıştı. Akakafi ile birlikte, Şirket tarafından üretilen ve Halk Sağlığı ve Beslenme Bürosu tarafından Aka'nın her yerinde reklamı yapılan, dağıtılan ve satılan yiyecekleri içeriyordu: büyük tarım fabrikalarından üretilen, yüksek proteinli, vitaminle zenginleştirilmiş, paketlenmiş, yalnızca ısıtmaya ihtiyaç duyan . Lokantalar, dondurularak kurutulmuş, konserve edilmiş veya dondurulmuş olarak bunlardan bazılarını stoklarında tutuyordu ve birkaç kişi bunları sipariş etti. Bu küçük yerlere gelen çoğu insan hiçbir şey sipariş etmedi. Oturup garsonu selamladılar ve güne, saate, mevsime ve hava durumuna uygun taze yiyecek ve içeceklerin servis edilmesini beklediler.

sindirim. Ya da huzurlu bir kalple. Yerel dil olan Rangma'da iki cümle aynıydı.

Sonbaharın sonlarında, uzun akşam kayıt seanslarından birinde, sessiz odasındaki kırmızı halının üzerinde otururken notunda, Akan sistemini öğrendiği Budizm veya Taoizm türünden bir din-felsefe olarak tanımladı. Terra eğitimi sırasında: Listelere ve kategorilere olan tutkularıyla Hainlilerin süreç dini dediği şey. Notuna "Tanrı, tanrılar, kutsal olan için yerli Akan kelimeleri yok" dedi. "Şirket bürokratları, model aldıkları dünyalarda bir tanrı kavramının önemli olduğunu öğrendiklerinde Tanrı için bir sözcük uydurup devlet teizmini yerleştirdiler. Dinin iktidar sahipleri için yararlı bir araç olduğunu gördüler. Ama yerli din yoktu. burada teizm veya deizm.Aka'da,*Tanrı*referansı olmayan bir kelimedir. Büyük harf yok. Yaratıcı yok, sadece yaratım var. Ödüllendirecek ve cezalandıracak, adaletsizliği haklı çıkaracak, zulmü emredecek, kurtuluş önerecek ebedi bir baba yoktur. Sonsuzluk bir bitiş noktası değil, sürekliliktir. Varlığın yalnızca bire-iki ya da iki veçhede bir olarak maddi ve manevi olarak ilkel bölünmesi. Doğa ve Doğaüstü hiyerarşisi yok. Karanlık/Aydınlık, Kötü/İyi veya Beden/Ruh ikilisi yoktur. Ölümden sonra yaşam yok, yeniden doğuş yok, ölümsüz bedensiz veya reenkarne ruh yok. Cennet yok, cehennem yok. Akan sistemi, ruhsal hedefleri olan ruhsal bir disiplindir, ancak bunlar, bedensel ve etik esenlik için aradığı hedeflerle tamamen aynıdır. Doğru eylem kendi amacıdır. Karma olmadan Dharma."

Akan dininin bir tanımına ulaşmıştı. Bir an için bundan ve kendinden tamamen memnun kaldı.

Sonra, Ottiar Uming'in anlattığı bir grup efsaneyi düşündüğünü fark etti. Bazen güzel, nazik bir genç adam ve bazen de güzel, korkusuz bir genç kadın olarak görünen, tuhaf, romantik bir karakter olan ana figür Ezid'e "Ölümsüz" deniyordu. Bir not ekledi: "'Ölümsüz Ezid' ne olacak? Bu, ahiret inancı anlamına mı geliyor? Ezid bir kişi mi, iki kişi mi, yoksa çok kişi mi? *Ölümsüz/yaşayan-sonsuza kadar*şu anlama geliyor: yoğun, birçok kez tekrarlanan, ünlü, belki de özel bir 'eğitimli' anlam: mükemmel bedensel/ruhsal sağlık, akıllıca yaşamak. Şuna göz at."

Her sonuçtan sonra notlarında tekrar tekrar:*Şuna göz at.* Sonuçlar yeni başlangıçlara yol açtı. Terimler değişti, düzeltildi, yeniden düzenlendi. Çok geçmeden sistemi bir din olarak tanımlamasından rahatsız oldu; yanlış değil, ama tamamen yeterli görünmüyordu. bu

terim *Felsefe* daha da az yeterliydi. Ona sistem, Büyük Sistem demeye geri döndü. Daha sonra oraya Orman adını verdi, çünkü eski zamanlarda buraya ormanın içinden geçen yol denildiğini öğrendi. Öğretmenlerinden bazılarının ona öğrettikleri şeye dağa giden yol dediğini öğrenince oraya Dağ adını verdi. Sonunda ona Anlatma adını verdi. Ama bu, Maz Elyed'i tanıdıktan sonraydı.

Dovzan dilindeki veya "eğitimli" insanlar tarafından kullanılan daha eski ve kısmen Dovzanca olmayan sözcüklerdeki herhangi bir kelimenin kutsal veya kutsal anlamına gelip gelmediği konusunda notuyla uzun tartışmalara girdi. Güç, gizem, insanlar tarafından kontrol edilmeyen, uyumun bir parçası olarak tercüme ettiği kelimeler vardı. Bu terimler hiçbir zaman belirli bir yer veya eylem türü için ayrılmadı. Aksine, eski Akan düşünce tarzında herhangi bir yerin, herhangi bir eylemin, eğer uygun şekilde algılanırsa, aslında gizemli ve güçlü, potansiyel olarak kutsal olduğu ortaya çıktı. Ve algı, betimlemeyi -yer, eylem, olay ya da kişi hakkında anlatmayı- içeriyor gibiydi. Bunun hakkında konuşmak, bir hikaye haline getirmek.

Ancak bu hikayeler müjde değildi. Onlar Gerçek değildi. Gerçeğe dair denemelerdi. Bakışlar, kutsallığın bakışları. Birinden inanması istenmedi, sadece dinlemesi istendi.

Bir mesel anlattıktan, tarihsel bir olayı anlattıktan ya da eski ve tanıdık bir efsaneyi anlattıktan sonra, "İşte öyküyü böyle öğrendim," derlerdi. "Eh, bu anlatım böyle olur."

Hikayelerindeki kutsal insanlar, kutsallığa, eğer öyleyse, her türden farklı yolla ulaştılar ve bunların hiçbiri Sutty'ye özellikle kutsal gelmedi. Fakirlik, iffet itaati, dünyevi malları tahta bir dilenme tası ile değiştirmek veya dağ başında inzivaya çekilmek gibi kurallar yoktu. Hikâyelerdeki bazı kahramanlar ve ünlü maz gösterişli bir şekilde zengindi; erdemleri görünüşe göre cömertlikten ibaretti - hazinelerini barındırmak için büyük güzel umyazu inşa etmek ya da hepsi gümüş koşum takımlarıyla eberdin üzerine binmiş yüzlerce yoldaşla geçit törenlerine gitmek. Kahramanların kimisi savaşçı, kimisi güçlü lider, kimisi kunduracı, kimisi esnaftı. Hikâyelerdeki bazı kutsal kişiler tutkulu âşıklardı ve hikâye onların tutkularıyla ilgiliydi. Birçoğu çiftti. Kural yoktu. Her zaman bir alternatif vardı. Hikaye anlatıcıları, anlattıkları efsaneler ve tarihler hakkında yorum yaptıklarında, bunun bir şeyler yapmanın iyi ya da doğru bir yolu olduğuna işaret edebilirler, ama asla onlardan bahsetmezler. *the* doğru yol. Ve

iyi bir sıfattı, her zaman: iyi yemek, iyi sağlık, iyi seks, iyi hava. Büyük harf yok. İyi ya da Kötü olarak varlıklar, savaşan güçler, asla.

Sutty notuna giderek artan bir coşkuyla, bu sistemin bir din olmadığını söyledi. Elbette manevi bir boyutu vardı. Aslında, o*öyleydi* onu yaşayanlar için hayatın manevi boyutu. Ancak inanç talep eden ve otorite talep eden bir kurum olarak din, yabancı tanrıların bilgisi veya rakip kurumlar tarafından şekillendirilen bir topluluk olarak din, Aka'da hiçbir zaman var olmamıştı.

Belki de şimdiki zamana kadar.

Aka'nın yaşanabilir toprakları, doğu kıyılarında son derece uzun bir takımada bulunan tek bir büyük kıtaydı. Dovza, büyük kıtanın en uzak güneybatı bölgesiydi. Okyanuslarla bölünmemiş olan Akanlar, hafif yerel farklılıklar dışında fiziksel olarak tek tipti. Gözlemcilerin hepsi buna dikkat çekmiş, hepsi etnik homojenliğe, toplumsal ve kültürel çeşitliliğin yokluğuna dikkat çekmişti ama hiçbiri Akanlar arasında *yabancı yoktu.*Ekumen'den gelen gemiler karaya çıkana kadar hiç yabancı olmamıştı.

Bu basit bir gerçekti, ama Terralı zihnin kavraması son derece güçtü. Uzaylı yok. Terra'da var olan ölümcül ötekilik duygusu, kabileler arasındaki amansız bölünme, keyfi ve aşılmaz sınırlar, yüzyıllar ve bin yıllar boyunca beslenen etnik nefret içinde başka kimse yoktu. Buradaki 'insanlar' demek değil*Benim*insanlar, ama insanlar-herkes, insanlık. 'Barbar', anlaşılmaz bir yabancı değil, eğitimsiz bir kişi anlamına geliyordu. Aka'da tüm rekabet aileviydi. Bütün savaşlar iç savaştı.

Sutty'nin şimdi parça parça kaydettiği büyük destanlardan biri, verimli bir vadi üzerinde, bir erkek ve kız kardeş arasında miras yüzünden çıkan bir tartışma olarak başlayan, uzun süredir devam eden ve kanlı bir kan davasıyla ilgiliydi. Ekonomik hakimiyet için bölgeler ve şehir devletleri arasındaki mücadeleler Akan tarihi boyunca devam etti ve sıklıkla silahlı çatışmalara dönüştü. Ancak bu savaşlar ve kan davaları, savaş meydanlarında profesyonel askerler tarafından yapılmıştır. Askerlerin şehirleri veya tarım arazilerini yok etmesi veya sivillere zarar vermesi çok ender bir şeydi ve tarihlerde ve yıllıklarda utanç verici, cezalandırılacak kadar yanlış olarak ele alındı. Akanlar, bir inanç adına değil, nefretten değil, açgözlülük ve güç hırsıyla birbirleriyle savaştı. Kurallara göre savaştılar. Aynı kurallara sahiptiler. Tek kişiydiler. Düşünce sistemleri ve yaşam tarzları evrenseldi.

Sutty, bu cemaatin çoğunun yazıya bağlı olduğunu düşündü. Dovzan kültür devriminden önce birkaç ana dil ve sayısız lehçe vardı, ancak hepsi karşılıklı olarak herkesin anlayabileceği aynı ideogramları kullanmıştı. Alfabetik olmayan yazılar bazı açılardan beceriksiz ve arkaik olduğu için, Çin ideogramlarının Dünya'da yaptığı gibi, büyük bir dil ve lehçe çeşitliliğini bağlayabilir ve koruyabilirlerdi; ve binlerce yıl önce yazılmış metinleri, kelimelerin sesleri tamamen tanınmaz hale gelse bile tercüme edilmeden okunabilir hale getirdiler. Gerçekten de, Dovzan reformcularına göre, eski yazıdan kurtulmanın ana nedeni bu olabilir: bu sadece ilerlemenin önünde bir engel değil, aynı zamanda aktif bir muhafazakar güçtü. Geçmişi yaşattı.

Dovza Şehrinde eski yazıyı okuyabilen ya da okuyabildiğini kabul eden hiç kimseyle karşılaşmamıştı. Bununla ilgili ilk birkaç sorusu, o kadar onaylamama ve boş bir ret ile karşılaştı ki, okuyabildiği gerçeğinden bahsetmemeyi hemen öğrendi. Ve onunla ilgilenen yetkililer asla sormadı. Eski yazı onlarca yıldır kullanılmamıştı; uzay yolculuğu sırasında tesadüfen zaman atlamasıyla öğrendiği şeyin yazı olduğu muhtemelen hiç akıllarına gelmemişti.

Orada, Dovza Şehri'nde, şu anda onu okuyabilen tek kişinin kendisi olup olmadığını merak etmekle ve bu düşünceden korkmakla tamamen aptalca değildi. Kafasında kendi halkının değil, bir halkın tüm tarihini taşısaydı, o zaman bir kelimeyi, bir karakteri, bir aksan işaretini unutsaydı, tüm bu yaşamların, tüm bu yüzyıllarca süren düşünce ve duyguların bu kadarı unutulurdu. sonsuza dek kayıp...

Burada, Okzat-Özkat'ta yaşlı, genç, hatta çocuk birçok insanın bu değerli yükü taşıdığını ve paylaştığını görmek onu çok rahatlatmıştı. Çoğu, birkaç düzine veya birkaç yüz karakteri okuyup yazabiliyordu ve birçoğu tam okuryazarlığa geçti. Corporation okullarında çocuklar Hain kökenli alfabeyi öğrendiler ve üretici-tüketici olarak eğitildiler; evde ya da bir dükkânın, atölyenin, deponun arkasındaki küçük odalarda haram sınıflarda ideogramları öğrendiler. Bir vuruşla silinebilen küçük tahtalara karakterleri yazma alıştırması yaptılar. Öğretmenleri, emekçiler, ev sahipleri, esnaflar, şehrin sıradan insanlarıydı.

Eski dilin ve eski usulün bu öğretmenlerine, 'eğitimli insanlara' maz deniyordu. Yoz, saygılı eşitliği ifade eden bir terimdi; maz bir adres olarak saygının arttığını gösterdi. Bir başlık veya isim olarak, şu anlama geliyordu:

Sutty'nin anlamaya başladığı şekliyle, rahip, öğretmen, doktor veya bilim adamı olarak tanımlanamayan, ancak hepsinin özelliklerini içeren bir işlev veya meslek.

Sutty'nin tanıştığı tüm mazlar ve haftalar geçtikçe Okzat-Özkat'taki mazların çoğuyla tanıştı, aşağı yukarı rahat bir yoksulluk içinde yaşadı. Genellikle öğretmek, ilaç vermek, diyet ve sağlık konusunda danışmanlık yapmak, evlilik ve cenaze töreni gibi belirli törenleri yapmak ve akşam toplantılarında okumak ve konuşmak, anlatmak için maz olarak aldıkları maaşı tamamlamak için bir ticaret veya işleri vardı. Mazlar fakirdi, eski usul ölmekte olduğu veya sadece eskiler tarafından değer verildiği için değil, onlara para ödeyen insanlar fakir olduğu için. Bu, marjinal, zenginliği olmayan, sert bir şekilde ısırılmış küçük bir şehirdi. Ama halk mazlarına destek olmuş, öğretilerinin bedelini dedikleri gibi "sözüyle" ödemiştir. Akşamları şu ya da bu mazın evine gelirler, hikâyeleri ve tartışmaları dinler, düzenli olarak bakır para, küçük kağıt faturalar öderlerdi.

Akşamları pek çok çocuk, az çok dinledikleri veya sessizce uykuya daldıkları anlatımlara getirildi. Çocuklardan yetişkinlerle aynı ücreti ödemeye başladıkları on beş yaşına kadar ücret alınmıyordu. Ergenler, destan ve romans okuma ya da okuma konusunda uzmanlaşmış bazı mazların seanslarını tercih ettiler. *Vadi Savaşı*ve Güzel Ezid'in hikayeleri. Daha güçlü ve dövüşçü egzersiz sınıfları genç erkek ve kadınlarla doluydu.

Ancak mazların çoğu orta yaşlı ya da yaşlıydı, yine grup olarak yok oldukları için değil, dedikleri gibi ormanda yürümeyi öğrenmenin bir ömür sürmesi nedeniyle.

Sutty, eğitim alma görevinin neden bitmek bilmez olduğunu öğrenmek istedi; ama bulma görevinin kendisi bitmek bilmez görünüyordu. Bu insanlar neye inanıyorlardı? Kutsal tuttukları şey neydi? Konunun özünü, Anlatımın kalbindeki sözcükleri, çalışılacak ve ezberlenecek kutsal kitapları aramaya devam etti. Onları buldu ama onu değil. İncil yok. Kuran yok. Düzinelerce upanishad, bir milyon vecize. Her maz ona okuyacak başka bir şey verdi. Daha şimdiden, yazılı, sözlü, hem yazılı hem de sözlü sayısız metin okumuş ya da duymuştu, bunların çoğu ya da çoğu birden fazla modda ve birden fazla versiyonda bulunuyordu. Anlatılanların konusu, şimdi bile, bu kadar çok şey yok edilmişken bile sonsuz görünüyordu.

Kışın başlarında sistemin ana metinlerini bir dizi şiir ve incelemede bulduğunu düşündü.*Arbor.*Bütün maz büyük bir saygıyla ondan söz etmiş, hepsi ondan alıntılar yapmıştır. Bunu incelemek için haftalarını harcadı. Tespit edebildiği kadarıyla, çoğunlukla bin beş yüz ila bin yıl önce, kıtanın orta bölgesinde, maddi refah ve sanatsal ve entelektüel mayalanma döneminde yazılmıştı. Varlık ve oluş, biçim ve kaos üzerine sofistike felsefi muhakemelerin, Yaratma ve Yapılmış üzerine mistik meditasyonların ve İki Olan Bir, Bir Olan İki ile ilgili güzel, zor, metafizik şiirlerin geniş bir özetiydi, hepsi birbiriyle bağlantılıydı. o zamandan beri tüm yüzyıllar boyunca yapılan yorumlar ve marjinallerle aydınlatılmış ve karmaşıklaştırılmıştır. Hurree Amca'nın bilgiç yeğeni, orada yıllarca kaybolmayı arzulayarak, o anlamlar ormanına coşkuyla koştu.*küçük*bir parçası...

Vicdan, görevinde sonunda, metninden bahseden Maz Oryen Viya'dan kararlı bir yardım aldı.*ağaç dikme*Sutty'nin bir aydır her gün evine çalışmaya geldiği bilgisi, yıllar önce Amareza'da büyük bir umyazu'da gördüğü bir metnin yalnızca bir kısmıydı ve birçok yerde ondan tamamen farklıydı.

Doğru metin yoktu. Standart bir sürüm yoktu. Hiçbir şeyden. bir tane yoktu*çardak*ama çok, çok çardak. Orman sonsuzdu ve tek bir orman değil, sonsuz ormanlardı, hepsi parlak anlam kaplanlarıyla, sonsuz kaplanlarla yanıyordu...

Sutty, Oryen Viya'nın versiyonunu taramayı bitirdi.*ağaç dikme*notuna girdi, kristali kaldırdı, içindeki ukalanın kafasına vurdu ve her şeye yeniden başladı.

Öğrenmeye çalıştığı her ne ise, almaya çalıştığı eğitim, akidesi ve kutsal kitabı olan bir din değildi. İnançla ilgilenmedi. Bütün kitapları kutsaldı. Sembolleri ve fikirleri ne kadar güzel, zengin ve ilginç olursa olsun, semboller ve fikirlerle tanımlanamazdı. Ve bazen öyleydi ama Orman ya da bazen öyleydi ama Dağ değildi, ama görebildiği kadarıyla çoğunlukla Anlatı deniyordu.

Neden?

Eh (sağduyu dedi, kaba bir şekilde), çünkü eğitimli insanlar ne*Yapmak* her zaman hikayeler anlatmaktır.

Evet, elbette (zekası biraz küçümseyerek yanıtladı) benzetmeler, hikayeler anlatırlar, işte böyle*Eğitim vermek.*Ama onlar ne*Yapmak?*

Mazı gözlemlemek için yola çıktı.

Terra'ya döndüğünde, Aka dillerini ilk öğrendiğinde, tüm önemli dillerin hamile bir kadın veya hayvan ve evli bir çift için kullanılan tuhaf bir tekil/ikili zamiri olduğunu öğrenmişti. Onunla tekrar karşılaşmıştı*ağaç dikme*ve varlık ağacının tek/çift gövdesine ve ayrıca genellikle -Şirket propagandasının üretici-tüketici kahramanları gibi- çiftler halinde gelen hikâye ve destanlardaki mitsel-kahraman figürlerine atıfta bulunduğu diğer birçok metin. Bu zamir Şirket tarafından yasaklanmıştı. Konuşma veya yazıda kullanılması para cezası ile cezalandırıldı. Bunun Dovza Şehrinde konuşulduğunu hiç duymamıştı. Ama burada, kamuya açık olmasa da, her gün ve öğretmen-memurlara, maz hakkında konuşulduğunu duydu. Neden?

Çünkü maz çiftlerdi. Onlar her zaman çiftlerdi. Bir cinsel birliktelik, heteroseksüel veya homoseksüel, tek eşli, ömür boyu. Ömür boyu değil, çünkü dul kaldıklarında bir daha asla evlenemezler. Birbirlerinin adını aldılar ve sakladılar. Gübre'nin karısı Ang

Sotyu öleli on beş yıl olmuştu ama o hâlâ Sotyu Ang'dı..İkisi birdi, biri ikiydi.

Neden?

Heyecanlandı. Sistemin ana ilkesinin izindeydi: Bir olan İki'ydi. Onu anlamaya konsantre olmalı.

Yardımsever Maz, ona az ya da çok alakalı birçok metin verdi. İki'nin etkileşiminden, kozmolojinin ve tıbbi ve etik sistemlerin sürekli olarak atıfta bulunduğu ve mimariye inşa edilen Dört Eylem ve Beş Elementten oluşan Yaprakları oluşturmak için birleşen üçlü Dalların ortaya çıktığını öğrendi. ve dil için yapısaldı, özellikle de ideogram biçiminde... Başka bir ormana girdiğini fark etti, çok eski, korkunç derecede coşkun bir orman. Varoşlarda durdu ve özlemle ama temkinli bir şekilde, vicdanı bir köpek gibi arkasından sızlanarak içeri baktı. İyi köpek, dharma köpeği. O ormana gitmedi.

Maz'ın gerçekte ne yaptığını bulmaya niyetlendiğini hatırladı.

Anlatımı gerçekleştirdiler, yasalaştırdılar veya yaptılar. Onlar söyledi.

Bazılarının anlatacak çok az şeyi vardı. Kendilerine miras kalan ya da kendilerine verilen bir kitap, şiir, harita ya da risaleleri vardı ve yılda en az bir kez, genellikle kışın, gelmek isteyen herkese sergilerler, yüksek sesle okurlar ya da ezberden okurlardı. Bu tür insanlara kibarca eğitimli denirdi ve hazinelerine sahip oldukları ve paylaştıkları için saygı görürlerdi ama maz değillerdi.

Mazlar profesyoneldi. Hayatlarının büyük bir bölümünü anlattıklarını edinmeye ve paylaşmaya adadılar ve bu sayede geçimlerini sağladılar.

Tören konusunda uzman olan bazıları, geçiş törenlerinde, evliliklerde, cenaze törenlerinde görev yapan, yeni doğan bebeği topluluğa kabul eden, önemli ve şanslı bir olay olarak kabul edilen on beşinci doğum gününü kutlayan geleneksel Terra dinlerinin rahiplerine benziyordu (Bir artı İki artı Üç artı Dört artı Beş). Bu tür mazların anlatımları çoğunlukla formülseldi - ilahiler, ritüeller ve en tanıdık kahraman hikayelerinin anlatımları.

Bazı mazlar hekim, şifacı, şifalı bitki uzmanı veya botanikçi idi. Egzersiz ve jimnastik sanatlarının liderleri gibi, bedeni anlattılar ve aynı zamanda bedeni dinlediler (Ağaç olan beden, Dağ olan beden). Anlattıkları olgusal, betimleyici, tıbbi öğretilerdi.

Bazı mazlar daha çok kitaplarla çalıştılar: Çocuklara ve yetişkinlere ideogram yazmayı ve okumayı öğrettiler, metinleri ve onları anlama yollarını öğrettiler.

Ama mazların asli işi, halk arasında onları şereflendiren, anlatmaktı: Yüksek sesle okumak, ezbere okumak, hikâyeler anlatmak ve hikâyeler hakkında konuşmak. Ne kadar çok anlatırlarsa o kadar onurlandırılırlar ve ne kadar iyi anlatırlarsa o kadar iyi maaş alırlar. Ne hakkında konuştukları, bildiklerine, ilimle ilgili sahip olduklarına, kendi başlarına ne icat ettiklerine ve belli ki o anda ne hakkında konuşmaktan hoşlandıklarına bağlıydı.

Her şeyin tutarsızlığı şaşırtıcıydı. Sutty'nin İki ve Bir, Ağaç ve Yeşillik hakkında zahmetli bir şekilde öğrendiği haftalar boyunca, her akşam Maz Ottiar Uming'in altı ya da altı Doğu Adaları arasındaki Rumay'ın keşifleri hakkında uzun bir efsanevi-tarihsel destan anlatmasını dinlemeye gitmişti. yedi bin yıl önce ve ayrıca haftada birkaç sabah Maz Imyen Katyan'ın

gökyüzünün güzel, doğru, eski haritalarını görüntülerken, kozmos, yıldızları ve takımyıldızları adlandırın ve Akan sistemindeki diğer dört gezegenin hareketlerini tanımlayın. Her şey nasıl bir araya geldi? Bu apayrı şeyler arasında herhangi bir ilişki var mıydı?

Çok az yeteneğe ve daha az eğilime sahip olduğu felsefenin soyutlamalarından bıkan Sutty, maz'ın beden-anlatma dediği şeye yöneldi. Şifacı maz, sağlığın korunması konusunda oldukça bilgili görünüyordu. Sotyu Ang'den ona tıp öğretmesini istedi. Ang Sotyu'nun dükkânındaki küçük çekmecelerin çoğunu dolduran, Ang Sotyu'nun anne babasından miras aldığı uçsuz bucaksız bitki bahçesindeki her bir öğenin iyileştirici özelliklerini ona sabırla anlatmaya başladı.

Ona anlattığı her şeyi notuna kaydetmesinden çok memnundu. Şimdiye kadar Anlatım'da hiçbir gizli hikmetle, yalnızca ustalara söylenebilecek hiçbir kutsal sırla, bilgililerin otoritesini güçlendirmek, kutsallıklarını büyütmek veya ücretlerini artırmak için saklanan hiçbir bilgiyle karşılaşmamıştı. "Sana söylediklerimi yaz!" Bütün mazlar söyleyip durdu. "Ezberle! Diğer insanlara anlatmak için sakla!" Sotyu Ang, yetişkin hayatını bitkilerin özelliklerini öğrenerek geçirmişti ve öğrencisi ya da çırağı olmadığı için, bu bilgiyi koruduğu için Sutty'ye dokunaklı bir şekilde minnettardı. "Anlatmak için verebileceğim tek şey bu," dedi. Kendisi bir şifacı değil, bir eczacı ve şifalı bitki uzmanıydı. Teoride güçlü değildi; şu ya da bu bitkinin neden işe yaradığına dair açıklamaları genellikle yalnızca çağrışımsal sihirdi ya da saf sözel döngülere girdi:

Eczacılık ve tıp, Büyük Sistem'in kollarından biriydi. Pek çok şube vardı. Mazın bitmeyen hikâye anlatımı pek çok şey hakkındaydı. Her şey, Ağacın uçsuz bucaksız yapraklarının tüm yaprakları. Yol gösterici bir neden, merkezi bir ilgi olması gerektiği inancından vazgeçemiyordu. Ağacın gövdesi. Etik miydi? Yaşamın doğru davranışı?

Unism altında büyüdüğü için, din ve ahlak arasında zorunlu bir ilişki olduğunu ya da bir ilişki varsa bunun iyiliksever bir ilişki olabileceğini düşünecek kadar saf değildi.

Ancak anlatımlarda duyduğu tüm mesellerde ve ahlaki hikâyelerde, Okzat-Özkat'ta tanıdığı insanların davranış ve konuşmalarında ifadesini bulan karakteristik bir Akan etiğini fark etmeye ve öğrenmeye başlamıştı. Beğenmek

tıp, etik pragmatik ve önleyiciydi ve oldukça etkili görünüyordu. Esas olarak kendi ve diğer herkesin vücuduna saygıyı emrediyor ve esas olarak tefeciliği yasaklıyordu.

Hikâyelerde ve kamuoyunda aşırı kârcılığın kınanma sıklığı, tüm kötülüklerin kökünün Aka'da derinlere indiğini gösterdi. Okzat-Özkat'ta suç daha çok hırsızlık, dolandırıcılık, zimmete para geçirmekten oluşuyordu. Çok az kişisel şiddet vardı. Hırsızlar veya intikam almak için öfkeli hırsızlık veya gasp kurbanları tarafından gerçekleştirilen saldırı ve darp o kadar nadirdi ki, her vakası günlerce veya haftalarca tartışıldı. Tutku suçları daha da nadirdi. Güzelleştirilmediler veya göz yumulmadılar. Masallarda ve tarihlerde kahramanlık, öldürmekle veya katletmekle kazanılmazdı. Kahramanlar, şiddet eylemlerinin kefaretini ödeyenler veya cesurca ölenlerdi. Katil kelimesi, deli kelimesinin aynı kökenliydi. Iziezi, Sutty'ye katillerin hapishanede mi yoksa tımarhanede mi kilitli olduğunu söyleyemedi, çünkü Okzat-Özkat'ta hiç katilden haberi yoktu. Eskiden tecavüzcülerin hadım edildiğini duymuştu ama şimdi tecavüzün nasıl cezalandırıldığından emin değildi, çünkü böyle bir vakayı da bilmiyordu. Akanlar çocuklarına karşı nazikti ve Iziezi çocuklara kötü davranma fikrini neredeyse akıl almaz buluyor gibiydi; Zalim anne babaların, kimse onları yanına almadığı için öksüz kalan çocukların, yetim kalan çocukların masallarını biliyordu ama, "Bu hikâyeler çok eskilere, insanlar eğitilmeden önceye ait," dedi.

Şirket, tabii ki, halk ruhu ve vatanseverlik gibi yeni erdemlerle yeni bir etik ve çok geniş bir yeni suç alanı getirmişti: yasaklanmış faaliyetlere katılım. Ancak Sutty henüz Okzat-Özkat'ta Şirket yetkilileri ve belki de Öğretmen Koleji'nde maz'ı veya yaptıkları herhangi bir şeyi suç olarak gören bazı öğrenciler dışında kimseyle tanışmamıştı. Yasaklanmış, yasadışı, yasa dışı, sapkın: bu yeni kategoriler davranışı yeniden tanımladı, ancak yazarları dışında ahlaki bir anlamı yoktu.

O halde eski günlerde tecavüz, cinayet ve tefecilikten başka suç yok muydu?

Belki de daha fazla yaptırıma gerek yoktu. Belki de sistem o kadar evrenseldi ki kimse onun dışında yaşamayı hayal edemiyordu ve yalnızca kendine zarar veren bir delilik onu alt üst edebilirdi. Yaşam biçimi olmuştu. Dünya olmuştu.

Sistemin her yerde bulunabilmesi, büyük eskiliği, günlük yaşam, yiyecek, içecek, çalışma saatleri ve çalışma ve eğlence amaçlarının ayrıntılı kalıpları aracılığıyla edindiği muazzam alışkanlık gücü - tüm bunların, diye not etti Sutty, modern Aka'yı açıklayabilir. . En azından Dovza Şirketi'nin nasıl bu kadar kolay hegemonya kurduğunu, insanların nasıl yaşadıkları, ne yedikleri, içtikleri, okudukları, işittikleri, düşündükleri ve yaptıkları üzerinde tekdüze, dakika kontrolü uygulayabildiğini açıklayabilirdi. Sistem oturmuştu. Antik çağda, tüm Kıtada ve Aka Adaları'nda büyük ölçüde yerinde. Dovza'nın tek yaptığı, sistemi ele geçirmek ve hedeflerini değiştirmekti. Her bireyin içinde fiziksel ve ruhsal doyum aradığı büyük bir uzlaşmaya dayalı toplumsal modelden, onu, her bireyin toplumun maddi zenginliği ve karmaşıklığının sınırsız büyümesine hizmet ettiği büyük bir hiyerarşi haline getirmişlerdi. Aktif bir homeostatik dengeden, onu ileriye doğru iten aktif bir dengesizliğe çevirmişlerdi.

Sutty notuna göre, aradaki fark, iyi bir yemekten sonra oturup düşünen biri ile otobüsü yakalamak için öfkeyle koşan biri arasındaydı.

Bu görüntüden memnundu.

Aka'da geçirdiği ilk altı ayı hem kendine hem de Dovza Şehri'nin tüketici-üreticilerine şüpheyle ve acıyarak geri dönüp baktı. "Bu insanlar ne fedakarlıklar yaptı!" notuna söyledi. "Yapay, teorik bir hedef olan ve yalnızca uzay uçuşu yapabildikleri için üstün olduklarını varsaydıkları toplumların taklidi olan 'Yıldızlara Yürüyüş' için tüm kültürlerini inkar etmeyi ve yaşamlarını yoksullaştırmayı kabul ettiler. Neden? kayıp. Bu muazzam değişime neden olan ya da katalize eden bir şey oldu. Ekumen'den İlk Gözlemcilerin gelişinden başka bir şey değil miydi? Elbette bu, yabancıları hiç tanımamış bir halk için çok büyük bir olaydı..."

Yabancıların üzerinde de muazzam bir sorumluluk yükü var, diye düşündü.

"Bize ihanet etme!" Monitör söylemişti. Ama müdahale etmemeye, müdahale etmemeye, kontrolü ele almamaya çok dikkat eden halkı, Ekumen'in yıldız yolcuları, Gözlemciler, ihaneti de beraberinde getirmişlerdi. Birkaç İspanyol gelir ve İnkaların büyük imparatorlukları, Aztekler kendilerine ihanet eder, çöker, tanrıları ve dilleri inkar edilir... Yani Akanlar kendi kendilerinin fatihi olmuştu. Yabancı kavramlarla, yabancılık kavramıyla şaşkına dönerek, Dovza'nın ideologlarının kendilerine hükmetmesine ve onları yoksullaştırmasına izin vermişlerdi. Komüno-kapitalizmin ideologları olarak

20. yüzyılda ve kendi yüzyılında Unism fanatikleri Dünya'ya hükmedip fakirleştirdiler.

Bu süreç gerçekten de ilk temasla başlamışsa, belki de Tong Ov'un İlk Gözlemciler gelmeden önce Aka hakkında neler öğrenilebileceğini öğrenmek istemesinin nedeni bir telafi yoluydu. Sonunda Akanların çöpe attıklarını geri verme ümidi var mıydı? Ama Şirket Devleti buna asla izin vermezdi.

Maz Ottiar Uming'den öğrendiği, "Altın parçasını çöpte ara," diye bir sözdü, ama Monitör'ün buna katılacağını düşünmüyordu. Ona göre altın parçası çürümüş bir cesetti.

Öğrenmek ve dinlemekle, okumakla ve pratik yapmakla, düşünmekle ve yeniden düşünmekle geçen o uzun kış boyunca, Monitör'le oldukça sık zihinsel konuşmalar yaptı. Onu boks mankeni olarak ayarladı. Cevap vermedi, sadece onu dinlemek için. Notuna yazmak istemediği şeyler, kafasının mahremiyetinde düşündüğü şeyler, değer vermekten kendini alamadığı ama gözlemden ayrı tutmaya çalıştığı fikirler vardı. Örneğin, Anlatma bir dinse, Terra dinlerinden çok farklıydı, çünkü dogmatik inançtan, duygusal çılgınlıktan, ödülü gelecekteki bir yaşama ertelemeden ve tasdikli bağnazlıktan tamamen yoksundu. Akanların onsuz çok iyi yaptıkları tüm bu unsurlar, diye düşündü, Dovza tarafından tanıtıldı. Din, Şirket Devleti idi.

Asıl etten kemikten Monitör Okzat-Özkat'tan ayrılmış olmalı; onunla haftalardır sokaklarda karşılaşmamıştı. Bu bir rahatlamaydı. Onu küçük bir figür olarak çok tercih etti.

Maz'in ne yaptığıyla ilgili soru sormaktan vazgeçmişti. Dört yaşındaki herhangi biri yaptıklarını söyleyebilirdi. Onlar söyledi. Yeniden anlattılar, okudular, ezbere okudular, tartıştılar, açıkladılar ve icat ettiler. Konuşmalarının sonsuz maddesi sabit değildi ve tanımlanamazdı. Ve şimdi bile büyümeye devam ediyordu; çünkü tüm metinler başkalarından öğrenilmedi, tüm hikayeler eski günlere ait değildi, tüm düşünceler ve fikirler yıllar boyunca aktarılmadı.

Maz Odiedin Manma ile ilk tanıştığında, Silong'un eteklerinde bir köylü olan genç bir adamın hikayesini anlattığı bir anlatımdaydı.

uçabileceğini hayal eden. Genç adam uçarken rüyasını o kadar sık ve o kadar canlı görüyordu ki, rüyalarını uyanık hayat zannetmeye başlamış gibiydi. Uçma hissini ve havadan gördüklerini anlatırdı. Uçuşlarında keşfettiği, dünyanın diğer ucundaki bilinmeyen güzel diyarların haritalarını çizdi. İnsanlar onun uçmayı anlattığını duymaya ve muhteşem haritaları görmeye geldiler. Ancak bir gün, başıboş bir eberdin'in ardından bir nehir geçidinden aşağı inerken, ayağını kaçırdı, düştü ve öldü.

Tüm hikaye buydu. Odiedin Manma yorum yapmadı ve kimse soru sormadı. Anlatım, maz Ottiar ve Uming'in evindeydi. Sutty daha sonra Maz Ottiar Uming'e hikayeyi sordu çünkü bu onun kafasını karıştırmıştı.

Yaşlı kadın, "Odiedin'in ortağı Manma, o yirmi yedi yaşındayken düşerek öldü. Daha bir yıl önce maz olmuşlardı" dedi.

"Ve Manma onun uçma hayallerini anlatırdı?"

Ottiar Uming başını salladı. "Hayır," dedi. "Hikaye bu yoz. Odiedin Manma'nın hikayesi. Onu anlatıyor. Anlatımının geri kalanı vücutta." Odiedin'in çok saygı duyulan bir öğretmen olduğu egzersizleri, jimnastik uygulamalarını kastediyordu.

"Anlıyorum," dedi Sutty ve uzaklaşıp bunu düşündü.

Bir şey biliyordu, burada, Okzat-Özkat'ta kesin olarak öğrendiği bir şey vardı: Dinlemeyi öğrenmişti. Duyduklarını dinlemek, duymak, dinlemeye devam etmek. Sözleri alıp götürmek ve dinlemek. Söylemek mazın maharetiyse, dinlemek de yozun maharetiydi. Hepsinin söylemekten hoşlandığı gibi, biri olmadan diğeri işe yaramazdı.

BEŞ

Kış fazla kar yağmadan geldi ama çok soğuktu, rüzgarlar batı ve kuzeydeki uçsuz bucaksız dağlardan esiyordu. Iziezi, kendi ipeksi yapağısıyla astarlanmış, yıpranmış ama sağlam bir deri ceket almak için Sutty'yi ikinci el bir giyim mağazasına götürdü. Kapüşon astarı, Iziezi'nin "Artık hepsi gitti. Çok fazla avcı var" dediği bir dağ hayvanının tüylü kürküydü. Derinin Sutty'nin düşündüğü gibi eberdin olmadığını, yüksek dağlardan gelen çok küçük olduğunu söyledi. Palto dizlerinin altına geliyordu ve hafif, içi yünlü botlarla buluşuyordu. Bunlar, dağ sporları ve doğa yürüyüşleri için yeniydi, suni malzemelerden yapılmıştı. Eski yolun insanları, eski teknolojilerden daha iyi çalıştıkları ve bunları kullanmak kişinin hayatını önemli bir şekilde değiştirmeyi gerektirmediği sürece yeni teknolojileri ve ürünleri sakince kabul ettiler. Sutty'ye göre bu, derin ama makul bir muhafazakârlık gibi görünüyordu. Ancak sonsuz büyümeye dayalı bir ekonomi için bu lanetliydi.

Sutty, eski paltosu ve yeni botlarıyla buzlu sokaklarda dolaştı. Kışın Okzat-Özkat'ta herkes eski deri paltoları ve yumuşacık kukuletalarıyla birbirine benziyordu. Üniformalı bürokratlar dışında parlak tek tip, mor, paslı ve mavi renklerde suni kumaştan montları ve kapüşonları birbirine benziyordu. Acımasız soğuk, bir tür anonimlik kardeşliği verdi. İçeriye girdiğinizde sıcaklık, şaşmaz bir rahatlama, zevk ve arkadaşlık duygusu kaynağıydı. Buruk mavi bir akşamda, dik sokaklardan küçük, havasız, loş bir odaya geçmek ve diğerleriyle birlikte ocağın başında toplanmak - bir elektrikli ısıtıcı, çünkü burada kereste hattının yakınında çok az odun vardı ve tüm sıcaklık ısıdan oluşuyordu. Ereha'nın buz gibi enerjisi - ve o kadar çıplak ve narin görünen eldivenlerinizi çıkarıp ellerinizi ovuşturmak,

Batılı barbarların Dovzanlar olduğunu artık biliyordu. Mazın öğrettiği hemen hemen her şey, tüm efsaneleri, tarihi ve felsefesi, büyük kıtanın merkezinden ve doğusundan ve geçmiş yüzyıllardan, geçmiş bin yıllardan gelmiştir. Dovza'dan konuştukları dilden başka bir şey gelmedi; ve burası, bu bölgenin orijinal dili olan Rangma'dan ve diğer dillerden kelimelerle doluydu.

Kelimeler. Kelimelerden oluşan bir dünya.

Müzik vardı. Mazlardan bazıları, Tong Ov'un şehirde kaydettiği türkülere benzer şifalı ilahiler söylüyordu; bazıları anlatısal baladlara ve şarkılara eşlik etmek için telli çalgılar çaldı, çekildi veya eğildi. Sutty onları elinden geldiğince kaydetti, ancak müzikal aptallığı onları takdir etmekten alıkoydu. Ağaç ve Dağ sembollerini ve efsanelerden ve tarihlerden figürler ve olayları kullanan sanat eserleri, oymalar, resimler ve duvar halıları vardı. Dans vardı ve hala çeşitli egzersiz biçimleri ve hareketli meditasyon vardı. Ama önce ve son olarak kelimeler vardı.

Mazlar, ofislerinin mantosunu - kırmızı veya mavi renkte ince bir kumaş - omuzlarına geçirdiklerinde, kutsal bir otoriteye veya güce sahip olarak algılandılar. O zaman söyledikleri, Anlatımın bir parçasıydı.

Eşarbını çıkardıkları zaman, hiçbir kişisel ruhani otorite iddiasında bulunmadan sıradan statülerine geri döndüler; o zaman söylediklerinin, kimsenin söylediklerinden daha fazla ağırlığı yoktu. Elbette bazı insanlar kendilerine kalıcı otorite atfetmekte ısrar ettiler. Sutty'nin kendi kabilesinin insanları gibi, birçok Akan da bir lideri takip etmeyi, kazanılan parayı haraca çevirmeyi, sorumluluğu başka birinin omuzlarına yüklemeyi özlüyordu. Ama mazın bir ortak özelliği varsa, o da inatçı bir alçakgönüllülüktü. Karizma işinde değillerdi. Maz Imyen Katyan, şimdiye kadar tanıştığı kadar kibar bir adamdı, ancak bir kadın ona öykülerde ve tarih kitaplarında ünlü maz için kullanılan munan adlı saygılı bir unvanla hitap ettiğinde, gerçek bir öfkeyle ona döndü - "Seni nasıl ararsın? ben mi?" - ve sonra, sakinliğini yeniden kazanarak, "Ben yüz yıl önce öldüm, yoz."

Sutty, maz'ın profesyonel olarak yaptığı her şeyin yasalara karşı geldiği ve gerçek kişisel risk altında olduğu için, bu mütevazı tarzın, bu çok düşük profilin bir kısmının yeni bir şey olduğunu varsaymıştı. Ama öyle deyince Maz Ottiar Uming başını iki yana salladı.

Ah, hayır, dedi yaşlı kadın. "Saklanmak zorundayız, her şeyi gizli tutmak için, evet.

bizim yaptığımız gibi. Kimse her zaman atkı takamaz! Maz Elyed Oni bile... Umyazu'da tabii ki farklıydı."

"Bana umyazudan bahset maz."

"Gücün içlerinde toplanabilmesi için inşa edilmiş yerlerdi. Varlıkla dolu yerler. Anlatan ve dinleyen insanlarla dolu. Kitaplarla dolu."

"Neredeydiler?"

"Ah, her yerde. Burada Okzat-Özkat'ta orada*öyleydi*biri şu anda Lisenin olduğu yerde, diğeri ise şimdi pomzanın çalıştığı yer. Ve Silong'a kadar uzanan yüksek vadilerde, ticaret yollarında hacılar için umyazu vardı. Ve toprağın zengin olduğu yerde, içinde yüzlerce maz yaşayan ve hayatları boyunca birbirlerini ziyaret eden devasa, büyük umyazular vardı. Kitaplar tuttular, yazdılar, kayıtlar yaptılar ve anlatmaya devam ettiler. Bütün hayatlarını ona verebilirler, anlıyor musun? Her zaman olduğu yerde olabilirlerdi. İnsanlar anlatılanları dinlemek ve kütüphanelerdeki kitapları okumak için onları ziyarete giderdi. İnsanlar kırmızı ve mavi bayraklarla alaylara gitti. Bazen bütün kış gider ve kalırlardı. Mazereti ödesinler, barınma masraflarını karşılasınlar diye yıllarca biriktirirler. Büyükannem bana Tenban'ın Red Umyazu'suna gitmekten bahsetti. On bir ya da on iki yaşındaydı. Gidip kalmaları ve geri gelmeleri neredeyse bütün bir yılı aldı. Büyükannemin ailesi oldukça zengindi, bu yüzden tüm aile, arabayı Eberdin çekerken, tüm aile boyunca at sürebiliyorlardı. O zamanlar arabaları ve uçakları yoktu, biliyorsun. Kimse yapmadı. Çoğu insan sadece yürüdü. Ama herkesin bayrağı vardı ve kurdeleleri vardı. Kırmızı ve mavi." Ottiar Uming, bu alayları düşününce zevkle güldü. "O yolculuğun öyküsünü annemin annesi yazdı. Bir ara çıkarıp anlatacağım." Ottiar Uming, bu geçit törenlerini düşününce zevkle güldü. "O yolculuğun öyküsünü annemin annesi yazdı. Bir ara çıkarıp anlatacağım." Ottiar Uming, bu geçit törenlerini düşününce zevkle güldü. "O yolculuğun öyküsünü annemin annesi yazdı. Bir ara çıkarıp anlatacağım."

Ortağı Uming Ottiar, bakkallarının arka odasındaki masanın üzerinde büyük, sert bir kare kağıt açıyordu. Ottiar Uming, düz durması için her kıvrımlı köşeye cilalı siyah bir taş yerleştirerek ona yardım etmeye gitti. Sonra beş dinleyicilerini öne çıkıp dağ kalbi hareketiyle kağıdı selamlamaya ve haritayı ve üzerindeki yazıları incelemeye davet ettiler. Bunu üç haftada bir sergiliyorlardı ve Sutty bütün kış boyunca her seferinde gelmişti. Bu, Ağacın düşünce sistemine ilk resmi girişi olmuştu. Çiftin en değerli varlığı, elli yıl önce öğretmen-maz tarafından onlara verilen, Üç'ü, Beş'i, Sayısız'ı ve yeniden Sonsuz'u doğuran İki olan Bir'in harika bir şekilde çizilmiş haritası ya da mandalasıydı. Beş, Üç, İki, Bir... Bir Ağaç,*A*Vücut, bir

Her şey ve hiçbir şey olan dairenin içine kazınmış dağ. Narin küçük figürler, hayvanlar, insanlar, bitkiler, kayalar, nehirler, titreşen alevler kadar canlı, daha büyük formların her birini oluşturuyordu, bölen, birleştiren, birbirini diğerine ve bütüne dönüştüren, sonsuz çeşitlilikten oluşan birlik, gizem gün gibi ortada.

Sutty onu incelemeyi ve onu çevreleyen yazıtları ve şiirleri çıkarmaya çalışmayı severdi. Resim güzeldi, şiir muhteşem ve anlaşılmazdı, tüm tablo yüksek bir sanat eseriydi, sürükleyici, aydınlatıcıydı. Maz Uming oturdu ve davuluna birkaç kez vurulduktan sonra ayinlere ve anlatıların çoğuna eşlik eden sonu gelmeyen ilahilerden birini çalmaya başladı. Maz Ottiar, dört veya beş yüz yıllık bazı yazıtları okudu ve tartıştı. Sesi yumuşaktı, sessizliklerle doluydu.

Öğrenciler usulca ve tereddütle sorular sordular. Onlara da aynı şekilde cevap verdi.

Sonra geri çekildi ve oturdu ve sivrisinek bir sesle ilahiyi okumaya başladı ve yarı kör olan yaşlı Uming, konuşması bir felçle kalınlaşarak ayağa kalktı ve şiirlerden biri hakkında konuşmaya başladı.

"Bu beş, altı, yedi yüz yıl önce Maz Niniu Raying'e ait, ha?*Arbor.* Burada birisi yazmıştı, iyi bir hattat, çünkü Ağacın yapraklarının nasıl öldüğünü ama onları gördüğümüz ve söylediğimiz sürece her zaman geri döndüklerinden bahsediyor. Bakın, burada şöyle yazıyor: 'Söz, düşüşün ötesindeki altın, şanı dala geri verir.' Ve onun altına, bakın, daha sonra biri şöyle yazmıştı: 'Aklın hayatı hatıradır'." Onlara nazik, orantısız bir gülümsemeyle gülümsedi. "Aklın hayatı hafızadır." Unutma!" O güldü, onlar güldüler. Bu arada, maz'ın torunu bakkalın önünde, müzik sisteminde, neşeli müzikte, öğütlerde ve sonuna kadar haber duyurularında sesi yüksek tuttu. yasak şiir, yasak kahkaha.

Sutty, notuna, eski bir popüler kozmoloji-felsefe-manevi disiplinin büyük oranda hurafe içermesi ve HP notunda etiketlediği hokus pokus noktasına varması üzücü ama sürpriz olmadığını söyledi. Büyük önem ormanının bataklıkları ve bataklıkları vardı ve sonunda bunlardan bazılarına rastlamıştı. Esrarengiz bilgiye ve ilahi güçlere sahip olduğunu iddia eden birkaç maz ile tanıştı. Tüm bu iddiaları sıkıcı bulsa da, neyin değerli neyin saçma olduğundan emin olamayacağını biliyordu ve bu mazlardan simya, nümeroloji ve edebiyatla ilgili alabildiği her türlü bilgiyi özenle kaydetti.

Sembolik metinlerin okunması. Metin parçalarını ve metodoloji parçacıklarını oldukça katı bir fiyata sattılar, gönülsüzce, bu güçlü bilginin tehlikesine dair meşum uyarılarla işlemleri hedge ettiler.

Özellikle edebi okumalardan nefret ediyordu. Dinler, böylesi bir gerçekçilik, köktencilikle, kurucularının en iyi niyetlerine ihanet ettiler. Düşünceyi formüle indirgeyen, seçimin yerine itaati koyan bu vaizler, yaşayan sözü ölü yasaya dönüştürdüler. Ama hepsini notuna koydu - şimdi onu iki kez kristal depoya boşaltmak zorunda kalmıştı, çünkü biriktirmekte olduğu hazine ve çöplerin hiçbirini iletemezdi.

Bu mesafeden, tüm iletişim araçları izlendiğinden, Tong Ov'a tüm bu malzemeyle ne yapması gerektiği veya ne yapmaya niyetli olduğu konusunda danışmak mümkün değildi. Onu bulduğunu bile söyleyemedi. Sorun devam etti ve büyüdü.

HP arasında, bildiği kadarıyla, Aka'ya özgü bir marka buldu: ideogrammatik karakterleri oluşturan çeşitli vuruşlara ve onları sözel zaman ve kiple nitelendiren diğer vuruşlara ve noktalara iliştirilmiş gizemli anlamlar sistemi. ve nominal durum ve Eylem veya Öğe ile (her şey için, kelimenin tam anlamıyla her şey, Dört Eylem ve Beş Öğe altında kategorize edilebilir). Böylece eski yazının her karakteri, Sutty'nin anavatanındaki burç okuyucuları gibi işlev gören uzmanlar tarafından yorumlanacak bir kod haline geldi. Şirket yetkilileri de dahil olmak üzere Okzat-Özkat'taki pek çok kişinin, adlarını ve diğer ilgili kelimeleri yazması için bir 'tabela okuyucusu' çağırmadan önemli hiçbir şey yapmayacağını keşfetti ve, bunları inceledikten ve etkileyici şekilde ayrıntılı çizelgelere ve diyagramlara başvurduktan sonra, tavsiyelerde bulunmak ve önceden haber vermek için. "Bu, Monitör'e sempati duymamı sağlayan türden bir şey," dedi notuna. Sonra, "Hayır. Monitörün kendi türündeki HP'den istediği şey bu. Politik HP. Her şey yerinde, elbette kontrol altında. Ama kontrolleri onlar kadar devretti."

Öğrendiği uygulamaların birçoğunun Dünya'da karşılığı vardı. Yoga ve tai chi gibi egzersizler fiziksel-zihinseldi, ömür boyu sürecek bir disiplindi, stile ve uygulayıcının arzusuna bağlı olarak farkındalığa, trans durumuna veya dövüş gücü ve hazırlık durumuna götürürdü. Trans, satori veya vahiy olarak değil, kendi iyiliği için temel bir dinginlik ve denge deneyimi olarak aranıyor gibiydi. Dua... Peki ya dua?

Akanlar namaz kılmadı.

Bu o kadar tuhaf, o kadar doğal görünmüyordu ki, aklına gelir gelmez bunu şöyle değerlendirdi: Duanın ne olduğunu tam olarak anlamamış olması çok olasıydı.

Bir şey istemek anlamına geliyorsa, bunu yapmadılar. Yaptığı ölçüde bile değil. Çok ürktüğünde, "Ey Ram!" diye ağladığını biliyordu. ve çok korktuğunda, "Ah lütfen, lütfen" diye fısıldadı. Sözler kesinlikle anlamsızdı ama yine de bunların bir tür dua olduğunu biliyordu. Bir Akan'ın böyle bir şey söylediğini hiç duymamıştı. Birbirlerine iyi dileklerde bulunabilirlerdi - "İyi yıllar, girişiminiz başarılı olsun" - tıpkı birbirlerine lanet okuyabilecekleri gibi - "Oğullarınız taş yesin," diye mırıldandığını duymuştu el arabası adamı Diodi mavi-ve -tan tarafından takip edildi. Ama bunlar dileklerdi, dualar değil. İnsanlar Tanrı'dan kendilerini iyileştirmesini veya düşmanlarını yok etmesini istemediler. Tanrılardan piyangoyu kazanmalarını ya da hasta çocuklarını iyileştirmelerini istemediler. Bulutlardan yağmurun yağmasına ya da tahılın büyümesine izin vermelerini istemediler. İstediler, dilediler, umut ettiler ama dua etmediler.

Eğer dua övgüyse, o zaman belki de dua ettiler. Onların doğal fenomen tanımlarını, Gübre ilaç kitapçığını, yıldız haritalarını, cevher ve mineral listelerini övgü ayinleri olarak anlamaya başlamıştı. Dünyanın karmaşıklığına ve özgüllüğüne, zenginliğine ve güzelliğine sevindikleri isimleri adlandırarak, varlığın doluluğuna katıldılar. Tarif ettiler, isim verdiler, her şeyi anlattılar. Ama hiçbir şey için dua etmediler.

Hiçbir fedakârlık da yapmadılar. Para hariç.

Para kazanmak için para vermek gerekiyordu: bu kesin ve evrensel bir ilkeydi. Herhangi bir iş girişiminden önce, gümüş ve pirinç paraları gömerler, nehre atarlar veya dilencilere verirlerdi. Nişleri, sütunları, hatta binaların tüm duvarlarını süsledikleri havadar, yarı saydam altın varaklara altın sikkeler bastırdılar ya da onları iplik haline getirip, Yeni Yıl Günü'nde dağıtmak üzere muhteşem şallar ve eşarplar haline getirdiler. Bu abartılı israftan nefret eden Şirket, çoğunlukla kağıt paraya yöneldiğinden, gümüş ve altın para bulmak zordu; böylece insanlar kağıt parayı tütsü gibi yaktılar, kağıttan tekneler yaptılar ve nehirde yelken açtılar, ince ince doğradılar ve salatayla yediler. Uygulama saf HP idi, ancak Sutty bunu karşı konulamaz buldu.

bu para fedakarlığında bir kumarbazın yiğitliğini gördü. Haydan gelen huya gider. Yeni Yılda, bir arkadaşınızla veya tanıdığınızla tanıştığınızda, her biriniz bir hektarlık bir banknot yakar ve onu küçük bir meşale gibi sallayarak birbirinize sağlık ve refah dilediniz. Şirketin çalışanlarının bile bunu yaptığını gördü. Monitor'ün bunu yapıp yapmadığını merak etti. Anlatımlarda ve derslerde tanıştığı daha naif insanlar, Diodi ve sokaklardaki diğer dost canlısı tanıdıklar, hepsi de işaret okumaya ve simya harikalarına inanıyor ve sonsuza kadar yaşamanıza izin veren diyetlerden, egzersizlerden bahsediyorlardı. eski kahramanlar tüm ordulara dayanma gücü. Iziezi bile işaret okuyarak sıkı sıkıya tutundu. Ama mazların, eğitimlilerin, öğretmenlerin çoğu hiçbir özel güç ya da kazanım talep etmemişti. Sıkıca ve tamamen gerçek dünyada yaşadılar. Manevi özlemi ve kutsallık duygusunu biliyorlardı ama dünyadan daha kutsal bir şey bilmiyorlardı, doğadan daha büyük bir güç aramadılar. Sutty bundan emindi. HAYIR*mucizeler!*dedi not defterine sevinçle.

Notlarını yazdı, ceketini ve botlarını giydi ve şiddetli ilkbahar rüzgarında Maz Odiedin Manma'nın egzersiz sınıfına doğru yola çıktı. Silong, haftalardır ilk kez bariyer duvarını değil, sadece onun üzerindeki, karanlık fırtına bulutlarının üzerinde gümüş bir boynuz gibi duran tepeyi görebiliyordu.

Artık Iziezi ile düzenli olarak egzersiz yapmaya gidiyordu, sık sık Akidan'ın ve diğer ergenlerin ve gençlerin muhteşem çalımlar ve düşmelerle çiftler halinde gerçekleştirilen atletik bir form olan "two-one" yapmalarını izlemek için kalıyordu. Uçabileceğini hayal eden adam hakkındaki garip hikayenin anlatıcısı Odiedin Manma, bu gençler tarafından çok beğenildi ve bazıları Sutty'yi önce sınıfına aldı. Sert, çok güzel bir egzersiz-meditasyon biçimi öğretti. Onu grubuna katılmaya davet etmişti.

Nehrin aşağısındaki eski bir depoda buluştular, Iziezi ile gittiği umyazu-dönüş-spor salonundan daha az güvenli bir yerdi. Depo sadece saçakların altındaki kirli yarık pencerelerle aydınlatılıyordu. Kimse en bariz fısıltının üzerinde konuşmadı. Odiedin hakkında bir hokuspocus yoktu ama Sutty, sınıfı, karanlıktaki sessiz, ağır hareketleri akıldan çıkmayacak kadar tuhaf, bazen rahatsız edici buluyordu; rüyalarına girmişti.

Bu sabah Sutty'nin yanında oturan bir adam, paspasın üzerindeki yerini alırken ona baktı. Grup formun ilk bölümünü okurken, ona bakmaya, göz kırpmaya, el hareketi yapmaya ve sırıtmaya devam etti. Kimse böyle davranmadı. O

uzun süredir tuttuğu bir poz sırasında adama bakıp onun yarım akıllı olduğunu anlayana kadar sinirlenmiş ve utanmıştı.

Grup, henüz aşina olmadığı bir dizi harekete başladığında, elinden geldiğince izledi ve takip etti. Hataları ve ihmalleri komşusunu üzüyor. Pantomim yaparak, abartılı hareketlerle ona ne zaman ve nasıl hareket edeceğini göstermeye çalışıyordu. Ayağa kalktıklarında oturmaya devam etti ki bu her zaman caizdi ama bu zavallıyı çok üzdü. Yukarı! yukarı! Sözcüğü ağzından çıkardı ve yukarıyı işaret etti. Sonunda, "Yukarı - böyle - gördün mü?" diye fısıldayarak havaya bir adım attı. Diğer ayağını görünmez merdivene çıkardı ve sonra aynı şekilde bir basamak daha çıktı. Yerden yarım metre yukarıda çıplak ayakla durmuş, ona bakıyor, endişeyle gülümsüyor ve kendisine katılmasını işaret ediyordu. Havada duruyordu.

Boynunda mavi bir kumaş parçası olan elli yaşında, kıvrak yapılı, düzgün bir adam olan Odiedin yanına geldi. Diğerleri, karmaşık, sallanan yosun ormanı modelleriyle istikrarlı bir şekilde devam etti. Odiedin, "Aşağı gel, Uki," diye mırıldandı. Uzanıp adamın elini tuttu ve onu olmayan iki basamaktan yere indirdi, omzuna hafifçe vurdu ve yoluna devam etti. Uki kalıba katıldı, sallandı ve. kusursuz zarafet ve güçle dönüyor. Belli ki Sutty'yi unutmuştu.

Dersten sonra Odiedin'e herhangi bir soru soramadı. Ne sorardı? "Benim gördüğümü sen de gördün mü? Ben mi?" Bu aptalca olurdu. Böyle bir şey olamazdı ve bu yüzden onun sorusuna sadece bir soruyla cevap vereceğinden hiç şüphesi yoktu.

Ya da belki de sormamasının nedeni, onun sadece "Evet" diye cevap vereceğinden korkmasıydı.

Bir pandomimci havayı bir kutuya dönüştürebiliyorsa, bir fakir havaya bağlı bir ipe tırmanabiliyorsa, belki zavallı bir aptal da havayı bir basamak haline getirebilir. Manevi güç dağları yerinden oynatabiliyorsa belki merdivenleri de yapabilir. Trans durumu. Hipnotik veya hipnogojik telkin.

Olayı günlük notlarında yorum yapmadan kısaca anlattı. Notuna konuşurken, aslında orada loş ışıkta görmediği bir tür basamak, siyaha boyanmış bir blok, belki bir kutu olduğundan emin oldu. Elbette orada bir şeyler olmuştu. Durdu ama daha fazla bir şey söylemedi. Artık bloğu veya kutuyu görebiliyordu. Ama o görmemişti.

Ama sık sık zihninde o iki nasırlı, kaslı, çıplak ayakla kayıp dağa tırmandıklarını görüyordu. Üzerinde yürüdüğünüzde havanın ayak tabanlarınızda nasıl bir his olduğunu merak etti. Serin? Dayanıklı mı?

Bundan sonra, rüzgarda yürümekten, bulutlara binmekten, yıldızlara seyahat etmekten, uzaktaki düşmanları şimşeklerle yok etmekten bahseden eski metinlere ve masallara daha fazla ilgi gösterdi. Birçoğu modern teknolojiler tarafından sıradan bir gerçek haline getirilmiş olsa da, bu tür beceriler çok uzaklarda ve uzun zaman önce kahramanlara ve bilge mazlara atfedildi. Hâlâ bunların efsanevi, mecazi olduğunu, harfi harfine anlaşılmaması gerektiğini düşünüyordu. Açıklama yapmadan geldi.

Ama tavrı değişmişti. Artık asıl noktayı kaçırdığını biliyordu, bu o kadar büyük ve tam bir yanlış anlaşılmaydı ki, göremiyordu.

Anlatmak, anlatmak değildir.

*Ağaçlar, ukalalar, bilginler için ormanı göremiyorum,*Hurree Amca zihninde homurdandı.*Şiir, kız, şiir. Mahabharata'yı okuyun. Her şey orada.*

"Maz Elyed," diye sordu, "ne iş yapıyorsun?"

"Söylerim Sutty."

"Evet. Ama öyküler, anlattığın onca şey ne işe yarıyor?"

"Dünyayı anlatıyorlar."

"Neden, Maz?"

"İnsanlar böyle yapar, yoz. Biz bunun için buradayız."

Maz Elyed, birçok maz gibi, yumuşak ve oldukça tereddütlü bir şekilde, onun durduğunu sandığınız zaman hakkında duraksayarak ve yeniden başlayarak konuşuyordu. Sessizlik tüm söylediklerinin bir parçasıydı.

Ufak tefek, topal ve çok kırışıktı. Ailesinin, şehrin en fakir semtinde küçük bir hırdavat dükkanı vardı; burada pek çok ev taş ve ahşaptan değil, dövülmüş kilden platformlar üzerine kurulmuş, plastikle yamanmış keçe ve kanvastan yapılmış çadırlar veya yurtlardı. Hırdavat dükkanında çok sayıda yeğen ve torun vardı. Çok küçük bir büyük yeğen bu konuda sendeledi, hayattaki amacı vida ve rondela yemekti. Tezgâhın arkasındaki duvarda Ellyed'in ortağı Oni ile birlikte çekilmiş eski bir 2D fotoğrafı asılıydı: Oni Elyed uzun boylu ve hülyalı gözlü, Elyed Oni minik, canlı, güzel. Otuz yıl önce cinsel sapkınlık ve çürümüş ceset ideolojisi öğretmekten tutuklanmışlardı. Batı kıyısındaki bir yeniden eğitim kampına gönderildiler. Oni orada ölmüştü. Elyed on yıl sonra topal, dişsiz olarak geri döndü: bayıltıldı ya da iskorbüt hastalığına yenildi, hiç söylemedi. o konuşmadı

kendisi veya karısı veya yaşı veya endişeleri hakkında. Günleri, tüm bedensel ihtiyaç ve işlevleri, yemek hazırlayıp yemeyi, uyumayı, öğretmeyi ama her şeyden önce okuyup anlatmayı, hayatı boyunca öğrendiği metinlerin yumuşak, sonsuz tekrarını içeren kesintisiz bir ritüel süreklilik içinde geçti.

İlk başta Elyed, Sutty'ye doğaüstü, insanlık dışı, bir bulut kadar kayıtsız ve ulaşılmaz, tamamen ritüel sistemin içinde yaşayan evcil bir aziz, duygusuz veya kişiliği olmayan bir tür ezbere okuma otomatı gibi görünmüştü. Sutty ondan korkmuştu. Sistemi tam anlamıyla somutlaştıran, onu eksiksiz yaşayan bu kadının, onun histerik, saplantılı, mutlakiyetçi, nefret ettiği, korktuğu ve olmamasını istediği her şey olduğunu kabul etmeye zorlamasından korkuyordu. Ama Elyed'in anlattıklarını dinlerken, mantıksız şeylerden söz etmesine rağmen disiplinli, mantıklı bir zihin işitti.

Elyed bu kelimeyi sık sık, mantıksızca, gerçek anlamda kullandı: Düşünerek anlaşılamayan şey. Bir keresinde Sutty, birkaç farklı anlatımı birbirine bağlayan tutarlı bir düşünce dizisi bulmaya çalışırken, Elyed, "Yaptığımız şey mantıksız, yoz," dedi.

"Ama bir nedeni var.*onun için"*

"Muhtemelen."

"Anlamadığım şey kalıp. Kalıptaki şeylerin yeri, önemi. Dün Iaman ve Deberren'in hikayesini anlatıyordun ama bitirmedin ve bugün yaprakların açıklamalarını okudun. Altın Dağ'daki korudaki ağaçların. Birbirleriyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Yoksa belirli günlerde belirli bir tür malzeme uygun mu? Yoksa sorularım aptalca mı?"

"Hayır," dedi maz ve gösterecek dişleri olmayan küçük kahkahasıyla güldü. "Hatırlamaktan yoruldum. O yüzden okudum. Fark etmez. Ağacın bütün yapraklarıdır."

"Yani... kitaplardaki herhangi bir şey eşit derecede önemli mi?" Ellyed düşündü. "Hayır," dedi. "Evet." Titrek bir nefes aldı. Ritüel eylem ve dil akışında dinlenemediğinde çabuk yorulur, ama Sutty'yi asla göz ardı etmez, sorularından asla kaçmaz. "Tek sahip olduğumuz şey bu. Görüyor musun? Dünyaya sahip olma şeklimiz bu. Söylemeden hiçbir şeyimiz yok. An nehrin suyu gibi geçiyor. Takla atar, döner ve çaresiz kalırdık." Anı yaşamaya çalışsaydık Bebek gibi olurduk Bebek yapabilir ama boğulurduk Zihnimizin anlatmaya ihtiyacı var Anlatmaya ihtiyacı var Tutunmak için Geçmiş geçti ve dahası var

gelecekte tutunacak hiçbir şey yok. Gelecek henüz bir şey değil. Biri orada nasıl yaşayabilir? Yani elimizde olan, olan biteni anlatan kelimelerdir. Ne vardı ve ne oluyor."

"Hafıza?" Sutty dedi. "Tarih?"

Elyed, şüpheyle başını salladı, bu terimlerden memnun değildi. Bir süre oturup düşündü ve sonunda dedi ki, "Biz dünyanın dışında değiliz yoz. Biliyor musun? Biz dünyayız. Biz onun diliyiz. Demek biz yaşıyoruz, o da yaşıyor. Görüyor musun? Yapmazsak." kelimeleri söyle, dünyamızda ne var?"

Titriyordu, ellerinde ve ağzında saklamaya çalıştığı küçük kasılmalar vardı. Sutty, dağ kalbi hareketiyle ona teşekkür etti ve konuşarak onu yorduğu için özür diledi. Elyed ona küçük, kara bir kahkaha attı. "Oh, yoz, konuşmaya devam ediyorum. Tıpkı dünyanın yaptığı gibi," dedi.

Sutty uzaklaştı ve kara kara düşündü. Bütün bunlar dil hakkında. Her zaman kelimelere geri döndü. Logos'lu Yunanlılar gibi, İbranice Tanrı Sözü. Ama bu sözlerdi. Logos, Söz değil, kelimeler. Bir değil, çok, çok... Kimse dünyayı yaratmadı, yönetmedi, dünyanın olmasını söylemedi. Oldu. O yaptı. Ve insanlar onu söyleyerek, onu bir insan dünyası haline getirdiler mi? İçinde ne olduğunu ve içinde ne olduğunu anlatarak mı? Her şey, her şey - kahraman hikayeleri, yıldız haritaları, aşk şarkıları, yaprak şekillerinin listeleri... Bir an anladığını sandı.

Bu yarı biçimlendirilmiş anlayışı, Ellyed'den daha kolay konuşabilen Maz Ottiar Uming'e getirdi ve bunu kelimelere dökmek istedi. Ama Ottiar bir ilahi söylemekle meşguldü, bu yüzden Sutty, Uming'le konuştu ve bir şekilde sözleri çarpıtıldı ve bilgiçlik tasladı. Sezgilerini konuşamıyordu.

Birbirlerini anlamakta zorlanırken, Uming Ottiar'da bir burukluk vardı, bu, Sutty'nin bu yumuşak sesli öğretmenler arasında tanıştığı neredeyse ilk kişiydi. Engeline rağmen akıcı bir konuşmacıydı ve ilk başta yeterince yumuşak bir şekilde konuşmaya başladı: "Hayvanların dili yoktur. Onların doğaları vardır. Doğa.Ama biz doğası olmayan hayvanlarız.Eh?Doğası olmayan hayvanlar!Bu çok tuhaf!Biz çok tuhafız.Nasıl gideceğimizi ve ne yapacağımızı konuşmamız, üzerinde düşünmemiz, çalışmamız, öğrenmemiz gerekiyor. Eh, biz makul olmak için doğduk, bu yüzden cahil doğuyoruz. Görüyorsun, kimse bize kelimeleri, düşünceleri öğretmiyorsa, cahil kalıyoruz. Kimse iki, üç yaşında küçük bir çocuğa nasıl bakılacağını göstermiyorsa yol için, yolun işaretleri, yer işaretleri, sonra dağda kayboluyor, değil mi?

Ve gece soğukta ölür. Bu yüzden. Yani." Vücudunu biraz salladı.

Küçük odanın karşısında duran Maz Ottiar, on yaşındaki, uykulu tek bir dinleyiciye eski günlerin bazı uzun tarihçelerini mırıldanarak davulu çaldı.

Maz Uming sallandı ve kaşlarını çattı. "Yani, söylemeden, kayalar, bitkiler ve hayvanlar iyi gidiyor. Ama insanlar gitmiyor. İnsanlar etrafta dolaşıyor. Bir dağı su birikintisindeki yansımasından anlamıyor. Bir yol bilmiyorlar. Uçurumdan inerler.Kendilerini yaralarlar.Kızırlar ve birbirlerini ve diğer şeyleri incitirler.Kızgın oldukları için hayvanlara zarar verirler.Kavga ederler ve birbirlerini aldatırlar.Çok şey isterler.Bir şeyleri ihmal ederler.Ekinler bitmez. Ekin ekilir.Nehirler pislikle kirlenir.Dünya zehirle kirlenir.İnsanlar zehirli yiyecekler yerler.Her şey karışık.Herkes hasta.Hasta insanlara,hasta şeylere kimse bakmaz.Ama bu çok kötü,çok kötü, ha?Çünkü bir şeylere bakmak, bizim işimiz bu, ha?Bir şeylere bakmak, birbirimize bakmak. Başka kim yapardı? Ağaçlar mı? Nehirler mi? Hayvanlar? Onlar sadece ne iseler onu yaparlar. Ama biz buradayız ve nasıl burada olacağımızı, işleri nasıl yapacağımızı, işlerin olması gerektiği gibi gitmesini nasıl sağlayacağımızı öğrenmeliyiz. Dünyanın geri kalanı işini biliyor. Bir'i ve Sayısız'ı, Ağacı ve Yaprağı bilir. Ama tek bildiğimiz nasıl öğreneceğimiz. Nasıl ders çalışılır, nasıl dinlenir, nasıl konuşulur, nasıl anlatılır. Dünyayı anlatmazsak dünyayı bilemeyiz. İçinde kaybolduk, öldük. Ama doğru söylemeliyiz, doğru söylemeliyiz. ha? Kendine iyi bak ve gerçekten söyle. Yanlış giden buydu. Orada, aşağıda, Dovza'da, yalan söylemeye başladıklarında. O sahte mazlar, o koca münan, o patron mazlar. İnsanlara kendilerinden başka kimsenin gerçeği bilmediğini, onlardan başka kimsenin konuşamayacağını söylemek, herkes söylediği yalanları söylemek zorunda kaldı. Hainler, tefeciler! Para için insanları kandırmak! Yalanlarıyla zengin olmak, insanlara patronluk taslamak! Dünyanın dönmeyi bırakmasına şaşmamalı! Polisin devralmasına şaşmamalı!"

Yaşlı adamın yüzü koyu kırmızıydı, sağlam elini sanki içinde bir sopa tutuyormuş gibi sallıyordu. Karısı ayağa kalktı, geldi ve davulla bageti onun ellerine verdi, her zaman onun vızıldayan ezberini okumaya devam etti. Uming dudağını ısırdı, başını salladı, biraz endişelendi, davula oldukça sert vurdu ve sonraki satırdaki ezbere devam etti.

"Özür dilerim," dedi Sutty, yaşlı kadın onunla birlikte kapıya giderken Ottiar'a. "Maz Uming'i üzmek istemedim."

"Oh, sorun değil," dedi Ottiar. "Bütün bunlar ben/biz doğmadan önceydi. Dovza'da."

"Burada Dovza'nın bir parçası değil miydin?"

"Biz burada çoğunlukla Rangma'yız. Benim/bizimkilerin hepsi Rangma konuşurdu. Büyükanne ve büyükbabalar, Şirket polisi gelip herkese konuşturana kadar Dovzan hakkında nasıl konuşulacağını bilmiyorlardı. Bundan nefret ettiler! Yapabildikleri en kötü aksanları korudular. !"

Neşeli bir gülümsemesi vardı ve Sutty de ona gülümsedi; ama bir düşünce labirenti içinde yokuş aşağı yürüdü. Uming'in 'patron maz'a karşı tiradı o dönemle ilgiliydi.*önce*Dovzan Corporation, "polis gelmeden" önce, muhtemelen Ekumen'in İlk Gözlemcileri gelmeden önce dünyayı yönetiyordu. O konuşurken, anlatılanlarda duyduğu yüzlerce öykü ve hikayeden hiçbirinin Dovza'daki olaylarla ya da çok yerel olanlar dışında son elli ya da altmış yılın herhangi bir olayıyla ilgisi olmadığını fark etti. Bir mazın öte dünyalıların gelişi, Şirket Devleti'nin yükselişi ya da son yetmiş yıl ya da daha uzun bir süredir halka açık herhangi bir olay hakkında bir hikaye anlattığını hiç duymamıştı.

"İziezi," dedi o gece, "mazın patronu kimdi?"

Iziezi'ye, eriyen birikintilerin kenarlarında karların erimeye başladığı tepelerde mevsimine yeni girmiş bir tür mantarı soymasına yardım ediyordu. Baharın ilk günü olan demyedi denirdi, tadı kar gibiydi ve biberli muz sürgünleri ile yağlı balıkların zenginliğini dengelemek için iyiydi, böylece özsuyu ince ve kalbi rahatlattı. Bu dünyada kaçırdığı ve yanlış anladığı başka ne varsa, onun yemeğini ne zaman, neden ve nasıl pişireceğini öğrenmişti.

"Ah, bu uzun zaman önceydi," dedi Iziezi. "Dovza'da herkese patronluk taslamaya başladıklarında."

"Yüz yıl önce?" "Belki
çok uzun zaman
önceydi." "Polis kim?"

"Ah, bilirsin. Maviler ve ten rengi olanlar."

"Sadece onlar?" '

"İşte o adamların hepsine polis diyoruz herhalde. Oradan. Dovzanlar... Önce patron maz'ı tutuklarlardı. Sonra bütün maz'ları tutuklamaya başladılar. Buraya umyazu'dakileri tutuklamak için asker gönderdiklerinde, işte o zaman insanlar onlara polis demeye başladı. Ve insanlar Skuyen'e de polis diyorlar ya da 'Polis için çalışıyorlar' diyorlar."

"Skuyen?"

"Mavi tenlilere yasa dışı şeyler anlatan insanlar. Kitaplar, anlatımlar, her şey... Para için. Ya da nefret için." Iziezi'nin yumuşak sesi son sözlerle değişti. Yüzü, o gergin acı ifadesine bürünmüştü.

Kitaplar, hikayeler, her şey. Ne pişirdin. Kiminle seviştin. Ağaç kelimesini nasıl yazdın? Herhangi bir şey.

Sistemin tutarsız, parçalanmış olmasına şaşmamalı. Uming'in dünyasının dönmeyi bırakmasına şaşmamalı. Mucize, ondan geriye bir şey kalmış olmasıydı.

Gözlemci, sanki kavrayışları onu yoktan çağırmış gibi, ertesi sabah sokakta yanından geçti. ona bakmadı.

Birkaç gün sonra Maz Sotyu Ang'ı ziyarete gitti. Dükkanı kapalıydı. Daha önce hiç kapanmamıştı. Ön basamağını süpüren bir komşuya yakında geri gelip gelmeyeceğini sordu. "Üretici-tüketici uzakta sanırım," dedi adam belli belirsiz.

Maz Elyed ona güzel bir eski kitap ödünç vermişti - ödünç mü vermişti yoksa vermişti, emin değildi. "Sakla, senin yanında güvende," demişti Elyed. Tükenmez bir hazine olan Doğu Adaları'ndan eski bir şiir antolojisiydi. Çalışmakta ve notuna aktarmakta derindi. Eski dostu Gübre'yi tekrar ziyaret etmeyi düşünmeden önce birkaç gün geçti. Güneş ışığında kör edici siyahlıkta parlayan dik caddede yürüdü. Bahar, geniş dağların bu eteklerine geç ama hızlı geldi. Hava ışıkla parladı. Farkına varmadan dükkanın önünden geçti.

Kafası karışmıştı, geri döndü, dükkânı buldu. Tamamen beyazdı: badanalı, boş bir cephe. Tüm işaretler, cesur karakterler, eski kelimeler gitti. susturuldu. Kar yağışı... Kapı aralıktı. İçeri baktı. Küçük çekmecelerin tezgahları ve duvarları yırtılmıştı. Oda boştu, kirliydi, aranmıştı. Yaşayan sözcükleri, nefes alan sözcükleri gördüğü duvarlar kahverengi boyayla lekelenmişti.

İki çatallı şimşek ağacı....

O geçerken komşu dışarı çıkmıştı. Adımlarını tekrar süpürüyordu. Onunla konuşmaya başladı ve sonra konuşmadı. Skuyen? Nasıl bildin?

Eve geri dönmeye başladı ve sonra caddelerin eteğinde parıldayan nehri görünce döndü ve kasabanın dışındaki yamaç boyunca nehre inen ve onu takip eden bir patikaya gitti. O yolu bir gün boyunca, çok çok uzun zaman önce, sonbaharın başlarında, Elçi'nin kendisine şehre geri dönmesini söylemesini beklediği o günlerden birinde yürümüştü.

Nehrin yukarısında, yeni yapraklarını dökmüş çalıların ve burada, kereste sınırından pek de uzak olmayan bodur çalılıkların yanında yola koyuldu. Ereha, ilk buzul erimesiyle birlikte süt mavisi rengine büründü. Yolun tekerlek izlerinde buzlar çatırdadı, ama

güneş başını ve sırtını yakıyordu. Ağzı şoktan hâlâ kuruydu. Boğazı ağrıyordu.

Şehre geri dön. Şehre geri dönmeli. Şimdi. Üç plak kristali ve içi dolu, şiir dolu bir notla. Monitör almadan önce hepsini Tong Ov'a götür.

Göndermenin bir yolu yoktu. Almalı. Ancak seyahate izin verilmelidir. Ey Ram! ZIL'i neredeydi? Aylardır giymemişti. Burada hiç kimse ZIL kullanmıyordu, yalnızca Şirket için çalışıyorsanız veya bürolardan birine gitmeniz gerekiyorsa. Evrak çantasındaydı, odasındaydı. ZIL'ini Dock Sokağı'ndaki telefonda kullanması, Tong'a ulaşması ve ondan şehre gelmesi için izin almasını istemesi gerekecekti. Uçakla. Nehir teknesini Eltli'ye götürün ve oradan uçun. Hepsini açıktan açığa yap, hepsinin bilmesini sağla ki onu özel olarak durduramasınlar, bir şekilde kandırabilsinler. Kayıtlarına el koyun. Sustur onu. Maz Sotyu neredeydi? Ona ne yapıyorlardı? Onun hatası mıydı?

Şimdi bunu düşünemezdi. Yapması gereken, Sotyu'nun ona verdiği şeyden elinden geleni kurtarmaktı. Sotyu ve Ottiar ve Uming ve Odiedin ve Elyed ve Iziezi, sevgili Iziezi. Şimdi bunu düşünemezdi.

Döndü, aceleyle nehir boyunca kasabaya yürüdü, odasındaki evrak çantasında ZIL bileziğini buldu, Dock Sokağı'na gitti ve Dovza Şehrindeki Ekumenical Ofisinden Tong Ov'u aradı.

Dovzan sekreteri cevap verdi ve kibirli bir tavırla toplantıda olduğunu söyledi. Sutty, "Onunla şimdi konuşmalıyım," dedi ve sekreter uysal bir ses tonuyla onu arayacağını söylediğinde şaşırmadı.

Sutty onun sesini duyduğunda, Haince'de, kelimeleri yabancı ve tuhaf olarak duyunca, "Elçi, o kadar uzun süredir iletişimim yok ki, konuşmamız gerekiyormuş gibi hissediyorum" dedi.

"Anlıyorum," dedi Tong ve birkaç anlamsız şey daha söylerken o ve muhtemelen o anlamlı bir şeyi nasıl söyleyeceğini bulmaya çalıştı. Keşke onun dillerinden herhangi birini bilseydi, keşke o da onun dilini bilseydi! Ancak tek ortak dilleri Haince ve Dovzan diliydi.

"Özellikle gelişen bir şey yok mu?" diye sordu. , "Hayır, hayır, pek değil. Ama sana topladığım materyali getirmek istiyorum" dedi. "Sadece Okzat-Özkat'ta günlük hayata dair notlar."

Tong, "Sizi orada görmeyi umuyordum ama bu şu anda kontrendike gibi görünüyor," dedi. "Yeterince geniş bir pencereyle

birincisi, elbette panjurları kapatmak üzücü. Ama Dovza Şehri'ni ne kadar sevdiğini biliyorum ve onu özlüyor olmalısın. Orada pek ilginç bir şey bulmadığına da aynı derecede eminim. O yüzden, işin bittiyse, ne olursa olsun geri gel ve burada keyfine bak."

Sutty el yordamıyla kekeledi ve sonunda, "Bildiğiniz gibi, Şirket Devleti çok türdeş bir kültür, çok güçlü ve kesinlikle kontrol altında, çok başarılı. Yani buradaki her şey, evet, hemen hemen aynı. Orada olduğu gibi burada. Ama belki de kalıp kasetleri getirmeden önce bitirmeliyim? Pek ilgi çekici değiller."

Tong, "Burada, bildiğiniz gibi," dedi, "ev sahiplerimiz bizimle her türlü bilgiyi paylaşıyor. o kadar da önemli değil. merak etme. tabii ki senin için hiç endişelenmiyorum. ve olmama da gerek yok. değil mi?"

"Hayır, evet, elbette hayır," dedi. "Açıkçası."

ZIL'ini kapıda göstererek telefon ofisinden ayrıldı ve aceleyle hanına, evine döndü. Tong'un ters konuşmasını takip ettiğini sandı ama hafızasında kendini yok etti. Ona orada kalmasını, elindekileri kendisine getirmeye çalışmamasını, çünkü onu oradaki yetkililere göstermesi gerekeceğini ve el konulacağını söylemeye çalıştığını düşündü, ama elindekinin bu olduğundan emin değildi. anlamına gelen. Belki de gerçekten o kadar da önemli olmadığını kastetmiştir. Belki de ona hiç yardım edemeyeceğini kastetmiştir.

Iziezi'nin akşam yemeğini hazırlamasına yardım ederken paniğe kapıldığından, Tong'u aramakla aptallık ettiğinden emindi, böylece dikkatleri kendisine, buradaki arkadaşlarına ve muhbirlere çekmişti. Dikkatli, temkinli olması gerektiğini hissederek, kutsallığı bozulmuş dükkân hakkında hiçbir şey söylemedi.

Iziezi, Maz Sotyu Ang'ı yıllardır tanıyordu ama onun hakkında da hiçbir şey söylemedi. Yanlış bir şey olduğuna dair hiçbir işaret göstermedi. Sutty'ye tadı ortaya çıkarmak için taze numiem'i ince ve önyargılı olarak nasıl dilimleyeceğini gösterdi.

Ellyed'in ders verdiği gecelerden biriydi. O, Akidan ve Iziezi ile yemek yedikten sonra, Sutty vedalaştı ve River Sokağı'ndan kasabanın fakir bölgesine, şirketin elektrikli aydınlatma getirmediği ve barakaların içinde sadece kandillerin minik parıltılarının olduğu yurt şehrine gitti. ve çadırlar. Soğuktu ama kışın kemik gibi kurumuş, keskin soğuğu değildi. Nemli, bahar kokulu, hayat dolu bir soğuk. Ama Elyed'in dükkânına yaklaştığında Sutty'nin kalbi korkuyla doldu: her şeyin bembeyaz olduğunu, içinin boşaltıldığını, tecavüze uğradığını görmek...

Büyük-büyük yeğen, biri onu tornavidadan ayırırken kanlı bir cinayet haykırıyordu ve yeğenleri, Sutty dükkândan arka odaya geçerken ona gülümsedi. Ders saatine erken gelmişti. Küçük odada maz ve sandalyeleri kuran mütevazi bir torun dışında kimse yoktu.

"Maz Elyed Oni, şifalı bitki uzmanı - dükkânı olan Maz Sotyu Ang'i tanıyor musun?" Sözcüklerin ağzından çıkmasına engel olamadı.

"Evet," dedi yaşlı kadın.

"Kızıyla kalıyor." "Dükkan, şifalı

bitki..."

"O gitti."

"Ancak-"

Boğazı ağrıyordu. Burada, büyükannesi olabilecek bu kadınla, büyükannesi olan bu kadınla birlikte, ağlamak istediği öfke ve öfke gözyaşlarıyla mücadele etti.

"Benim hatamdı."

"Hayır," dedi Elyed. "Yanlış yapmadın. Sotyu Ang yanlış yapmadı. Hata yok. İşler kötü gidiyor. İşler zorken her zaman doğruyu yapmak mümkün değil."

Sutty sessiz kaldı. Küçük, yüksek tavanlı odaya baktı, kırmızı halısı neredeyse sandalyeler ve minderlerle gizlenmişti; her şey fakir, temiz; alçak masanın üzerindeki çirkin bir vazoya yapıştırılmış bir demet kağıt çiçek; büyük yeğen yer minderlerini nazikçe yeniden düzenliyor; yaşlı, yaşlı kadın kendini dikkatle, acı içinde masanın yanındaki ince bir yastığa bıraktı. Masada, bir kitap. Eskimiş, yıpranmış, defalarca okunmuş.

"Sanırım, yoz Sutty, tam tersiydi. Sotyu geçen yaz bize bir komşunun polise bitkisi hakkında bilgi verdiğini düşündüğünü söyledi. Sonra sen geldin ve hiçbir şey olmadı."

Sutty, Elyed'in söylediklerini anlamak için kendini zorladı. "Ben bir koruma mıydım?"

"Bence de."

"Çünkü onların yaptıklarını... görmemi istemiyorlar? Ama o zaman neden - şimdi-?"

Elyed onu ince çizdi**S**birlikte tutucular. "Onlar sabrı incelemiyorlar," dedi.

"O halde burada kalmalıyım," dedi Sutty, konuyu anlamaya çalışarak yavaşça. "Gitmemin senin için daha iyi olacağını düşündüm."

"Sanırım Silong'a gidebilirsin."

Zihni bulanıktı. "Silong'a mı?"

"Son umyazu orada."

Sutty bir şey söylemedi ve bir süre sonra Elyed, gerçeği ciddiyetle ekledi, "Bildiğim son şey. Belki bazıları doğuda, Adalar'da kalmıştır. , oraya birçok kitap gönderildi. Uzun yıllardır. Harika bir kütüphane olmalı. Altın Dağ gibi değil, Kızıl Umyazu gibi değil, Atangen gibi değil. Ama kurtarılanların çoğu orada."

Başı biraz yana eğik, keskin gözlü küçük, yaşlı bir kuş olan Sutty'ye baktı. Yastığın üzerindeki temkinli yolculuğunu tamamlamıştı ve şimdi siyah yün yeleğini düzeltti, bir kuş tüylerini düzleştiriyordu. "Anlatmayı öğrenmek istiyorsun, bunu biliyorum. Oraya gitmelisin," dedi. "İşte, burada fazla bir şey yok. Parça parça. Bende ne varsa, birkaç mazda da var. Çok değil. Her zaman daha az. Silong'a git, Sutty kızı. Belki bir eş bulabilirsin. Bir maz ol. Ha?" Yüzü ani, muazzam bir gülümsemeyle buruştu, dişsiz ve ışıltılıydı. Hafifçe kahkahalarla kıkırdadı.

"Silong'a git..."

Elyed ellerini kucağına koydu ve alçak sesle, "Birden iki, ikiden bir..." diye mırıldanmaya başladı.

ALTI

Odiedin Manma ile KONUŞ'a gitti. Muammalı anlatımına, sınıfındaki tekinsiz olaya (artık sadece hayal ettiğinden emindi) rağmen, onu tanıdığı mazlar arasında en dünyevi ve politik olarak bilgili bulmuştu ve fena halde pratik bir tavsiye istiyordu. Dersi bitene kadar bekledi ve sonra tavsiye için ona yalvardı.

"Maz Elyed oraya gitmemi istiyor, bu umyazu, oraya gidersem varlığımın onu güvende tutacağını düşündüğü için mi? Sanırım yanılıyor olabilir. Sanırım maviler ve tenliler beni takip ediyor. Gizli bir yer, gizli bir yer değil mi? Gidersem beni takip edebilirler. Ellerinde her türlü takip cihazı olabilir."

Odiedin elini kaldırdı, yumuşak ama gülümsemeden. "Seni izleyeceklerini sanmıyorum yoz. Dovza'dan seni rahat bırakmaları için emir almışlar. Seni takip edip gözetlememeleri."

"Bunu biliyorsun?"

Onayladı.

Ona inandı. Burada ilk yaşadığında hissettiği görünmez ağı hatırladı. Odiedin örümceklerden biriydi.

"Her neyse, Silong'a giden yolu takip etmesi kolay bir yol değil. Ve çok sessizce gidebilirsin." Biraz dudağını ısırdı. Esmer, ciddi yüzüne bir miktar sıcaklık, hoş bir bakış gelmişti. "Maz Elyed oraya gitmeni önerseydi ve sen de oraya gitmek istersen," dedi, "sana yolu gösterirdim."

"Yapabilirdin?"

"Bir keresinde Lap of Silong'daydım. On iki yaşındaydım. Ailem maz idi. O zamanlar kötü bir zamandı. Kitaplar yakıldığında. Bir sürü polis. Bir sürü kayıp, yıkım. Tutuklamalar. Korku. Okzat'tan ayrıldım, tepelere, tepe kasabalara çıktım ve sonra, yazın Zübüm'ü dolaşarak, Ana'nın kucağına kadar, Ölmeden önce o yoldan tekrar gitmeyi çok isterim, yoz ."

Sutty iz bırakmamaya çalıştı, "tozda ayak izi yok." Önümüzdeki birkaç ay biraz yürüyüş ve tırmanma dışında pek bir şey yapmayı planlamadığı dışında Tong'a hiçbir haber göndermedi. Elyed ve Odiedin dışında hiçbir arkadaşıyla, tanıdığıyla, öğretmeniyle konuşmadı. Endişelendi

kristalleri hakkında - şimdi dört, çünkü notunu tekrar temizlemişti. Onları Iziezi'nin evinde bırakamazdı, mavi tenlilerin onları ilk arayacakları yer. Onları nereye gömeceğine ve bunu kimseye görünmeden nasıl yapacağına karar vermeye çalışıyordu ki, Ottiar ve Uming en rahat şekilde ona polisin şu anda çok meşgul olması nedeniyle mandalalarını güvenli bir yerde sakladıklarını söylediler. bir süreliğine ve onunla saklamak istediği bir şey var mıydı? Sutty onların örümcek ağının bir parçası olduklarını ve yetişkin hayatlarını gizlilik içinde yaşadıklarını, onlar için en değerli olan her şeyi saklayarak yaşadıklarını hatırlayana kadar sezgileri inanılmaz görünüyordu. Onlara kristalleri verdi. Ona saklanma yerinin nerede olduğunu söylediler. "Her ihtimale karşı," dedi Ottiar yumuşak bir sesle. Onlara Tong Ov'un kim olduğunu ve her ihtimale karşı ona ne söyleyeceğini söyledi.

Sonunda Iziezi'ye dağlarda yapmayı planladığı uzun yürüyüşten bahsetti.

"Akidan seninle geliyor," dedi Iziezi neşeli bir gülümsemeyle. Akidan arkadaşlarıyla dışarıdaydı. Iziezi'nin tertemiz mutfağının kırmızı halı kaplı köşesindeki masada iki kadın birlikte yemek yiyorlardı. "Küçük bir ziyafet" gecesiydi: yumuşak, kremamsı bir tuzi yığınını çevreleyen, aroması hassas bir şekilde yoğun olan birkaç küçük tabak. Sutty'ye çok uzaklardaki çocukluğunun yemeklerini hatırlattı. "Basmati pirinci istiyorsun Iziezi!" dedi. Sonra arkadaşının söylediklerini duydu.

"Dağlara mı? Ama o... Uzun zaman önce gitmiş olabiliriz."

"Birkaç kez tepelere çıktı. Bu yaz on yedi yaşına girecek."

"Ama ne yapacaksın?" Akidan teyzesinin ayak işlerini yürüttü, alışverişini yaptı, süpürdü, getirdi ve taşıdı, koltuk değneği kaydığında ona yardım etti.

"Kuzenimin kızı gelip bende kalacak." "Mizi?

Ama o daha altı yaşında!"

"O bir yardımcı."

"Iziezi, bunun iyi bir fikir olup olmadığını bilmiyorum. Uzun bir yol kat edebilirim.. Hatta kışı oradaki köylerden birinde geçir."

"Sevgili Sutty, Ki senin sorumluluğunda değil. Maz Odiedin Manma ona gelmesini söyledi. Bir öğretmenle Silong'un Kucağına gitmek hayatının hayali. Bir maz olmak istiyor. Elbette büyümesi gerekiyor. ve bir ortak bul. Belki de şu anda en çok düşündüğü şey bir ortak bulmaktır." Biraz gülümsedi, çok neşeli değildi. "Anne babası mazmış" dedi.

"Kardeşin mi?"

"O Maz Ariezi Meneng'di." Yasak zamiri kullandı, o/he/theys. Yüzü, sabit bir acı ifadesine bürünmüştü. "Onlar gençti" dedi. Uzun bir duraklama. "Ki'nin babası Meneng Ariezi, herkes onu severdi. Eski kahramanlar gibiydi, Penan Teran gibi, çok yakışıklı ve cesur... Maz olmanın zırh olduğunu sanırdı. Hiçbir şeyin onu incitemeyeceğine inanırdı. o zamanlar, üç dört yıl, işler daha çok eski günlerdeki gibi giderken... Tutuklama yok, aşağıdan camları kıran, her yeri beyaza boyayan, bağıran gençlerden oluşan birlik yok artık... Ortalık sakinleşti, polis sustu. Buraya çok gelirdik.Hepimiz bu iş biter zannettik eskisi gibi olur.Sonra bir anda çok oldular.İşte böyleler.Birdenbire var dediler. Biliyorsun, burada kanunları çiğneyen, okuyan, anlatan çok insan var... Şehri temizleyeceklerini söylediler. İnsanları bilgilendirmek için skuyen'e para verdiler. Paralarını alan insanlar tanıyordum." Yüzü gergindi, kapalıydı. "Bir sürü insan tutuklandı. Kız kardeşim ve kocası. Onları Erriak denen bir yere götürdüler. Uzaklarda bir yerde, aşağıda. Bir ada sanırım. Denizde bir ada. Bir rehabilitasyon merkezi. Beş yıl önce Ariezi'nin öldüğünü duyduk. Bir ihbar geldi. Meneng Ariezi hakkında hiç bir şey duymadık. Belki de hâlâ yaşıyordur." aşağıda. Bir ada sanırım. Denizde bir ada. Bir rehabilitasyon merkezi. Beş yıl önce Ariezi'nin öldüğünü duyduk. Bir ihbar geldi. Meneng Ariezi hakkında hiç bir şey duymadık. Belki de hâlâ yaşıyordur." aşağıda. Bir ada sanırım. Denizde bir ada. Bir rehabilitasyon merkezi. Beş yıl önce Ariezi'nin öldüğünü duyduk. Bir ihbar geldi. Meneng Ariezi hakkında hiç bir şey duymadık. Belki de hâlâ yaşıyordur."

"Ne kadar önce... ?"

"On iki yıl."

"Ki dört müydü?"

"Beş civarında. Onları biraz hatırlıyor. Hatırlamasına yardım etmeye çalışıyorum. Ona onlardan bahsediyorum."

Sutty bir süre hiçbir şey söylemedi. Masayı topladı, geldi ve tekrar oturdu. "Iziezi, sen benim arkadaşımsın. O senin çocuğun. O benim sorumluluğumda. Tehlikeli olabilir. Bizi takip edebilirler."

"Dağ halkını kimse Dağ'a kadar takip etmez, sevgili Sutty."

Dağlardan bahsederken hepsinde o dingin, çılgınca özgüven vardı. Suçlama yok. Korkacak bir şey yok. Belki de devam edebilmek için böyle düşünmeleri gerekiyordu.

Sutty, kendisine ve Akidan'a neredeyse ağırlıksız, mucizevi bir şekilde yalıtımlı bir uyku tulumu satın aldı. Iziezi proforma protesto etti. Akidan çok sevindi ve bir çocuk gibi o geceden itibaren ter içinde uyku tulumunun içinde uyudu.

Çizmelerini ve yünlerini tekrar çıkardı, sırt çantasını topladı ve belirlenen günün sabahı erkenden Akidan'la birlikte toplanma yerine yürüdü. Yazın kıyısında bahardı. Sabah alacakaranlığında sokaklar loş maviydi, ama orada, kuzeybatıda büyük duvar gün ışığıyla aydınlanmış, zirve parlak bayraklarını dalgalandırıyordu. Oraya gidiyoruz, diye düşündü Sutty, gidiyoruz*Orası!*Ve yerde mi yoksa havada mı yürüdüğünü anlamak için aşağı baktı.

Uçsuz bucaksız yamaçlar, asılı buzullara ve gizli buz tarlalarının parıltısına kadar yükseldi. Sekiz kişilik grupları, o kadar küçüktü ki, oldukları yerde yürüyor gibiydiler. Çok yukarılarında, yalnızca yüksek zirveler arasında yaşayan ve her zaman çiftler halinde uçan uzun kanatlı leş kuşları olan iki geyma tekerlek üzerinde dönüyordu.

Altı kişi yola çıkmıştı: Sutty, Odiedin, Akidan, Kieri adında genç bir kadın ve otuzlu yaşlarında bir maz çifti, Tobadan ve Siez. Okzat-Özkat'tan dört gün uzakta bir tepe köyünde onlara iki rehber katılmıştı; utangaç, kibar, yıpranmış yüzleri olan, yaşlarını belirlemek zor - otuz ile yetmiş arasında bir adam. Ieyu ve Long olarak adlandırıldılar.

Grup, bu insanların dağ dediği yere gelmeden önce bir hafta boyunca o tepelerde inip çıkmıştı. Sonra tırmanmaya başlamışlardı. On bir gündür her gün istikrarlı bir şekilde tırmanıyorlardı.

Silong'un aydınlık duvarı tamamen aynı görünüyordu, daha yakın değil. Kuzeydeki birkaç önemsiz 5.000 metrelik zirve yer değiştirmiş ve biraz küçülmüştü. Kılavuzlar ve üç maz, tanımlayıcı ayrıntılar ve şekiller konusunda gelişmiş hafızalarıyla, tüm zirvelerin adlarını ve yüksekliklerini biliyorlardı. Bir yükseklik ölçüsü kullandılar, pieng. Sutty'nin hatırlayabildiği kadarıyla, 15.000 pieng yaklaşık 5.000 metreydi; ama hafızasının doğru olduğundan emin olmadığı için rakamları çoğunlukla pieng'de bıraktı. Bu büyük yükseklikleri duymaktan hoşlanıyordu ama onları, dağların ve geçitlerin adlarını hatırlamaya çalışmıyordu. Yola çıkmadan önce nerede olduklarını, nereye gittiklerini veya daha ne kadar yol kat edeceklerini asla sormamaya karar vermişti. Onu çocukça özgür bıraktığı için bu kararlılığa daha kolay tutunmuştu.

Yakın köyler dışında böyle bir iz yoktu, ancak nehir kılavuzlarının haritaları gibi rotayı yer işaretleri ve hizalamalarla gösteren haritalar vardı: *Mien'in kuzey yamacı Taziu'nun Kulaklarının arkasına düştüğünde...*Odiedin ve diğer mazlum, tepelerin eteklerinde kendilerine katılan iki rehberle birlikte her gece bu haritaları gözden geçirdiler. Sutty kelimelerin şiirselliğini dinledi. Geçtikleri küçük köylerin isimlerini sormadı. Eğer

Şirket, hatta Ekumen, Silong'un Kucağına giden yolu bilmek istediğinde, bunu bilmediğini tüm gerçeğiyle söyleyebilirdi.

Gidecekleri yerin adını bile bilmiyordu. Dağ, Silong, Si-long'un Kucağı, Taproot, Yüce Umyazu dendiğini duymuştu. Muhtemelen birden fazla yer vardı. Bu konuda hiçbir şey bilmiyordu. Her şeyin adını, her şeyin kelimesini öğrenme arzusuna direndi. En yüksek ruhsal kazanımın dünyayı doğru dürüst konuşmak olduğu ve susturulmuş insanların arasında yaşıyordu. Burada, konuşabildikleri bu büyük sessizlikte, onları dinlemeyi öğrenmek istiyordu. Sorgulamak için değil, sadece dinlemek için. Dikkatle yaşanan sıradan hayatın tatlılığını onunla paylaşmışlardı. Şimdi onlarla yükseklere çıkan zorlu tırmanışı paylaştı.

Bu trek için uygunluğu hakkında endişelenmişti. Ladakh'ın dağlık bölgesinde bir ay ve Şili'de birkaç yürüyüş tatili

And Dağları, onun dağcılığının toplamıydı ve bunlar tırmanışlar değil, sadece dik yürüyüşlerdi. Şu anda yaptıkları buydu ama ne kadar yükseğe çıkacaklarını merak ediyordu. Hiç 4.000 metrenin üzerine çıkmamıştı. Şimdiye kadar, o kadar yükseğe çıkmış olsalar da, sert yokuşlarda nefes darlığı dışında hiçbir sorun yaşamamıştı. Yol dikleştiğinde Odiedin ve rehberler bile yavaşladı. Sadece Akidan ve yirmi yaşlarında sert, tombul bir kız olan Kieri, uçsuz bucaksız yokuşları koşarak çıktılar ve engin mavi uçurumlar üzerinde granit çıkıntılarda dans ettiler ve asla nefesleri kesilmedi. Diğerleri onlara eberdibi derdi - oğlaklar, buzağılar.

Bir yazlık köye varmak için uzun bir gün yürümüşlerdi: granitten devasa bir perde duvarın sığınağına gizlenmiş sarp, taşlı otlaklar arasında üzerlerine çadırlar yerleştirilmiş altı yedi taş halka. Sutty, hava, buz ve kayadan başka yaşanacak bir şey kalmamış gibi görünen bir yerde bu kadar çok insanın yaşadığını görünce şaşırmıştı. Okzat-Özkat'ın çok yukarısındaki uçsuz bucaksız, çorak görünen dağ etekleri, köylerle, otlaklarla, küçük taş duvarlı tarlalarla doluydu. Burada bile yüksek tepeler arasında yerleşim yerleri, yazlık köyler vardı. Köylüler minule denilen eberdin türünden hayvanlarıyla birlikte baharın sonlarına doğru yağan karların arasından tepelerden yukarı çıktılar. Boynuzlu, yarı yabani, uzun bacaklı ve uzun soluk yünlü minule, otlar kadar yüksek otlattı ve yavrularını en yüksek dağ çayırlarında doğurdu. Onların para cezası, ipeksi yapağı, yapay liflerin olduğu günlerde bile değerliydi. bu

köylüler yünlerini sattılar, sütlerini içtiler, ayakkabı ve giyecek için derilerini tabakladılar, tezeklerini yakacak olarak yaktılar.

Bu insanlar sonsuza kadar bu şekilde yaşamışlardı. Medeniyetin uzak bir taşrası olan Okzat-Özkat onlara göre medeniyetti. Hepsi Ranma'ydı. Tepelerin eteğinde biraz Dovzan konuştular ve Sutty, Ieyu ve Long'la yeterince iyi sohbet edebiliyordu; ama burada, Rangma'sı kış boyunca büyük ölçüde gelişmiş olsa da, dağ lehçesini anlamak için mücadele etmek zorunda kaldı.

Köylülerin hepsi ziyaretçileri karşılamak için ortaya çıktı, bir karmakarışık kirli, güneşten yanmış gülen yüzler, yarışan çocuklar, deri kozalara bağlanmış ve küçük kupalar gibi kazıklara asılmış, beyaz, sessiz, yeni doğmuş gençleriyle küçücük havlayan utangaç bebekler. Hayat, yüksek, boş yerlerde dolup taşan hayat.

Tepede, her zamanki gibi, koyu göz kamaştırıcı mavilikte ince kara kanatlar üzerinde tembel tembel dönen bir çift geyma vardı.

Odiedin ve genç maz çifti Siez ve Tobadan, şimdiden kulübeleri, bebekleri ve hayvanları kutsamakla, yaraları ve dumandan zarar görmüş gözleri iyileştirmekle ve anlatmakla meşguldüler. Kutsama, eğer doğru kelime buysa -kullandıkları kelime dahil etmek ya da getirmek gibi bir anlama geliyordu- küçük davulun tabat-batt-batt'ına ilahiler söylemekten ve üzerine kırmızı ya da mavi kağıt parçaları dağıtmaktan ibaretti. Maz, alıcının adını ve yaşını ve yazmasını istedikleri otobiyografik gerçekleri yazdı, örneğin...

"Bu kış Temazi ile evli." "Evimi
köyde yaptım."
"Geçen kış bir oğlu oldu. Bir gece gündüz yaşadı. Adı Enu'ydu."

"Bu sezon sürümde yirmi iki minulibi doğdu."
"Ben Ibien. Bu bahar altı yaşındaydım."

Anlayabildiği kadarıyla, köylüler sadece birkaç karakter okuyabiliyor ya da hiç okuyamıyorlardı. Yazılı kağıt parçalarını huşu ve derin bir memnuniyetle ele aldılar. Onları uzun uzun her yönden incelediler, özenle katladılar, evlerinde ya da çadırlarında özel keselere ya da incelikle süslenmiş kutulara koydular. Maz, kendilerine ait bir mazası olmayan, geçtikleri her köyde böyle bir kutsama veya toplama işlemi yapmışlardı. Köy evlerinde bulunan anlatma kutularından bazıları muhteşem bir şekilde oyulmuş ve

dekore edilmiş, içlerinde şimdiki ve geçmişteki yaşamları anlatan bu küçük kırmızı ve mavi plaketlerden yüzlerce vardı.

Odiedin bunları bir aile için yazıyordu, Tobadan başka bir aileye ot ve merhem dağıtıyordu ve ilahiyi bitiren Siez, anlatmak için halkın geri kalanıyla birlikte oturmuştu. Dar görüşlü, suskun bir genç olan Siez, köylerde bir kelime çeşmesi oldu.

Yorgun ve biraz kafası karışmış -bugün bir kilometre daha gelmiş olmalılar- ve öğleden sonra güneşinin sıcaklığından hoşlanan Sutty, taşlı toz üzerinde bağdaş kurmuş, dikkatle bakan erkekler, kadınlar ve çocuklardan oluşan yarım daireye katıldı ve dinledi. onlarla.

"Söyleyen!" dedi Siez yüksek sesle, etkileyici bir şekilde ve duraksadı.

Dinleyicileri yumuşak bir ses çıkardı,*Ah ah,*ve birbirlerine mırıldandı. "Bir hikaye anlatmak!"

*Ah ah,*mırıltı, mırıltı. "Hikaye
Sevgili Takieki'ye ait!" *Evet*
evet. Sevgili Takieki, evet.

"Şimdi hikaye başlıyor! Şimdi, hikaye, sevgili Takieki'nin yetişkin bir adam ama aptal olan yaşlı annesiyle yaşadığı sırada başlıyor. Annesi öldü. O fakirdi. Ona bir çuval fasulye küspesi bırakmak zorunda kaldı. kışın yemeleri için biriktirdiğini söyledi. Ev sahibi geldi ve Takieki'yi evden kovdu."

*Ah ah,*diye mırıldandı dinleyiciler, üzüntüyle başlarını sallayarak.

"Böylece Takieki, omzunda bir çuval fasulye unu ile yolda yürürken gitti. Yürüdü, yürüdü ve bir sonraki tepede ona doğru yürürken, pejmürde bir adam gördü. Yolda karşılaştılar. Adam "Bu taşıdığın ağır bir çuval delikanlı. İçinde ne olduğunu bana gösterir misin?" dedi. Yani Takieki bunu yaptı.'Fasulye yemeği!' diyor yırtık pırtık adam."

*Fasulye yemeği,*diye fısıldadı bir çocuk.

"Ve ne güzel fasulye yemeği! Ama sana kış boyunca yetmeyecek. Seninle bir pazarlık yapacağım genç adam. O fasulye yemeği için sana gerçek bir pirinç düğme vereceğim!"

"'Aman Tanrım,' diyor Takieki, 'beni kandıracağını düşünüyorsun ama ben o kadar aptal değilim!'"

Ah ah.

"Böylece Takieki çuvalını kaldırdı ve devam etti. Yürüdü ve yürüdü ve bir sonraki tepede ona doğru gelen yırtık pırtık bir kız gördü. Yolda karşılaştılar ve kız 'Ağır bir çuval sen' dedi. yeniden taşıyor,

genç adam. Ne kadar güçlü olmalısın! İçinde ne olduğunu görebilir miyim?' Böylece Takieki ona fasulye yemeğini gösterdi ve "Güzel fasulye yemeği!" dedi. Benimle paylaşırsan, delikanlı, ben de seninle gelirim ve fasulye yemeği devam ettiği sürece seninle istediğin zaman sevişirim.'"

Bir kadın sırıtarak yanında oturan kadını dürttü.

"'Aman Tanrım,' diyor Takieki, 'beni kandıracağını düşünüyorsun ama ben o kadar aptal değilim!'

"Ve çuvalını omzuna astı ve yoluna devam etti. Yürüdü, yürüdü ve bir sonraki tepede ona doğru gelirken bir adam ve bir kadın gördü."

*Ah ah,*çok yumuşak

"Adam alacakaranlık kadar karanlıktı ve kadın şafak kadar parlaktı ve hepsi parlak renklerde giysiler ve kırmızı, mavi parlak renklerde mücevherler giydiler. Yolda karşılaştılar ve 'Ne ağır' dediler. Taşıdığın çuval delikanlı, içinde ne olduğunu bize gösterir misin?' Böylece Takieki öyle yaptı.Sonra maz, "Ne güzel fasulye yemeği! Ama sana kış boyunca asla dayanmaz" dedi. Takieki ne diyeceğini bilemedi Maz, "Sevgili Takieki, annenin sana verdiği fasulye unu çuvalını bize verirsen şu tepenin üzerinde uzanan beş ambar dolusu tahıl ve beş unla dolu ambarlar ve eberdinle dolu beş ahır. Çiftlik evinde beş büyük oda var ve çatısı altından. Ve evin hanımı evin içinde, senin karın olmayı bekliyor.'

Ah, ho, dedi Takieki. "Beni kandıracağını düşünüyorsun ama ben o kadar aptal değilim!"

"Ve yürüdü ve yürüdü, tepenin üzerinden, beş ambarı, beş ambarı, beş ahırı ve altından bir çatısı olan çiftliği geçti ve böylece yürümeye devam etti, sevgili Takieki."

*Ah, ah, ah!*dedi tüm dinleyiciler derin bir memnuniyetle. Ve dinlemenin yoğunluğundan kurtulup biraz sohbet ettiler ve Siez'e kendini tazelemesi için bir fincan ve bir demlik sıcak çay getirdiler ve bundan sonra ne söyleyeceğini saygıyla beklediler.

Takieki neden 'canım'dı? Sutty merak etti. Aptal olduğu için mi? (Havada çıplak ayakla.) Bilge olduğu için mi? Ama akıllı adam maz'a güvenemez miydi? Çiftliği, beş ambarı ve bir karısı geri çevirmekle aptallık ettiği kesindi. Hikaye, kutsal bir adam için bir çiftlik, ahırlar ve bir eşin bir torba fasulye yemeğine değmediği anlamına mı geliyordu? Yoksa kutsal bir adamın, bir münzevinin aptal olduğu anlamına mı geliyordu? Bu yıl birlikte yaşadığı insanlar onu onurlandırdı.

kendini kısıtlama ama kendini mahrum bırakmaya hayran olmadı. Oruç tutmakla ilgili yorucu fikirleri yoktu ve rahatsızlıkta, açlıkta, yoksullukta hiçbir erdem görmediler.

Eğer bu bir Terran meseli olsaydı, Takieki büyük olasılıkla o pejmürde adama pirinç düğme için fasulye yemeği vermeliydi ya da onu bir hiç için vermeliydi ve o zaman öldüğünde ödülünü cennette alacaktı. Ama Aka'da ödül, ister manevi ister mali olsun, hemen geliyordu. Bir mazın görevlerini yerine getirmesiyle Siez, bir erdem veya kutsallık banka hesabı oluşturmuyordu; Hikaye anlatmasının karşılığında övgü, barınak, akşam yemeği, yolculukları için erzak ve işini yaptığı bilgisini alacaktı. Egzersizler, ideal bir sağlık veya uzun ömür elde etmek için değil, anında refah elde etmek ve bunları yapmaktan zevk almak için yapıldı. Meditasyon, nihai bir nirvanaya değil, mevcut ve süreksiz bir aşkınlığa yönelikti. Aka nakitti, kredi değil, ekonomi.

Bu yüzden tefecilikten nefret ederler. Adil bir pazarlık ve yerinde ödeme. Ama sonra, elindekileri paylaşırsa, sahip olduklarını paylaşmayı teklif eden kıza ne demeli? Bu adil bir pazarlık değil miydi?

Sutty bir sonraki masal boyunca bu konuda şaşkındı, ünlü bir parça *Vadi Savaşı* Siez'in dağ eteklerindeki köylerde birkaç kez söylediğini duyduğunu söyledi - "Bunu derin uykudayken söyleyebilirim" dedi. Pek çok şeyin Takieki'nin kendi saflığının ne kadar farkında olduğuna bağlı olduğuna karar verdi. Kızın onu kandırabileceğini biliyor muydu? Büyük bir çiftliği yönetemeyeceğini biliyor muydu? Belki de annesinin ona verdiği şeye tutunarak doğru şeyi yaptı. Belki değil.

Güneş batıdaki dağ duvarının arkasına düşer düşmez, o uçsuz bucaksız gölgedeki hava donma noktasının altına düştü. Herkes yemek yemek için kulübelere toplandı, duman ve pis kokudan boğuldu. Gezginler, köylülerin daha büyük çadırlarının yanına kurdukları kendi çadırlarında uyuyacaklardı. Köylüler, yağ ve pire dolu ipeksi post yığınlarının altında çıplak, yıkanmamış, rastgele uyurlardı. Sutty, Odiedin ile paylaştığı çadırda uyumadan önce onları düşündü. Acımasız insanlar, ilkel insanlar, demişti Monitor, nehir teknesinin korkuluklarına yaslanıp Dağ'ı gizleyen karanın uzun, karanlık yükselişine bakarken. Haklıydı. İlkel, kirli, cahil, cahil, batıl inançlıydılar. İlerlemeyi reddettiler, ondan saklandılar, Yıldızlara Yürüyüş hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Fasulye unu çuvallarına asıldılar.

Bundan on gün kadar sonra, neve'de solgun kayalıklar ve buzullar arasındaki uzun, sığ bir vadide kamp kuran Sutty, bir motor, bir uçak ya da uçak sesi duydu.

helikopter. Ses rüzgar ve yankılarla bozuldu. Çok yakınlarda olabilir veya çok uzaklardan bir dağ eteğinden diğerine sıçramış olabilir. Parça parça esen yer sisi vardı, yüksek bulutlu. Bir buz şelalesinin rüzgaraltındaki boz renkli çadırları, uçsuz bucaksız arazide görünmez olabilir veya havadan kolayca görülebilir. Rüzgârdaki tekleme ve takırtıyı işittikleri sürece hepsi hareketsiz kaldı.

Orası tuhaf bir yerdi, uzun vadi. Buzlu hava buzullardan içeri aktı ve zeminde birikti. Ölü beyaz karın üzerinde sis hayaletleri kıvrılıyordu.

Yiyecek kaynakları azdı. Sutty, hedeflerine yakın olmaları gerektiğini düşündü.

Beklediği gibi uzun vadiden çıkmak yerine, kayalardan oluşan uzun, geniş bir yokuştan indiler. Rüzgâr hiç durmadan esiyordu ve o kadar şiddetliydi ki çakıl taşları daha büyük taşlara çarparak durmaksızın takırdadı. Her adım ve her nefes zordu. Şimdi yukarı baktıklarında Silong'u hissedilir şekilde daha yakında, büyük bariyer duvarının gökyüzüne uzandığını gördüler. Ama sancaklı arma hâlâ onun arkasında uzakta duruyordu. Sutty'nin o geceki tüm rüyaları, duyabildiği ama anlayamadığı bir ses, bulduğu ama dokunamadığı bir mücevherdi.

Ertesi gün dik bir şekilde güneybatıya doğru inmeye devam ettiler. Sutty'nin donuk zihninde bir ilahi oluştu: Git*ileri gitmek için geri dönmek, başaramamak. Yukarı çıkmak için aşağı in, başaramamak.*

Kafasından çıkmıyordu ama her sarsıcı adımda kendini tekrar tekrar gümbürdüyordu. Gitmek*aşağı*gitmek*yukarı*koğuş,*hata*ile*başarmak...*

Taştan bir yokuşun karşısındaki patikaya, sonra bir yola, taştan bir duvara, taştan bir binaya geldiler. Bu onların yolculuğunun sonu muydu? Bu Anne Kucağı mıydı? Ama orası sadece bir durak, bir sığınaktı. Belki bir zamanlar umyazu olmuştu. Şimdi sessizdi. Hikayeleri yoktu. Neşesiz evde iki gün iki gece kaldılar, dinlendiler, uyku tulumlarının içinde uyudular. Ateş yakacak hiçbir şeyleri yoktu, sadece küçük ocakları ve çorba yapmak için kaynamış karda ıslatıp küçük porsiyonlara paylaştırdıkları kurutulmuş tütsülenmiş balıktan başka yiyecek kalmamıştı.

"Gelecekler" dedi insanlar. Kim olduğunu sormadı. O kadar yorgundu ki, Güney Amerika'da gördüğü ölüler şehirlerindeki küçük beyaz taş evlerin sakinlerinden biri gibi sonsuza kadar taş evde yatabileceğini düşündü, huzur içinde dinleniyordu. Kendi halkı ölülerini yaktı. Ateşten her zaman korkmuştu. Bu daha iyiydi, soğuk sessizlik.

Üçüncü sabah, çok uzaktan çanlar duydu, küçük çanların hafif bir şıngırtısı. "Gel bak Sutty," dedi Kieri ve onu ayağa kalkıp taş evin kapısında durup dışarı bakması için ikna etti.

İnsanlar güneyden geliyor, kendilerinden daha yüksek olan gri kayalar arasında kıvrılarak ilerliyorlardı, insanlar yüksek eyerlerde sırt çantalarıyla minicik yüklü bir şekilde ilerliyorlardı. Eyerlere sabitlenmiş direkler vardı ve bunlardan uzun kırmızı ve mavi kurdeleler rüzgarda koptu. Annelerinin yanında koşan genç hayvanların beyaz boyun yünlerine küçük çan kümeleri bağlanmıştı.

Ertesi gün insanlar ve hayvanlarla birlikte yazlık köylerine doğru yola çıktılar. Üç günlerini aldılar ama gidişat çoğunlukla kolaydı. Köylüler, Sutty'nin minibüslerden birine binmesini istedi ama başka kimse binmiyordu. O yürüdü. Bir yerde, patikanın dar çıkıntısından dikey olarak aşağı doğru devam eden bir uçurumun altındaki bir uçurumun etrafından dönmek zorunda kaldılar. Yol düzdü, ama yer yer bir ayak genişliğinden daha geniş değildi ve üzerindeki kar yazın erimesiyle yumuşamış ve gevşemişti. Orada dakikayı serbest bıraktılar ve onları yönlendirmek yerine onları takip ettiler. Sutty'ye ayaklarını hayvanların yoluna koyması gerektiğini gösterdiler. Bir dakikayı titizlikle, adım adım takip etti. Yünlü kalçaları kayıtsızca sallanarak, arada bir durup puslu derinliklerdeki dik uçurumdan sıkılmış bir ifadeyle aşağı bakıp, ağır adımlarla ilerliyordu. Uçurum yolundan çıkana kadar kimse bir şey söylemedi. Sonra bazı kahkahalar ve şakalar oldu ve birkaç köylü Silong'a dağ kalbi işareti yaptı.

Köyün aşağısında boynuzlu zirve görünmüyordu, sadece daha yakın bir dağın büyük yamacını ve kuzeybatı göğünü kapatan bariyer duvarının bir an için görüntüsünü görebiliyordunuz. Köy yeşil bir yerdeydi, kuzeye ve güneye açık, yazları iyi otlak, korunaklı, pastoral. Nehir kıyısında ağaçlar büyüyordu: Odiedin onları ona gösterdi. Boyları onun serçe parmağı kadardı. Okzat-Özkat'ta bu tür ağaçlar Ereha'nın yanındaki çalılardı. Dovza Şehri'nin parklarında, onların derin gölgelerinde yürümüştü.

Ayağında bir kesik olan ve kan zehirlenmesinden ölen bir genç ihmal edilmişti. Mazeret gelip cenazesini kaldırana kadar cesedi karlar içinde donmuş halde tutmuşlardı. Odiedin'in grubunun geleceğini nereden bilmişlerdi? Bu düzenlemeler nasıl yapılmıştı? Anlamadı ama üzerinde fazla düşünmedi. Burada, dağlarda anlamadığı çok şey vardı. Bir çocuk gibi o anda gitti. "Takla, dön ve çaresiz ol, tıpkı bir bebek gibi..."

Bunu ona kim söylemişti? Yürümekten, güneşte oturmaktan, bir hayvanın izinden gitmekten memnundu.*Rehberlerimin beni nezaketle yönlendirdiği yerde, ben takip ederim, hafifçe takip ederim...*

İki genç maz cenazeyi anlattı. İnsanlar bundan böyle söz ediyordu. Tüm ayinler gibi bu da bir anlatıydı. Siez ve Tobadan iki gün boyunca adamın babası ve teyzesi, kız kardeşi, arkadaşları, onunla bir süredir evli olan bir kadınla oturdular, onun hakkında konuşmak isteyen herkesin onun kim olduğunu, neler yaşadığını anlattığını dinlediler. Tamamlandı. Şimdi iki genç adam tüm bunları törensel bir şekilde ve resmi bir dille davulun yumuşak batt-tabatt'ına göre yeniden anlattılar ve kelimeleri beyaz, ince, hala donmuş bir beze sarılı vücudun üzerinden birbirlerine geçirdiler: bir övgü- şarkı, bir hayatı kelimelere döküyor, bitmeyen anlatımın bir parçası yapıyor.

Ardından Siez, Rangma halkının çok sevdiği efsanevi bir kahraman çift olan Penan Teran'ın hikayesinin sonunu güzel sesiyle okudu. Penan ve Teran, Silong'un adamlarıydı, kuzey rüzgarına binen, rüzgarı bir eberdin gibi dağlardan eyerleyen ve Rangma'nın kadim düşmanı, deniz insanları, barbarlarla savaşmak için sancakları dalgalanarak savaşa inen genç savaşçılardı. batı ovalarından. Ancak Teran savaşta öldürüldü. Ve Penan halkını tehlikeden uzaklaştırdı ve sonra güney rüzgarını, deniz rüzgarını eyerledi ve onu dağlara çıkardı, orada rüzgardan atladı ve öldü.

İnsanlar dinledi ve ağladı ve Sutty'nin gözlerinde yaşlar vardı.

Sonra Tobadan davulu, Sutty'nin daha önce hiç duymadığı şekilde çaldı, yumuşak bir kalp atışı değil, insanların cesedi kaldırıp alay halinde, her zaman davul çalarak hızla köyden uzaklaştırdıkları, itici ve acil bir ritim.

"Onu nereye gömecekler?" Odiedin'e sordu.

"Geymanın karınlarında," dedi Odiedin. Vadinin yukarısındaki heybetli yamaçlardan birinin üzerindeki uzak kaya kulelerini işaret etti. "Onu orada çıplak bırakacaklar."

Bu taş bir evde yatmaktan daha iyi, diye düşündü Sutty. Ateşten uzak olmak daha iyidir.

"Yani rüzgara binecek," dedi.

Odiedin ona baktı ve bir süre sonra sessizce onayladı**.** Odiedin hiçbir

zaman fazla bir şey söylemedi ve söylediği çoğu zaman kuruydu; yumuşak huylu bir adam değildi; ama o artık onunla, o da onunla tamamen rahattı. Elindeki küçük mavi ve kırmızı kâğıtlara yazıyordu.

çantasında sonsuz gibi görünen malzeme: Ölen adamın adını ve soyadını yazdığını gördü, onun yasını tutanların eve götürüp anma kutularında saklamaları için gördü.

"Maz," dedi. "Dovzanlar bu kadar güçlenmeden önce... her şeyi değiştirmeye, makine kullanmaya, el ile yapmak yerine fabrikalarda bir şeyler yapmaya, yeni yasalar yapmaya başlamadan önce - tüm bunlar-" Odiedin başını salladı. "Ekumen'den insanlar buraya geldikten sonra buna başladılar. Sadece bir ömür kadar önce. Ondan önceki Dovzanlar neydi?"

"Barbarlar."

O bir Ranma'ydı; bunu söylemeye karşı koyamamıştı, yüksek sesle ve net bir şekilde söylemişti. Ama onun aynı zamanda düşünceli ve dürüst bir adam olduğunu da biliyordu.

"Anlatmaktan habersizler miydi?"

Bir ara. Kalemini yere koydu. "Uzun zaman önce, evet. Penan Teran zamanında, evet. Ne zaman*ağaç dikme*yazıyordu, evet. Sonra merkezdeki ovalardan, Doy'dan gelen insanlar onları evcilleştirmeye başladı. Onlarla ticaret yapmak, onlara öğretmek. Böylece okumayı, yazmayı ve anlatmayı öğrendiler. Ama yine de barbardılar, Sutty. Ticaret yapmaktansa savaşmayı tercih ederler. Ticaret yaptıklarında onunla bir savaş açtılar.

Tefeciliğe izin verdiler ve büyük kazançlar peşinde koştular. Her zaman haraç ödedikleri muhtarları, zengin ve gücü oğullarına devreden adamları olmuştur. Gobey-patronlar. Yani maz'a sahip olmaya başlayınca, maz'ı hükmetme ve cezalandırma gücü olan patronlar haline getirdiler. Maza vergi koyma yetkisi verdi. Onları zengin ettiler. Maz'ın oğullarını doğuştan maz yaptılar. Sıradan insanları bir hiçe çevirdiler. Bu yanlıştı. Her şey yanlıştı."

"Maz Uming Ottiar bir keresinde o zamandan bahsetmişti. Sanki hatırlamış gibi."

Odiedin başını salladı. "Sonunu hatırlıyorum. Kötü bir zamandı. Bu kadar kötü değil," diye ekledi kısa, sert kahkahasıyla.

"Ama bu sefer o zamandan geldi. Onun dışında büyüdü. Değil mi?"

Şüpheli, düşünceli görünüyordu.

"Neden anlatmıyorsun?"

Cevap yok.

"Anlatmıyorsun maz. Çağlar boyunca tüm dünya hakkında anlattığın tüm tarih ve masalların bir parçası değil asla. Uzak geçmişi anlatıyorsun. Ve kendi yıllarınızdan, sıradan insanların hayatlarından şeyler anlatıyorsun." — cenazelerde ve çocuklar anlattıklarını söylediğinde.

bu büyük olaylar Son yüz yılda dünyanın nasıl değiştiğine dair hiçbir şey yok."

Odiedin gergin, derin düşüncelere dalmış bir sessizliğin ardından, "Bunların hiçbiri Anlatımın bir parçası değil," dedi. "Neyin doğru olduğunu, neyin yolunda gittiğini, olması gerektiği gibi olduğunu söyleriz. Yanlış gideni değil."

"Penan Teran, Dovza ile olan muharebesini kaybetti. İşler yolunda gitmedi maz. Ama sen anlat."

Başını kaldırıp onu inceledi, agresif ya da gücenmiş bir tavırla değil, ama çok uzak bir mesafeden. Onun ne düşündüğü, ne hissettiği, ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda sadece "Ah" dedi.

Mayın mı patlıyor? yoksa dinleyicinin yumuşak onayı mı?

Bilmiyordu.

Başını eğdi ve soluk kırmızı kâğıdın üzerine ölü adamın adını üç cesur, zarif karakterle yazdı. Yanında taşıdığı bir bloktan mürekkebini öğütmüş, küçük bir taş çömleğin içinde nehir suyuyla karıştırmıştı. Bu yazı için kullandığı kalem, kül grisi bir geyma tüyüydü. Üç yüz yıl önce burada, taşlı tozun üzerine bağdaş kurmuş, bir isim yazmış olabilirdi. Üç bin yıl önce.

Kendisine sorduğu şeyi ona sormaya hakkı yoktu. Yanlış yanlış.

Ama ertesi gün ona, "Belki Anlatmanın Bilmecelerini duymuşsundur, yoz Sutty?"

"Öyle düşünmüyorum."

"Çocuklar onları öğrenir. Çok yaşlılar. Çocukların anlattıkları hep aynıdır.*Bir hikayenin sonu nedir? anlatmaya başlayınca*.İşte onlardan biri."

"Bir bilmeceden çok bir paradoks," dedi Sutty, üzerinde düşünerek. "Yani anlatım başlamadan önce olaylar bitmiş olmalı?"

Odiedin, maz'ın genellikle bir sözü ya da masalı yorumlamaya çalıştığında yaptığı gibi, biraz şaşırmış görünüyordu.

"Bunun anlamı bu değil," dedi teslimiyetle.

"O anlama gelebilir" dedi. Ve bir süre sonra, "Penan rüzgardan atladı ve öldü: bu Teran'ın hikayesi."

Maz'in, Şirket Devleti'ni ve ondan önceki suistimalleri neden anlatmadığına dair sorusuna cevap verdiğini sanmıştı. Eski kahramanların bununla ne ilgisi vardı?

Zihni ile Odiedin'in o kadar geniş ışığı arasında bir boşluk vardı ki onu geçmek yıllar alacaktı.

"Öyleyse hikaye doğru gitti, anlatmak doğru; anlıyor musun?" dedi.

"Görmeye çalışıyorum," dedi.

Derin vadideki yazlık köyde altı gün kalıp dinlendiler. Sonra yeni erzak ve kuzeye ve yukarıya iki yeni kılavuzla tekrar yola çıktılar. Ve yukarı ve yukarı. Sutty günleri saymıyordu. Şafak söktü, kalktılar, güneş üzerlerine ve sonsuz kaya ve kar yamaçlarında parladı ve yürüdüler. Alacakaranlık geldi, kamp kurdular, eriyen küçük dereler tekrar donarken su sesi kesildi ve uyudular.

Hava ince, yol dikti. Solda, üzerlerinde yükselen, üzerinde bulundukları dağın sarp yamaçları ve yamaçları yükseliyordu. Arkalarında ve sağlarında, sisten ve gölgeden ışığa, uzak ufka doğru hareketsiz, buz gibi kırılmış dalgalardan oluşan bir deniz gibi uzak tepelerden zirveler yükseldi. Güneş koyu mavi gökyüzünde beyaz bir davul gibi dövüyordu. Yaz ortası, çığ mevsimiydi. Dengesiz devler arasında çok yumuşak ve sessiz gittiler. Gündüzleri sessizlik tekrar tekrar titreyerek uzun, titreyen bir patlamaya dönüştü, yankılarla çoğaldı ve kaynağı belirsizleşti.

Sutty, insanların üzerinde bulundukları dağın adını Zubuam dediklerini duydu. Bir Ranma kelimesi: Thunderer.

Derin köyden ayrıldıklarından beri Silong'u görmemişlerdi. Zubuam'ın geniş, derinden çizilmiş kütlesi tüm batıyı kapattı. Kuzeye ve yukarıya, kuzeye ve yukarıya, dağın yamacındaki muazzam kıvrımların içine ve dışına doğru yavaş yavaş ilerlediler.

Nefes almak yavaş bir işti.

Bir gece kar yağmaya başladı. Sonraki günlerde hafif ama istikrarlı bir şekilde kar yağdı. gün.

Odiedin ve derin köyde onlara katılan iki rehber, o akşam çadırların dışına çömelmiş ve eldivenli parmaklarıyla karda çizgiler, patikalar, zikzaklar çizerek görüşüyorlardı.

Ertesi sabah güneş, doğu doruklarının buzlu denizinin üzerinde pırıl pırıl parladı. Ter içinde, kuzeye ve yukarıya doğru ilerlediler.

Bir sabah yürürlerken Sutty, güneşe sırtlarını döndüklerini fark etti. İki gün kuzeybatıya gittiler, Zubuam'ın uçsuz bucaksız omzunun etrafında sürünerek. Üçüncü gün öğle vakti kaya ve buzdan bir köşeyi döndüler. Önlerinde uçsuz bucaksız bir hava uçurumu boyunca uzanan devasa bariyer karşılarına çıktı: Silong, derinliklerden diplere doğru beyaz bir dalga gibi kırılıyor.

ışık bölgeleri. Gün elmas kadar parlak ve sakindi. Boynuzlu tepenin ucu surların üzerinde görülebiliyordu. Ondan kuzeye doğru en hafif ince ince gümüş bir tutam uzanıyordu.

Güney rüzgarı esiyordu, Penan'ın ölmek için atladığı rüzgar. Güneybatıya ve aşağıya doğru ağır ağır ilerlerken Siez, "Artık çok uzak değil," dedi. "Sanırım burada sonsuza kadar yürüyebilirim," dedi Sutty ve zihni şöyle dedi: *Yapacağım...*

Derin köyde kaldıkları süre boyunca Kieri çadırına taşınmıştı. Yeni rehberler onlara katılmadan önce gruptaki tek kadın onlardı. O zamana kadar Sutty, Odiedin'in çadırını paylaşmıştı. Dul bir maz, bekar, sessiz, düzenli, kendini gizleyen, güven veren bir varlık olmuştu. Sutty değişikliği yapmak konusunda isteksizdi ama Kieri ona baskı yaptı. Kieri o zamana kadar Akidan'la çadır kurmuştu ve bundan bıkmıştı. Sutty'ye "Ki on yedi yaşında, her zaman kızgın. Erkekleri sevmiyorum! Erkekleri ve kadınları severim! Seninle yatmak istiyorum. İster misin? Maz Odiedin, Ki ile paylaşabilir."

Sözcükleri kullanımı spesifikti: *paylaşmak* çadırı paylaşmak demek, *uyumak* uyku tulumlarına katılmak demekti.

Sutty bunu fark ettiğinde her zamankinden daha tereddütlüydü; ama tüm bu yolculuk boyunca kendi içinde teşvik ettiği edilgenlik, tereddütlerinden daha güçlüydü ve kabul etti. Pao'nun ölümünden beri seksle ilgili hiçbir şey onun için önemli olmamıştı. Bazen vücudu dokunulmayı ve uyandırılmayı arzuluyordu. Seks, insanların istediği ve ihtiyaç duyduğu bir şeydi. Tek istedikleri bu olduğu sürece fiziksel olarak yanıt verebilirdi.

Kieri güçlü, yumuşak, sıcak ve bu koşullarda herhangi birinin olabileceği kadar temizdi. "Hadi ısınalım!" dedi her gece birleşik uyku tulumlarına girerken. Sutty ile kısa ve enerjik bir şekilde sevişti ve sonra ona iyice bastırılarak uyuyakaldı. Sutty, derin sıcaklıkta uykuya dalarak, parlayan bir kamp ateşindeki iki kütük gibiydiler, yanıyorlar, diye düşündü.

Akidan, ustası ve öğretmeniyle çadırı paylaşmaktan onur duymuştu ama Kieri'nin firar etmesi onu gücendirmiş ya da hüsrana uğratmıştı. Bir iki gün onun etrafında dolaştı ve sonra köyde onlara katılan kadınla ilgilenmeye başladı. Yeni rehberler, Naba ve Shui adlı, uzun bacaklı, yuvarlak yüzlü, yirmili yaşlarında, yorulmak bilmez bir erkek ve kız kardeşti. Yaklaşık bir gün sonra Ki, Shui'nin yanına taşındı. Sabırlı Odiedin, Naba'yı çadırını paylaşmaya davet etti.

Höyük adamı Diodi yıllar önce, ışık yılları ötede, aşağıda, insanların yaşadığı sokaklarda ne demişti? "Üç yüz yıllık seks! Üç yüz yıllık seksten sonra herkes uçabilir!"

Uçabilirim, diye düşündü Sutty, güneye ve aşağıya doğru ağır ağır ilerlerken. Dünyada gerçekten taş ve ışıktan başka bir şey yok. Diğer her şey, her şey tekrar ikiye, taşa, ışığa çözülür ve ikisi tekrar bire, uçmaya dönüşür... Ve sonra hepsi yeniden doğacak, yeniden doğacak, her zaman, her yerde. an doğuyor, ama her zaman sadece bir tane var, uçmak... İhtişamla yoluna devam etti.

Dünyanın Kucağına geldiler.

Bunun mantıksız, imkansız, aptalca olduğunu bilmesine rağmen Sutty'nin hayal gücü, yolculuklarının amacının büyük bir tapınak, dünyanın tepesinde gizlenmiş gizemli bir şehir, taş surlar, dalgalanan bayraklar, ilahiler söyleyen rahipler, altın ve altın olduğu konusunda ısrar etmişti. gonglar ve alaylar. Kayıp Lhasa'nın, Dragon-Tiger Dağı'nın, Machu Picchu'nun tüm görüntüleri. Dünyanın tüm kalıntıları.

Üç gün boyunca bulutlu havada Zubuam'ın batı kanatlarından dik bir şekilde indiler, rüzgarın kıvrılan bulutları ve dünyaya hiç gelmeyen hayaletimsi kar fırtınalarını kovaladığı uçsuz bucaksız hava uçurumunun ötesindeki Silong'un bariyer duvarını nadiren görebildiler. Kılavuzları bir gün boyunca bulut ve sisin içinde, her iki yanında dik bir iniş bulunan karla kaplı uzun bir kaya omurgası olan bir arete boyunca takip ettiler.

Hava birden düzeldi, bulutlar dağıldı, güneş zirvede parladı. Sutty'nin kafası karışmıştı, bariyer duvarını arıyor ve bulamıyordu. Odiedin yanına geldi. Gülümseyerek, "Silong'dayız" dedi.

karşıya geçmişlerdi. Arkalarında, doğuda devasa kaya ve buz kütlesi Zubuam'dı. Bir çığ kıvrılarak ve dumanlar tüterek dağın yukarısındaki kayanın eğimli yüzünden aşağı indi. Uzun zaman sonra onun derin kükremesini duydular, Thunderer onlara anlatması gerekeni anlatıyordu.

Zubuam ve Silong, onlar da iki ve birdi. Eski maz dağları. Eski aşıklar.

Silong'a baktı. Bariyer duvarının yükseklikleri, zirvenin zirvesini gizleyerek doğrudan üzerlerine geliyordu. Gökyüzü, kuzeyden güneye parlak, pürüzlü kenarlı bir kesikti.

Odiedin güneyi işaret ediyordu. Baktı ve sadece kaya, buz ve erimiş suyun ışıltısını gördü. Kule yok, sancak yok.

Translated from English to Turkish - www.onlinedoctranslator.com

Yürüyerek yola koyuldular. Düz ve oldukça açık, yer yer düz taş yığınlarıyla işaretlenmiş bir patikadaydılar. Sutty sık sık yolun yanında kuru, düzgün küçük gübre topakları görürdü.

Öğleden sonra, bir kafatasının alt çenesinden çıkan dişler gibi ilerideki dağın çıkıntılı bir köşesinden çıkan bir çift kaya kulesi gördü. Bu köşeye yaklaştıkça patika daralarak dik bir uçurum boyunca uzanan bir çıkıntıya dönüştü. Köşeye vardıklarında, iki kırmızımsı kaya dişi bir geçit gibi önlerinde duruyordu, patika aralarından gidiyordu.

Burada durdular. Tobadan davulunu çıkarıp ona vurdu ve üç maz konuşup ilahiler söyledi. Sözcüklerin tümü Rangma'daydı ve o kadar eski ya da o kadar resmileştirilmişti ki, Sutty anlamlarını çıkaramadı. Köyden iki rehber ve kendi rehberleri çantalarını karıştırdılar ve kırmızı ve mavi ipliklerle bağlanmış küçük dal demetleri çıkardılar. Onları yüzleri Silong'a dönük dağ kalbi hareketiyle alan maz'a verdiler. Onları ateşe verdiler ve yakmak için patikanın kenarındaki kayaların arasına yerleştirdiler. Duman adaçayı, kuru bir tütsü gibi kokuyordu. Kayaların arasında ve yol boyunca küçük, mavi ve tembelce kıvrıldı. Rüzgar ıslık çalarak, dağların arasındaki büyük boşluktan akan bir türbülanslı hava nehri gibi geçti, ama burada, bu geçitte Silong onları korudu ve hiç rüzgar yoktu.

Çantalarını topladılar ve kılıç dişli kayaların arasından geçerek yeniden sıraya girdiler. Patika artık dağın yamacına doğru içe doğru kıvrılıyordu ve Sutty bunun, dağın yamacındaki düz zeminli bir yarım ay körfezi olan bir sirkten geçtiğini gördü. Neredeyse dikey, kıvrımlı iç duvarda, hâlâ yarım kilo kadar uzakta, kara noktalar ya da delikler vardı. Arabanın zemininde biraz kar vardı. dağdaki bu kara deliklere giden ve bu deliklerden çıkan arabesk yollarda çiğnenmiş sirk.

*mağaralar,*Kışın sarılıktan ölen eski madenci Adien, onun zihnine fısıldadı.*Varlıkla dolu mağaralar.*

Hava şurup gibi koyulaşıyor, titriyor, titriyor gibiydi. Başı dönüyordu. Rüzgâr kulaklarında kükredi, derin, tiz ve korkunçtu.

Ama burada, sirkin güneşli havasında, rüzgârdan uzaktılar. Şaşkınlıkla geri döndü, sonra dehşet içinde yukarı, üzerine doğru gelen kaya kaymasına baktı. Kara gölgeler havayı geçti, kükreme ve çıngırak sağır ediciydi. Korktu, kollarıyla başını örttü.

Sessizlik.

Baktı, ayağa kalktı. Diğerlerinin hepsi onun gibi ayaktaydı, parlak güneş ışığında heykeller, ayaklarının dibinde kara gölge havuzları.

Arkalarında, dişlerin arasında, geçit kayalarının arasında bir şey asılıydı ya da buruşmuştu. Göz kamaştırıcı bir şekilde parladı ve uzaydaki gemiden görülen bir iniş aracı gibi gölge siyahıydı. Bir arazi aracı - bir el ilanı - bir helikopter. Rotor kanatçığının dış kaya kulesine sıkıştığını gördü. "Ey Ram," dedi.

"Silong Ana," diye fısıldadı Shui, eli sımsıkı kalbine bastırarak. Sonra kapıya, o şeye doğru geri yürümeye başladılar, Akidan önde, koşarak.

"Bekle Akidan!" diye bağırdı Odiedin ama çocuk olay yerindeydi, enkazda. Arkasından bir şeyler bağırdı. Odiedin koşmaya başladı.

Sutty nefes alamıyordu. Bir süre ayakta durması ve kalbini sakinleştirmesi gerekiyordu. Dağ eteğindeki rehberlerinden daha yaşlı olan Long, nazik, utangaç bir adam, onun yanında duruyordu, o da titriyordu, aynı zamanda düzenli ve rahat bir şekilde nefes almaya çalışıyordu. Aşağı inmişlerdi ama hâlâ 18.000 pieng'deydiler, Siez'in 6.000 metre, bir ince hava, çok ince bir hava dediğini duymuştu. Kafasındaki rakamları söyledi. "İyi misin Long?"

"Evet. İyi misin Sutty?"

Birlikte ileri gittiler.

Kieri'nin konuştuğunu duydu: "Gördüm, etrafa baktım - inanamadım - sütunların arasından uçmaya çalışıyordu -"

"Hayır, gördüm, oradaydı, geçidin yanından geliyordu, peşimizden geliyordu ve sonra sanki bir rüzgar parçası ona çarptı ve yana doğru devirdi ve kayaların arasına fırlattı!" Bu Akidan'dı.

Derin köyün adamı Naba, "Onu eline aldı," dedi. Üç maz enkazdaydı, içinde.

Shui onun yanında diz çökmüş, öfkeyle, metodik bir şekilde, bir taşla bir şeyi parçalıyordu. Sutty, bir vericinin kalıntılarını gördü. Taş Devri intikamı, dedi zihni soğuk bir sesle.

Zihni çok soğuk, geri kalanından kopmuş, sanki donmuş gibi görünüyordu.

Yaklaştı ve parçalanmış helikoptere baktı. Garip bir şekilde patlayarak açılmıştı. Pilot, koltuk kayışlarında neredeyse baş aşağı asılıydı. Yüzü çoğunlukla kana bulanmış yün bir fularla gizlenmişti. Jöle parçaları olan gözlerini gördü.

Odiedin ile Siez arasındaki taşlık zeminde başka bir adam yatıyordu. Gözleri canlıydı. Ona bakıyordu. Bir süre sonra onu tanıdı.

Şifacı Tobadan hızla ellerini adamın vücudunda ve uzuvlarında gezdiriyordu, gerçi kesinlikle sesten pek bir şey anlayamıyordu.

ağır giysiler. Adamı uyanık tutmak istercesine konuşmaya devam etti. "Kaskını çıkarabilir misin?" O sordu. Bir süre sonra adam, tutturmayla uğraşarak uymaya çalıştı. Tobadan ona yardım etti. Donuk bir şaşkınlıkla Sutty'ye bakmaya devam etti. Her zaman asık ve sert olan yüzü şimdi gevşemişti.

Yaralı mı?

"Evet," dedi Tobadan. "Bu diz. Sırtı. Kırık değil sanırım."

"Şanslıydın," dedi Sutty'nin soğuk zihni yüksek sesle konuşarak.

Adam baktı, başka tarafa baktı, zayıf bir hareket yaptı ve doğrulmaya çalıştı. Odiedin hafifçe omuzlarına bastırarak, "Sessiz ol. Bekle. Sutty, kalkmasına izin verme. Diğer adamı dışarı çıkarmalıyız. İnsanlar birazdan burada olur" dedi.

Sirke, mağaralara doğru baktığında, karın üzerinden onlara doğru koşan küçük figürler gördü.

Odiedin'in yerini alarak Monitörün başında durdu. Kollarını göğsünde kavuşturmuş, toprağın üzerinde dümdüz uzanıyordu. Arada sırada şiddetle titriyordu. Kendisi titriyordu. Dişleri takırdadı. Kollarını vücuduna doladı.

"Pilotunuz öldü" dedi. Hiçbir

şey söylemedi. Titriyordu.

Birden çevrelerinde insanlar belirdi. Verimli bir şekilde çalıştılar, adamı derme çatma bir sedyeye bağlayıp kaldırdılar ve bir veya iki dakika içinde mağaralara doğru yola çıktılar. Diğerleri ölü adamı taşıdı. Bazıları Odiedin ve genç maz'ın etrafında toplandı. Sutty'nin kafasında sineklerin konuşması kadar anlamsız, vızıldamaktan başka bir işe yaramayan yumuşak bir ses vızıltısı vardı.

Long'u aradı, ona katıldı ve sirkte onunla birlikte yürüdü. Dağ duvarına ve mağaraların girişine göründüğünden daha uzaktı. Başlarının üzerinde bir çift geyma uzun, tembel spiraller halinde süzülüyordu. Güneş zaten bariyer duvarının tepesinin arkasındaydı. Silong'un engin gölgesi, Zubuam'ın üzerinde mavi yükseldi.

Mağaralar daha önce gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Birçoğu vardı, yüzlerce, bazıları küçücük, kayaların içindeki baloncuklardan başka bir şey değildi, bazıları hangar kapıları kadar büyüktü. Kaya duvarında, desenlerde, oymalarda birbirine kenetlenen ve üst üste binen dairelerden bir dantel işi yaptılar. Girişlerin kenarları daha küçük daire kümeleriyle bezenmişti, gümüşi taş parlıyordu.

sabun köpüğü gibi, köpük gibi, Mandelbrot figürlerinin kenarları gibi siyah gölgeye karşı.

Bir girişin karşısına küçük bir çit çekilmişti. Onlar geçerken Sutty içeri baktı ve genç bir minülün beyaz yüzü ona karanlık, sessiz gözlerle baktı. Mağaraların içine inşa edilmiş bir sürü hayvan ahırı vardı. Onların keskin, sıcak, çimenli kokularını alabiliyordu. Mağaraların girişleri genişletilerek gerektiğinde yer seviyesine indirilmiş, ancak daireselliğini korumuştur. Long'la birlikte takip ettikleri insanlar, dağa açılan bu büyük yuvarlak kapılardan birine girdiler. İçeride, girişte bir anlığına arkasına baktı ve gün ışığını, koyu karanlığa gömülmüş parlak, mükemmel bir daire olarak gördü.

YEDİ

Sancakları ve altın alayları olan bir şehir, davulları ve çanları olan ve rahiplerin ilahileri olan bir tapınak değildi. Çok soğuktu, çok karanlıktı, çok fakirdi. Sessizdi.

Yiyecek, yatak takımı, lambalar için yağ, sobalar ve ısıtma cihazları, herhangi birinin Silong'un Kucağında yaşamasını mümkün kılan her şey, doğudaki dağlık bölgeden dakikalarca veya insanoğlunun sırtında, azar azar getirilmeliydi. Ulaşmanın mümkün olduğu birkaç ay boyunca, hiç dikkat çekmeyecek kadar küçük kervanlarda. Yazın otuz kırk erkek ve kadın orada kalıp mağaralarda yaşardı. Bazıları kitaplar, kağıtlar, Anlatım metinleri getirdi. Halihazırda orada bulunan tüm kitapları, on yıllardır büyük kıtanın her yerinden getirilen binlerce ve binlerce cildi düzenlemek ve korumak için kaldılar. Okumak ve çalışmak, kitaplarla iç içe olmak, varlık dolu mağaralarda olmak için kaldılar.

Sutty oraya ilk günlerinde bir karanlık, tuhaflık rüyasıyla taşındı. Mağaraların kendisi hayret vericiydi: birbirine bağlanan, iç içe geçen sonsuz baloncuk odaları, karanlık duvarlar, zeminler, tavanlar hepsi birbirine sorunsuz bir şekilde kıvrılıyordu, o kadar kafa karıştırıcıydı ki bazen ağırlıksız bir şekilde süzüldüğünü hissediyordu. Sesler yankılandı, bu yüzden yönleri yoktu. Hiçbir zaman yeterli ışık olmadı.

Hacı grubu çadırlarını tonozlu büyük bir odaya kurdular ve yürüyüşleri sırasında yaptıkları gibi ısınmak için çadırlara sokularak orada uyudular. Diğer mağaralarda başka küçük çadır takımyıldızları vardı. Bir maz çifti, üç metrelik, neredeyse tamamen küresel bir oyuk alıp buradan özel bir yuva yapmışlardı. Ocaklar ve masalar, gün ışığını birkaç yüksek havalandırma deliğinden alan, geniş, düz tabanlı bir mağaradaydı ve yemek saatlerinde herkes orada toplanırdı. Aşçılar titizlikle yemekleri paylaştı. Hiçbir zaman tam olarak yetmiyor ve defalarca aynı birkaç şey: ince çay, haşlanmış fasulye yemeği, kuru peynir, ıspanak benzeri yotanın kurutulmuş yaprakları, sıcak turşu tadı. Yaz olmasına rağmen kış yemeği. Dayanıklılık için kökler için yiyecek.

Bu yaz orada kalan maz, öğrenciler ve rehberlerin hepsi kuzeyden ve doğudan, kıtanın merkezinin uçsuz bucaksız dağlık bölgelerinden ve ovalarından, Amareza, Doy, Kangnegne'dendi. Bu mazlar şehirli insanlardı, Sutty'nin tanıdığı küçük tepe şehrininkinden çok daha bilgili ve sofistikeydiler.

Derin ve hâlâ bozulmamış bir entelektüel, bedensel ve ruhsal disiplinle eğitilmiş, yıkımına ve zorunlu gizliliğine rağmen, onun şimdiye kadar tasavvur ettiğinden çok daha geniş bir geleneğin mirasçıları olarak, onlar hakkında kişisel olmayan bir otoriteye ve büyük bir kişisel otoriteye sahiptiler. Uzmanı oynamadılar (Hurree Amca'nın deyimi), ama en ılımlıları bile bir tür aura veya alanla çevriliydi - Sutty bu tür kelimelerden nefret ederdi ama onları kullanmak zorundaydı - bu da kişiyi gayri resmi yaklaşımlardan alıkoyuyordu. Mesafeliydiler, anlatılanlara, kitaplara, mağaraların hazinelerine dalmışlardı.

Yeni gelenlerin gelişinin ertesi sabahı İgneba ve İkak adlı maz onları Kütüphane dedikleri yere götürdü. Açıklıkların üzerine parlak boyayla çizilmiş sayılar, maz'ın onlara gösterdiği mağaraların bir haritasına karşılık geliyordu. Her zaman daha düşük bir sayıya giderek, labirentte yolunuzu kaybederseniz - ki bunu yapmak oldukça kolaydı - her zaman dış mağaralara dönerdiniz. Adam, Igneba Ikak, bir elektrik meşalesi taşıyordu, ancak Akan'ın pek çok imalatı gibi, bu da güvenilmez veya kusurluydu ve arızalanmaya devam ediyordu. Ikak Igneba bir kandil taşıyordu. Varlığın mağaralarını, Anlatımın sessizlik içinde gizlendiği, sözcüklerle dolu yuvarlak odaları aydınlatmak için bir iki kez ondan duvarlarda asılı lambaları yaktı. Kaya altı, kar altı.

Kitaplar, binlerce kitap, deri ve kumaş, ahşap ve kağıt ciltler, oymalı ve boyalı kutular ve mücevherli tabutlardaki ciltsiz el yazmaları, altın varakla parıldayan eski yazı parçaları, tüpler ve kutular içinde parşömenler veya bantla bağlanmış parşömenler, parşömen, bez kağıt, kağıt hamuru, el yazısı, baskılı, yerlerde, kutularda, küçük kasalarda, kasalardan çıkan hurda ağaçlardan yapılmış cılız alçak raflarda kitaplar. Büyük bir mağarada ciltler, bel hizasında ve göz hizasında, çevreyi çevreleyen duvarlara oyulmuş iki rafta sıralanmıştı. Bu raflar uzun zaman önce, dedi Ikak, küçük bir umyazu iken burada yaşayan maz tarafından oyulmuş ve o tek oda onun tüm kütüphanesiymiş. O mazların böyle bir iş için zamanı ve imkânı vardı. Artık tek yapabildikleri, kitapları topraktan veya çıplak kayadan korumak için plastik örtü sermekti. onları ellerinden geldiğince istifleyin veya düzenleyin, bir dereceye kadar ayırmaya çalışın ve onları gizli tutun, güvende tutun. Onları koruyun, koruyun ve zamanı geldiğinde okuyun.

Ama hiç kimse bir ömür boyu burada olanın bir parçasından, bu kırık kelime labirentinden, yüzyıllar, binyıllar boyunca bir halkın ve dünyanın bu paramparça, kesintiye uğramış, uçsuz bucaksız öyküsünden fazlasını okuyamadı.

Odiedin, kitapların girişten itibaren sıralar halinde biçilmiş çim sıraları gibi uzandığı, ancak karanlığa kaybolan karanlık, sessiz, ışıkla aydınlatılmış mağaralardan birinde yere oturdu. Taş zeminde iki sıra arasına oturdu, kumaş kaplı küçük bir kitap aldı ve kucağına aldı. Açmadan başını eğdi. Gözyaşları yanaklarından aşağı aktı.

Kitap mağaralarına istedikleri gibi girmekte özgürdüler. Sonraki günlerde, Sutty bir gaz lambasının küçük, keskin huzmesiyle ona yol göstererek, oraya buraya yerleşerek, gidip geldi. Notu yanındaydı ve okuduklarını, genellikle okumaya vakti olmadığı kitapların tamamını ona taradı. Kutsama metinlerini, merasim protokollerini, yemek tariflerini, uçuklara şifa ve uzun yaşama reçetelerini, hikâyeleri, efsaneleri, yıllıkları, ünlü mazların hayatlarını, meçhul tüccarların hayatlarını, binlerce yıl yaşamış insanların tanıklıklarını okudu. yıllar önce ve birkaç yıl önce, seyahat hikayeleri, mistik meditasyonları, felsefe ve matematik incelemeleri, bitkiler, hayvanlar, anatomiler, hem gerçek hem de metafizik geometriler, Aka haritaları, hayali dünyaların haritaları, eski toprakların tarihi, şiirler .

Kâğıtlarla ve yıpranmış, el yapımı kitaplarla dolu tahta bir sandığın önünde diz çöktü, küçük bir umyazu ya da kasabanın kurtarılması, buldozerden ve şenlik ateşinden kurtarılmış, dağın uzun zorlu yollarından buraya taşınmıştı. söylemek. Kaya zemindeki lambasının ışığında, bir çocuk kitabı olan kitaplardan birini açtı. İdeogramlar büyük yazılmıştı ve görünüş, ruh hali, sayı ve Öğe niteleyicileri yoktu. Bir sayfada, kambur bir köprüden balık tutan bir adamın kaba bir gravürü vardı. DAĞ NEHRİN ANNESİDİR, dedi resmin altındaki ideogramlar.

Ölülerin sözleri, mutlak sessizlik, soğuk, etrafını saran karanlık küresi çok tuhaflaşana ve gün ışığına ve dünyaya geri dönene kadar mağaralarda kalacaktı. yaşayan seslerin sesi.

Artık Anlatım hakkında bilebileceği tek şeyin, bilinmesi gerekenlerin en ufak bir ipucu ya da parçası olduğunu biliyordu. Ama sorun değildi; böyleydi. Burada olduğu sürece.

Bir maz çifti, Sutty'nin notunun kendi Akan versiyonundaki kitapların bir kataloğunu yapıyordu. Yirmi yıldır mağaralara geliyor, katalog üzerinde çalışıyorlardı. Bunu onunla hevesle tartıştılar ve o

bilgileri çoğaltmak ve aktarmak için kendi notunu onlarınkiyle ilişkilendirmeye söz verdi.

Maz ona şaşmaz bir nezaket ve saygıyla davransa da, konuşmalar çoğunlukla resmi ve çoğu zaman zordu. Hepsi kendilerine ait olmayan bir dilde konuşmak zorunda kaldı Dovzan. Akanlar bunu 'aşağıdaki' yaşamlarında toplum içinde konuşsalar da, bu onların düşündükleri dil ve Anlatımın dili değildi. Düşmanın diliydi. Bu bir engeldi. Sutty, Rangma konuşmalarını öğrendiğinde Okzat-Özkat'taki insanlara ne kadar yaklaştığını fark etti. Kütüphanenin maz'larından birkaçı, Corporation üniversitelerinde gerçek eğitimin bir işareti olarak öğretilen Haince biliyordu. Sutty'nin genç maz Unroy Kigno ile yaptığı bir konuşma dışında burada pek bir işe yaramadı.

Bir saatliğine gün ışığının tadını çıkarmak ve ayak seslerini süpürmek için birlikte dışarı çıktılar. İlk uçak olan helikopter bu kadar yaklaşmış olduğundan, Kitaplık halkı, gökyüzündeki bir gözü mağaraların girişlerine götürebilecek kardaki patikaları veya izleri süpürmeye daha fazla özen gösteriyordu. Sutty ve Unroy hafif, kuru karı süpürgelerle etrafa savurmak gibi oldukça keyifli bir işi bitirmişler ve küçüklerin ahırının yanındaki kayaların üzerine oturarak soluklanıyorlardı.

"Tarih nedir?" diye sordu Unroy, Haince kelimeyi kullanarak aniden. "Tarihçiler kimlerdir? Siz de öyle misiniz?"

Sutty, "Hainliler benim öyle olduğumu söylüyor," dedi ve tarih ile Anlatımın aynı şey mi, yoksa benzer şeyler mi, yoksa hiç mi aynı şey olarak anlaşılamayacağı konusunda uzun ve yoğun bir dilsel-felsefi tartışmaya başladılar; tarihçilerin ne yaptığı, maz'ın ne yaptığı ve neden olduğu hakkında.

Unroy sonunda, "Bence tarih ve Anlatım aynı şeydir," dedi. "Onlar şeyleri kutsal tutmanın ve korumanın yolları."

"Kutsallık nedir?"

"Doğru olan kutsaldır. Çekilmiş olandır. Güzel olan." "Öyleyse Anlatım olaylarda gerçeği bulmaya çalışıyor... ya da acıda,**veya**güzellik?"

Unroy, "Onu bulmaya çalışmana gerek yok," dedi. "Kutsallık oradadır. Gerçekte, acıda, güzelliktedir. Öyle ki, onu anlatmak kutsaldır."

Ortağı Kigno, Doy'daki bir esir kampındaydı. Ateist dini ve gerici bilim karşıtı dogmayı öğretmekten tutuklanmış ve hüküm giymişti. Unroy onun nerede olduğunu biliyordu, mahkumların bulunduğu devasa bir çelik fabrikası kompleksi, ancak hiçbir iletişim mümkün değildi.

Unroy, Sutty'ye "Rehabilitasyon merkezlerinde yüz binlerce insan var" dedi. "Şirket emeğini ucuza alıyor."

"Buradaki tutuklunuzla ne yapacaksınız?"

Unroy başını salladı. "Keşke diğeri gibi öldürülseydi" dedi. "Çözümümüzün olmadığı bir sorun."

Sutty acı bir sessizlik içinde kabul etti.

Monitöre iyi bakılıyordu; mazların birçoğu profesyonel şifacıydı. Onu tek başına küçük bir çadıra koymuşlar, sıcak ve karnını doyurmuşlardı. Çadırı, rehberlere ve küçük seyislere ait yedi sekiz çadırın arasında büyük bir mağaradaydı. Orada her zaman, onların deyişiyle, kulağı ve gözü olan birileri vardı. Her halükarda, burkulan sırtı ve ciddi şekilde yaralanmış dizi iyileşene kadar kaçmaya çalışması tehlikesi yoktu.

Odiedin onu her gün ziyaret ederdi. Sutty henüz bunu yapmaya karar vermemişti. Odiedin, "Adı Yara," dedi.

"Adı Monitor," dedi küçümseyerek.

"Artık değil," dedi Odiedin kuru bir sesle. "Bizi izinsiz takip etti. Dovza'ya dönerse rehabilitasyon merkezine gönderilecek."

"Bir zorunlu çalışma kampı mı? Neden?"

"Yetkililer emirlerini aşmamalı veya yetkisiz işlem yapmamalıdır."

"O bir şirket helikopteri değil miydi?"

Odiedin başını salladı. "Pilotun sahibiydi. Güney Sıradağları'ndaki dağcılara erzak getirmek için kullandı. Yara onu tuttu. Bizi bulması için."

Sutty, "Ne tuhaf," dedi. "Demek peşimdeydi?" "Bir rehber olarak."

"Ben bundan korkuyordum."

"Değildim." Odiedin içini çekti. "Şirket o kadar büyük, aygıtı o kadar beceriksiz ki, bu büyük tepelerdeki biz küçük insanlar onların gözünden kaçıyoruz. Ağın içinden kayıyoruz. Veya bunu yıllardır yapıyoruz. Bu yüzden endişelenmedim. Ama o Şirket polisi değildi. O tek bir adamdı. Tek bir fanatik."

"Fanatik?" O güldü. "Sloganlara inanıyor mu? Şirketi seviyor mu?"

"Bizden nefret ediyor. Maz, Anlatma. Senden korkuyor." "Bir uzaylı olarak mı?"

"Ekumen'i Şirket'e karşı maz'ın yanında yer almaya ikna edeceğini düşünüyor."

"Ona bunu düşündüren ne?"

"Bilmiyorum. Garip bir adam. Bence onunla konuşmalısın." "Ne için?"

"Söylemesi gerekeni duymak için," dedi Odiedin.

Erteledi ama vicdanı onu zorladı. Odiedin bu ovalardan gelen mazlar gibi bilgin, bilge değildi ama aklı açık ve kalbi temizdi. Uzun yolculuklarında ona tamamen güvenmeye başlamıştı ve onun Kütüphane'deki kitaplar için ağladığını görünce onu sevdiğini anladı. Monitörün anlatmak zorunda olduğu şeyi duymak olsa bile, ondan yapmasını istediği şeyi yapmak istiyordu.

Belki de Denetçi'ye duyması gerekenleri biraz anlatabilirdi. Her durumda, er ya da geç onunla yüzleşmek zorunda kalacaktı. Ve onun hakkında ne yapılacağı sorusu. Ve onun orada olmasından sorumlu olduğu sorusu.

Ertesi gün akşam yemeğinden önce onu koydukları büyük mağaraya gitti. Birkaç dakika görevlisi fener ışığında işaretli sopaları fırlatarak kumar oynuyordu. Mağaranın iç duvarına, on metre yüksekliğinde saf siyah içbükey bir eğri olan Ağaç figürü, geçmiş yüzyıllarda burada yaşayanlar tarafından oyulmuştu: tek gövde, iki dal, beş yaprak yaprağı. Altın varak çizimin çizgilerinde hâlâ parlıyordu ve oyulmuş yapraklar arasında kristal, jet ve aytaşı parçaları göz kırpıyordu. Gözleri artık karanlığa alışmıştı. Arka duvarın altına yakın bir çadırdaki küçük bir elektrik ışığının parıltısı güneş ışığı kadar parlak görünüyordu.

"Dovzan mı?" kumarbazlara sordu. Biri çenesiyle yanan çadırı işaret etti.

Kapı kanadı kapalıydı. Bir süre dışarıda durdu ve sonunda, "Monitör mü?" dedi.

Kanat açıldı. Dikkatlice baktı. Çadırın küçük içi sıcak ve aydınlıktı. Yaralıya, tamamen düz yatması gerekmemesi için eğimli bir sırt desteği olan bir yatak yastığı yerleştirmişlerdi. Kapı kanadının kordonu, elle çalıştırılan bir elektrik lambası, küçük bir mazotlu ısıtıcı, bir şişe su ve küçük bir not elinin uzanabileceği bir yerdeydi.

Kazada korkunç bir şekilde berelenmişti ve bereler hâlâ canlıydı: yüzünün sağ tarafında mavi-siyah-yeşil, sağ gözü yarı kapalı şişmiş, her iki kolunda da büyük kahverengi-mavi izler vardı. Sol elinin iki parmağı hafifçe kırılmıştı. Ama Sutty'nin gözleri küçük cihazdaydı, notta.

Çadıra diz çökerek girdi ve dar, boş alanda diz çökerek cihazı aldı ve inceledi.

"Yayınlamıyor," dedi adam.

"Öyle diyorsun ki," dedi Sutty, onunla oynamaya, adımlarını atmaya başlayarak. Bir süre sonra ironik bir şekilde, "Özel dosyalarına baktığım için özür dilerim, Monitor. Onlarla ilgilenmiyorum. Ama bu şeyin kapasitesini test etmem gerekiyor," dedi.

Hiçbir şey söylemedi.

Cihaz bir kayıt defteriydi, oldukça gösterişli bir şekilde tasarlanmış, ancak birçok Akan teknolojisi gibi ciddi tasarım kusurları vardı - sindirilmemiş teknoloji boku, diye düşündü. Gönderme veya alma işlevi yoktu. Ulaşabileceği bir yere geri koydu.

Bu alarm rahatladı, bu adamla bu küçük alanda kapalı olmaktan duyduğu utancın ve yoğun rahatsızlığın farkındaydı. Ondan uzak durmaktan başka bir şey istemiyordu. Bunu yapmanın tek yolu kelimelerdi.

"Ne yapmaya çalışıyordun?" "Seni

takip edeceğim."

"Hükümetiniz size bunu yapmamanızı emretmişti."

Biraz duraksadıktan sonra, "Bunu kabul edemem,"

dedi. "Demek dişli çarktan daha akıllı?"

Hiçbir şey söylemedi. Kapı kanadını açtığından beri hiç kıpırdamamıştı. Vücudunun sertliği muhtemelen acıyı gösteriyordu. Duygusuzca gözlemledi.

"Kaza yapmasaydın ne yapardın? Dovza'ya geri uçup rapor-neyi? Mağara ağızları mı?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Burası hakkında ne biliyorsun?"

Soruyu sorarken, onun bu tek mağara, birkaç seyis, birkaç maz dışında hiçbir şey görmediğini fark etti. Ne olduğunu asla öğrenmesine gerek yok. Gözlerini bağlayabilirler - muhtemelen buna bile gerek yok: onu dışarı çıkarın, hareket ettirilebilir olur olmaz uzaklaştırın. Bir yolcunun dinlenme yerinden başka bir şey görmemişti. Bildirecek bir şeyi yoktu.

"Bu, Silong'un Kucağı," dedi. "Son Kütüphane."

"Sana bunu düşündüren ne?" dedi hayal kırıklığıyla kızarak. "Burası

senin geldiğin yer. Ahlaki Saflık Bürosu uzun zamandır onu arıyor. Kitapları sakladıkları yer. İşte burası."

"Onlar kim, Monitor?"

"Devlet düşmanları."

"Ey Ram!" dedi. Ondan olabildiğince uzağa oturdu ve dizlerini kucakladı. Her cümleden sonra durarak yavaşça konuştu. "Sizler, yaptığımız her şeyi yanlış öğrendiniz ve hiçbir şeyi doğru yapmadık. Keşke Aka'ya hiç gelmeseydik. Ama kendi aptal entellektüel kibirimizle öyle yaptığımıza göre, ya talep ettiğiniz bilgiyi size vermemeli ya da Sana Terra tarihini öğrettim. Ama tabii ki dinlemezdin. Tarihe inanmıyorsun. Kendi tarihini bir çöp gibi fırlatıp attın."

"Çöptü."

Kahverengi teni, siyah-mavi olmadığı yerlerde grimsiydi. Sesi boğuk ve inatçıydı. Adam incinmiş ve çaresiz, diye düşündü ne sempati ne de utançla.

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedi. "Sen benim düşmanımsın. Gerçek mümin. Doğru misyona sahip doğru adam. Okudukları için insanları hapse atan ve kitapları yakan. . Bombaları atmak için dronları gönderen düğmeye basar ve bir sığınağın arkasına saklanır ve incinmez. Tanrı tarafından korunur. Ya da devlet. Ya da kıskançlığını, kişisel çıkarlarını ve korkaklığını gizlemek için kullandığı yalan ve güç arzusu. seni görmem biraz zaman aldı ama. beni hemen gördün. düşmanın olduğumu biliyordun. haksızdım. bunu nasıl bildin?"

"Seni dağlara gönderdiler" dedi. Dümdüz ileriye bakıyordu, ama şimdi onun gözleriyle buluşmak için başını kaskatı bir şekilde çevirdi. "Maz ile karşılaşacağın bir yere. Sana zarar vermek istemedim yoz."

Bir an sonra, "Yoz!" dedi.

Yine uzağa bakmıştı. Onun şişmiş, okunamayan yüzüne baktı.

Sağlam elini uzattı ve lambasının çevirme kolunu aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı. İçindeki küçük kare ampul hemen parladı. Sutty, aklının bir köşesinde yüzüncü kez, Akanların neden ampullerini dört köşe yaptığını merak etti. Ama aklının geri kalanı gölgelerle, öfkeyle doluydu.**,**nefret, aşağılama.

"Sizinkiler beni Okzat-Özkat'a yem olsun diye mi gönderdiler? Resmi ideologlarınızın maşası mı? Onları buraya getirmemi mi umdular?"

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi bir duraklamanın ardından.

"Ama bana mazdan uzak durmamı söyledin!"

"Tehlikeli olduklarını
düşündüm." "Kime?"
"... Ekumen'e. Ve benim hükümetime." Eski kelimeyi kullandı ve düzeltti: "Şirket."
"Anlamlı değilsin, Monitor."
Lambayı çevirmeyi bırakmıştı. Tekrar önüne baktı. "Pilot 'İşte
oradalar' dedi ve yolun kenarına geldik" dedi. "Ve bağırdı ve grubunuzu yolda gördüm. Ve arkanızda duman, kayalardan duman çıkıyordu. Ama yanlara doğru dağa atılıyorduk. Kayaların içine. Helikopter fırlatıldı. İtildi."

Yaralı sol elini sağ eliyle sertçe tuttu. Titremesini kontrol ediyordu.

Sutty bir süre sonra usulca, "Katabatik rüzgarlar, yoz," dedi. "Ve bir helikopter için çok yüksek irtifa."
Onayladı. Kendi kendine aynı şeyi söylemişti. Çoğu zaman,
şüphesiz. "Burayı kutsal tutuyorlar" dedi.
Bu kelime nereden geldi? değil**kullandığı kelime. Neden oldu**ona eziyet mi ediyor? Yanlış yanlış.
"Dinle Yara - adın bu mu? - çürümüş ceset hurafelerinin seni ele geçirmesine izin verme. Silong Ana'nın bizimle hiç ilgilendiğini sanmıyorum."
Sessizce başını salladı. Belki bunu kendine de söylemişti.
Ona başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Uzun bir sessizlikten sonra konuştu.
"Cezayı hak ediyorum" dedi.
Bu onu sarstı.
"Eh, anladın," dedi sonunda. "Ve öyle ya da böyle muhtemelen daha fazlasını alacaksın. Seninle ne yapacağız? Buna karar vermemiz gerekiyor. Yazın sonlarına doğru gidiyoruz. Birkaç hafta içinde ayrılmaktan bahsediyorlar. Yani, ta ki o zaman sakin ol ve tekrar yürümeye başla. çünkü buradan nereye gidersen git, güney rüzgarıyla uçacağını sanmıyorum."
Ona tekrar baktı. Belli ki korkmuştu. Ne demişti? Ona "cezayı hak ediyorum" dedirten suçluluk ne olursa olsun? Yoksa düşmanın arasında çaresizce yatmak korkutucu bir iş olduğu için mi?

Sert, acı verici, tek başına başını salladı ve "Dizim yakında iyileşecek" dedi.

Mağaralardan geri dönerken, grotesk görünse de, adamda çocuksu bir şeyler, basit ve saf bir şeyler olduğunu düşündü. Sonra kendi kendine, Basit, basit değil ve saf ne demek oluyor? Kutsal, kutsal, tüm bu şeyler?*(Bana Rahibe Teresa deme kızım,* Hurree Amca onun zihninde mırıldandı.) 'Devlet düşmanı' jargonuyla safkandı. Ve tek fikirli. Odiedin'in dediği gibi bir fanatik. Aslında bir terörist. Saf ve basit.

Onunla konuşmak onu sinirlendirmişti. Bunu yapmamış olmayı, onu görmemiş olmayı diledi. Endişe ve hayal kırıklığı, arkadaşlarına karşı sabırsızlanmasına neden oldu.

Son zamanlarda uyku tulumu olmasa da hala çadırı paylaştığı Kieri neşeli ve sevecendi, ancak özgüveni sarsılmazdı. Kieri bilmek istediği her şeyi biliyordu. Anlatım'dan tek istediği hikayeler ve hurafelerdi. Buradaki mazdan öğrenmekle hiç ilgilenmedi ve kitapların mağaralarına hiç girmedi. Sırf macera için gelmişti.

Akidan ise şehvetle ölümcül bir şekilde karışmış bir kahraman tapınma halindeydi. Rehber Shui, mağaralara geldikten kısa bir süre sonra köyüne dönmüş, Akidan'ı çadırında yalnız bırakmış ve o anda Maz Unroy Kigno'ya aşık olmuştu. Küçük bir çocuğun annesine bağlı kalması gibi ona yapışmış, ona tapan gözlerle bakmış, her kelimesini ezberlemişti. Ne yazık ki, eski sistemde cinsel hayatı sıkı bir şekilde düzenlenen tek kişi mazlardı. Eşleriyle birlikte olsalar da olmasalar da ömür boyu süren tek eşlilik onların kuralıydı. Sutty'nin tanıdığı maz, görebildiği kadarıyla bu kurala göre yaşıyordu. Ve nazik huylu bir genç adam olan Akidan'ın bunu sorgulamaya veya test etmeye gerçek bir niyeti yoktu. O sadece aşıktı, sırılsıklam, hormon güdümlü hagiolatry'nin acınası bir kurbanıydı.

Unroy onun için üzüldü ama bunu bilmesine izin vermedi. Öz disiplinine, öğrenmesine, bir mazlum olma kapasitesine meydan okuyarak onun cesaretini sert bir şekilde kırdı. Delicesine aşık olduğunu çok net bir şekilde ortaya koyduğunda, ona döndü ve iyi bilinen bir etiketten alıntı yaptı.*ağaç dikimi,*"Bir olan iki, iki değildir, ama iki olan birdir..." Oldukça ince bir azarlama gibi göründü, ama Akidan utançtan solgunlaştı ve sıvıştı. O zamandan beri sefil durumdaydı. Kieri onunla epey konuştu. ve onu teselli etmeye meyilli görünüyordu. Sutty bunu yapmayı çok isterdi. Ergenlik çağındaki duyguların kabarmasını ve hakimiyetini istemiyordu; bir yetişkinin tavsiyesini, olgun bir kesinliği istiyordu.

ilerlemesi gerektiğini ve çıkmazda olduğunu; karar vermeliydi ve neye karar verileceğini bilmiyordu.

Lap of Silong, dünyanın geri kalanından tamamen kopmuştu. Sinyaller izlenemez diye oraya hiçbir radyo veya herhangi bir iletişim cihazı getirilmedi. Haberler yalnızca kuzeydoğu yollarından veya Sutty'nin ekibinin güneydoğudan geldiği uzun, zorlu yoldan gelebilirdi. Yazın bu sonlarında başka birinin gelmesi pek olası değildi; gerçekten de, Monitor'a söylediği gibi, buradaki insanlar şimdiden gitmekten söz ediyorlardı.

Planlarını tartışmalarını dinledi. Her seferinde birkaç tane yola çıkmak ve yolların ayrıldığı yerlerde farklı yollardan gitmek onların adetiydi. Yapabildikleri anda, yaylaların eteklerine inen küçük yazlık kervanlarına katılırlardı. Böylece mağaralara giden yol olan hac, kırk yıl boyunca görünmez kılınmıştı.

Odiedin ona, gruplarının geldiği yoldan, güneydoğu yolundan geri dönmek için artık çok geç olduğunu söyledi. Derin köyden gelen rehberler hemen evlerine gitmek üzere ayrılmışlardı ve yine de Zubuam'da fırtına ve karla karşılaşmayı umuyorlardı. Geri kalanların Silong'un kuzeydoğusundaki tepelik bölge olan Amareza'ya inmeleri ve Headwaters Sıradağları'nın sonundan dolanıp dağ eteklerinden Okzat-Ozkat'a geri dönmeleri gerekecekti. Yürüyerek birkaç ay sürerdi. Odiedin, bunu yapmak için çiftlere ayrılmaları gerekmesine rağmen, dağlık bölgeden kamyonlarla kaldırılabileceklerini düşündü.

Tüm bunlar Sutty'ye korkutucu ve olasılık dışı geliyordu. Rehberlerini dağlara kadar takip etmek, bulutların arasından gizli, kutsal bir yere giden gizli bir yolu takip etmek bir şeydi; yabancı bir dünyanın uçsuz bucaksız kırlarında bir dilenci gibi dolaşmak, otostopla, isimsiz ve korumasızca dolaşmak bambaşka bir şeydi. Odiedin'e güveniyordu, evet ama Tong Ov ile temasa geçmeyi çok istiyordu.

Ve Monitör ile ne yapacaklardı? Koşmasına ve bürolara ve bakanlıklara yasaklı kitapların son büyük zulası hakkında gevezelik etmesine izin mi vereceksiniz? Ölümcül bir rezalet içinde olabilirdi ama patronları onu tuz madenlerine göndermeden önce anlatması gerekenleri duyacaklardı.

Ve Tong Ov ile bir daha konuşacak olursa ve konuşursa ona ne diyecekti? Onu, Aka'nın geçmişini, kayıp, kanun dışı geçmişini, gerçek varlığını bulması için göndermişti ve o da onu bulmuştu. Ama sonra ne olacak?

Maz'ın ondan istediği şey açık ve acildi: Hazinelerini kurtarmasını istiyorlardı. Karanlık kargaşada onun için açık olan tek şey buydu.

Monitor'la konuştuğundan beri duygu ve düşüncelerinin

Kendisinin istediği şey - mümkün olsaydı, burada kalmak isterdi. Varlığın mağaralarında yaşamak, okumak, Anlatımı dinlemek, burada hala tamamlanmış ya da neredeyse tamamlanmış, hala bozulmamış bir hikaye. Kelimelerin ormanında yaşamak. Dinlemek. Ona uygun olan, yapmak isteyip de yapamadığı şey buydu.

Maz'ın yapmak isteyip de yapamadığı gibi.

Kıtanın merkezindeki büyük Kangnegne şehrinden bir maz olan ve gerici ideolojiyi yaymak için bir tarım çalışma kampında on dört yıl görev yapmış bir felsefe bilgini olan Goiri Engnake, "Biz aptaldık yoz Sutty," dedi. Yıpranmış, sert, ani bir kadındı. "Her şeyi buraya taşımak. Her şeyi her yere bırakmalıydık. Kitapları kimdeyse, kopyalarını çıkardıysa ona bıraktık. Elimizdeki her şeyi bir anda yok edebilecekleri bir yerde bir araya getirmek yerine, zamanımızı kopyalayarak harcadık. Ama biz eski kafalıyız.İnsanlar kopyalamanın ne kadar uzun sürdüğünü,basmaya çalışmanın ne kadar tehlikeli olduğunu düşündüler.Şirketin yapmaya başladığı makinelere,bir şeyi bir anda kopyalamanın yollarına bakmadılar. , tüm kitaplıkları bir bilgisayara koymak için. Artık o teknolojileri kullanamayacağımız bir hazinemiz var. Buraya bir bilgisayar getiremiyoruz ve eğer getirebilseydik, onu nasıl çalıştırırdık? Ve tüm bunları içine koymak ne kadar sürer?"

Sutty, "Akan teknolojisiyle, yıllar" dedi. "Ekumen'in elindekilerle, belki bir yaz."

Goiri'nin yüzüne bakarak yavaşça ekledi, "Keşke bunu yapmaya yetkimiz olsaydı. Aka Şirketi tarafından. Ve Ekumen'in Ahırları tarafından."

"Anladım."

Yemek pişirip yedikleri mağara olan "mutfakta"ydılar. Yaşanabilir bir şekilde sıcak tutulabileceği ölçüde mühürlendi ve her saat tartışma ve sohbet için toplanma yeri oldu. Kahvaltı etmişler ve her biri birer bardak çok zayıf bezit çayı içiyorlardı. BT *akışı başlatır ve yeniden birleşir,*Iziezi zihninde mırıldandı.

"Elçiden böyle bir izin istemesini ister misin yoz?" "Evet, elbette," dedi Sutty.

Bir duraklamadan sonra, "Yani ona bunu uygun görüp görmediğini veya akıllıca olup olmadığını sorardım. Böyle bir talep hükümetinize buranın var olduğunu gösterseydi, kimliğinizi ortaya çıkarırdık maz."

Goiri, Sutty'nin seçtiği kelimelere sırıttı. Dovzanca konuşuyorlardı tabii. "Ama belki de senin bunu bildiğin gerçeği, Ekumen'in

İlgilenenler Kütüphaneyi korur" dedi. "Kütüphaneyi yok etmesi için buraya polis göndermelerini önleyin."

"Belki."

"Şirketin Yöneticileri Ekumen'e çok büyük saygı duyuyor."

"Evet. Ayrıca Elçilerini, bakanlar ve bürokratlar dışında Aka'daki herkesten tamamen uzak tutuyorlar. Şirkete pek çok faydalı bilgi verildi. Buna karşılık, Ekumen'e pek çok gereksiz propaganda verildi."

Goiri bunu düşündü ve sonunda sordu, "Madem bunu biliyorsun, neden buna izin veriyorsun?"

"Pekala, Maz Goiri, Ekumen çok uzun bir görüşe sahip. O kadar uzun ki, kısa ömürlü bir varlıkla birlikte yaşamak genellikle zor oluyor. Üzerinde çalıştığımız ilke, bilgiyi saklamanın her zaman - uzun vadede - bir hata olduğudur. Bildiklerimizi anlatmamız isteniyorsa anlatırız. O bakımdan biz de sizler gibiyiz maz."

"Artık değil," dedi Goiri acı acı. "Tüm bildiğimizi saklıyoruz."

"Başka seçeneğin yok. Bürokratların tehlikeli insanlar. Onlar inananlar." Sutty çayını yudumladı. Boğazı kurumuştu. "Ben büyürken benim dünyamda güçlü bir müminler grubu vardı. Kendi inançlarının mutlak hakim olması gerektiğine, başka türlü bir düşüncenin olmaması gerektiğine inanıyorlardı. Bilgi depolama ağlarını sabote ettiler, kütüphaneleri, okulları yerle bir ettiler. Dünya. Elbette her şeyi mahvetmediler. Tekrar birleştirilebilir. Ama... hasar verildi. Bu tür bir hasar felç gibi bir şey. İnsan neredeyse iyileşir. Ama siz bunların hepsini bilirsiniz."

Durdu. Çok fazla konuşuyordu. Sesi titriyordu. Ona çok yaklaşıyordu. Ona çok yakın. Yanlış.

Goiri de sarsılmış görünüyordu. "Senin dünyan hakkında bildiğim tek şey, yoz..."

Sutty, "Daha küçük, geri kalmış dünyalara aydınlanma getiren uzay gemilerinde mi uçuyoruz," dedi. Sonra bir elini masaya, diğerini ağzına vurdu.

Goiri baktı.

Sutty, "Bu, Rangma'nın kendilerine susmaları gerektiğini hatırlatmasının bir yolu," dedi. Gülümsedi ama şimdi elleri titriyordu.

Bir süre ikisi de sessiz kaldı.

Goiri, "Seni... tüm Ekumen halkının çok bilge, hata üstü olduğunu düşündüm. Ne kadar çocukça," dedi. "Ne kadar adaletsiz."

Başka bir sessizlik.

Sutty, "Elimden geleni yapacağım Maz," dedi. "Dovza Şehri'ne dönersem ve ne zaman dönersem. Amareza'dan telefonla Mobile'a ulaşmaya çalışmak güvenli olmayabilir. Telefon dinleyenler için Silong'a tırmanmaya çalışırken kaybolduğumuzu söyleyebilirim. ve dağlardan doğuya giden bir patika buldum.Ama gitme yetkim olmayan Amareza'ya çıkarsam soru soracaklar.Saçmalayabilirim ama yalan söyleyebileceğimi sanmıyorum.Yani , pek iyi değil... Bir de Monitör sorunu var."

"Evet. Keşke onunla konuşsaydın, yoz Sutty."

*Et sen, Brute?*dedi Hurree Amca, kaşları alayla.

"Neden, Maz Goiri?"

"Pekala, o - senin dediğin gibi - bir inanan. Ve senin dediğin gibi, bu tehlikeli. Ona senin Dünyan hakkında anlattıklarını anlat. Bana anlattıklarından daha fazlasını anlat. Ona inancın, bilginin iyileştirdiği yara olduğunu söyle. ."

Sutty çayının son yudumunu içti. Tadı acıydı, hassastı. "Bunu nerede duyduğumu hatırlayamıyorum. Bir kitapta değil. Anlatıldığını duydum."

"Teran bunu Penan'a söyledi. Barbarlarla savaşırken yaralandıktan sonra." Sutty şimdi hatırladı: yeşil vadide taş ve kardan oluşan büyük yamaçların altındaki yas tutanlar çemberi, genç adamın ince, buz beyazı bir bezle kaplı gövdesi, hikayeyi anlatan mazın sesi.

Goiri, "Teran ölüyordu. 'Kardeşim, kocam, aşkım, benliğim, sen ve ben düşmanımızı yeneceğimize ve topraklarımıza barış getireceğimize inandık. Ama inanç, bilginin iyileştirdiği yaradır' dedi. ve ölüm hayatımızı Anlatmaya başlar.' Sonra Penan'ın kollarında öldü."

Mezar, yoz. Nerede başlıyor?

*"BEN*Bu mesajı taşıyabilir," dedi sonunda Sutty. "Yine de yobazların kulakları küçüktür."

SEKİZ

Çadırı sadece ısıtıcının zayıf ışığıyla aydınlanıyordu. İçeri girdiğinde, fenerin küçük krankını pompalamaya başladı. Parlaması uzun zaman aldı ve parıltı küçük ve zayıftı.

Çadırın boş kısmına bağdaş kurarak oturdu. Anlayabildiği kadarıyla, yüzü hâlâ solmuş olsa da artık şiş değildi. Arkalık, neredeyse dik oturacak şekilde ayarlanmıştı.

"Gece gündüz burada karanlıkta yatıyorsun," dedi. "Garip olmalı. Duyusal yoksunluk. Zamanı nasıl geçiriyorsun?" Sesinin soğuk keskinliğini duydu.

"Uyuyorum" dedi. "Bence."

"Öyleyse siz... Sloganlar mı okuyorsunuz? İleri, yukarı, ileri? Gerici düşünce yenilmiş düşman mı?"

Hiçbir şey söylemedi.

Yatak yastığının yanında bir kitap duruyordu. Aldı. On yaşındaki çocuklar için bir okul kitabı, şiirler, öyküler, örnek yaşamlar vb. Bunun alfabeyle değil, ideogramlarla basıldığını anlaması birkaç dakikasını aldı. Monitor'ün dünyasında, modern Aka'da her şeyin alfabede olduğunu, ideogramların yasaklandığını, yasadışı olduğunu, kullanılmadığını, unutulduğunu neredeyse unutmuştu.

"Bunu okuyabilir misin?" diye sordu, şaşırmış ve bir şekilde cesareti kırılmıştı. "Odiedin Manma verdi."

"Okuyabiliyor musun?"

"Yavaş yavaş."

"Çürümüş ölü ilkel bilim karşıtı yazıları okumayı ne zaman öğrendin, Monitor?"

"Ben çocukken."

"Sana kim öğretti?"

"Birlikte yaşadığım
insanlar." "Onlar kimdi?"

"Annemin ailesi."

Cevapları her zaman bir duraklamadan sonra geldi ve aşağılanmış bir okul çocuğunun kışkırtmaya karşı verdiği cevaplar gibi alçak sesle, neredeyse mırıldanarak söylendi.

soru soran Sutty aniden utançla yenildi. Yanaklarının yandığını, başının döndüğünü hissetti.

Yine yanlış. Yanlıştan daha kötü.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Seninle konuşma şeklim için kusura bakma. Vapurda ve Okzat-Özkat'ta bana olan tavrından hoşlanmadım. Bundan senin sorumlu olduğunu düşündüğümde senden nefret etmeye başladım. Maz Sotyu Ang'ın bitki örtüsünü, hayatını, hayatını yok etmek. Ve arkadaşlarımın peşine düştüğün için. Ve benim peşimde olduğun için. İnandığın bağnazlıktan nefret ediyorum.

"Neden?" O sordu. Hatırladığı kadarıyla sesi soğuktu. "Nefret, nefret edeni yer", Anlatım'ın tanıdık bir metninden alıntı yaptı. Her zamanki gibi kayıtsız, gergin oturdu. Ancak rahatlamaya başladı. İtirafı sadece utancını değil, onun yanında hissettiği küskün baskıyı da hafifletmişti. Bacaklarını daha rahat bir semilotus haline getirdi, sırtını dikleştirdi. Gizlice bakmak yerine ona bakmayı başardı. Bir süre onun sert yüzünü izledi. Bir şey söylemezdi ya da söyleyemezdi ama o söyleyebilirdi.

"Seninle konuşmamı istiyorlar" dedi. "Sana Terra'da hayatın nasıl olduğunu söylememi istiyorlar. Yıldızlara Yürüyüş'ün sonunda bulacağın acı ve çirkin gerçekler. Belki de kendine şu ölümcül soruyu sormaya başlarsın: Ben biliyor muyum?" ne yapıyorum ama sen muhtemelen istemiyorsun... ayrıca senin gibi biri için hayatın nasıl olduğunu merak ediyorum. bir adamı monitör yapan nedir. bana söyler misin? neden büyükanne ve büyükbabanla yaşadın? neden eski yazıyı okumayı öğrendin mi kırk yaşlarındasın herhalde sen çocukken yasaktı değil mi?

Onayladı. Kitabı geri bırakmıştı. Kapağındaki başlığın akıcı kaligrafisini inceler gibi eline aldı: ÖĞRENME AĞACI'NDAN MÜCEVHER MEYVELER.

"Söyle bana," dedi. "Nerede doğdunuz?"

"Bolov Yeda. Batı kıyısında."

"Ve sana Yara - 'Güçlü' adını verdiler."

Kafasını salladı. "Bana Azyaru adını verdiler" dedi.

Azya Aru. Daha bir gün kadar önce bir gazetede onlar hakkında bir şeyler okuyordu. *Batı Topraklarının Tarihi,*Unroy'un ona Kütüphane'ye yaptıkları baskınlardan birinde gösterdiği. İki asır önce bir maz çifti olan Azya ve Aru, Dovza'daki Anlatının baş kurucuları ve havarileriydi. İlk patron maz. Dovzan kültürünün kahramanları, sekülerleşmeye kadar. Altında

Corporation, tamamen silinene, beyazlaştırılana, silinene kadar hiç şüphesiz kültürün kötü adamlarına dönüşmüşlerdi.

"Ailen maz mıydı o zaman?"

"Büyük annem ve dedem." Kitabı bir tılsımmış gibi tuttu. "Hatırladığım ilk şey, büyükbabamın bana 'ağaç' kelimesini nasıl yazacağımı göstermesiydi." Kitabın kapağındaki parmağı iki vuruşlu ideogramı çizdi. "Verandada, gölgede, denizi görerek oturuyorduk. Balıkçı tekneleri geliyordu. Bolov Yeda, bir körfezin üzerindeki tepelerde. Sahildeki en büyük şehir. Dedemin güzel bir evi varmış. sundurmanın üzerinde, çatıya kadar büyüyen, kalın gövdeli ve sarı çiçekli bir asmaydı. Her gün evde Anlatım yapılırdı. Akşamları umyazu'ya giderlerdi."

Yasak zamiri kullanmış, he/she/theys. Bunun farkında değil, diye düşündü Sutty. Sesi yumuşak, boğuk ve kolaylaştı.

"Ailem öğretmendi. Yeni yazıyı Corporation okulunda öğrettiler. Öğrendim ama eski yazıyı daha çok sevdim. Yazmaya, kitaplara ilgim vardı. Büyükannemle büyükbabamın bana öğrettiği şeyler. Doğduğumu sandılar. maz olmak... Anneanne, 'Aman Kiem, bırak çocuk oynasın' derdi. Ama büyükbabam kalmamı ve bir dizi karakter daha öğrenmemi isterdi ve ben her zaman onu memnun etmek istedim.Daha iyisini yapmak için... Büyükannem bana sözlü şeyleri, çocukların Anlatım hakkında öğrendiklerini öğretti.Ama ben yazmayı daha çok sevdim. güzel görünmesini sağlayabilirdim. onu tutabilirdim. konuşulan kelimeler rüzgar gibi uçup gitti ve onları canlı tutmak için her zaman tekrar tekrar söylemek zorunda kaldın. ama yazı kaldı ve onu daha iyi hale getirmeyi öğrenebilirsin. Daha güzel."

"Demek, büyükanne ve büyükbabanla yaşamaya, onlarla çalışmaya gittin?" Aynı sessizlik ve neredeyse hülyalı bir rahatlıkla cevap verdi. "Ben küçükken hep birlikte orada yaşardık. Sonra babam okul müdürü oldu. Annem de Enformasyon Bakanlığı'na girdi. Tambe'ye, oradan da Dovza Şehri'ne nakledildiler. Annem büyük bir yolculuk yapmak zorunda kaldı. Anlaştık. İkisi de şirkette çok çabuk yükseldiler. Değerli memurlardı. Çok aktifler. Büyükannem ve büyükbabam, annemle babam ortalıkta dolaşıp çok çalışırken benim evde onlarla kalmamın daha iyi olacağını söylediler. Ben de öyle yaptım."

"Ve sen onlarla kalmak mı istedin?"

"Ah, evet," dedi tam bir sadelikle. "Mutluydum."

Sözcük, zihninde yankılanıyor, onu konuşmakta olduğu sessizlikten sıyırıyor gibiydi. Başını Sutty'den uzaklaştırdı, bu ani hareketle Aklına Okzat-Özkat'ta sokakta ona tutkulu bir öfkeyle ve "Bize ihanet etme!"

Bir süre konuşmadan oturdular. Ağaç Mağarasında başka kimse hareket etmiyor veya konuşmuyordu. Silong'un Kucağında derin bir sessizlik.

Sutty, "Bir köyde büyüdüm," dedi. "Amcam ve teyzemle. Gerçekten benim büyük amcam ve büyük halam. Hurree Amca zayıftı ve oldukça koyu tenliydi, beyaz kıllı saçları ve kaşları vardı - korkunç kaşları. Ben küçükken şimşek gibi kaşlarını çattığını sanmıştım. . Teyzem harika bir aşçı ve yöneticiydi. Herkesi organize edebilirdi. Okumayı öğrenmeden önce yemek yapmayı öğrendim. Ama sonunda amcam bana öğretti. Kalküta Üniversitesi'nde profesördü. Benim bölgemde harika bir şehirdi. Terra'nın bir parçası.Edebiyat öğretmenliği yaptı.Köyde evde beş odamız vardı ve mutfak hariç hepsi kitapla doluydu.Teyze mutfağa kitap girmesine izin vermezdi.Ama odamın her yeri istiflenmişti. duvarların her yerinde, yatağın ve masanın altında... Burada Kütüphane mağaralarını ilk gördüğümde evdeki odamı düşündüm."

"Amcan köyde öğretmenlik mi yaptı?"

"Hayır. O oraya saklandı. Biz saklandık. Ailem başka bir yerde saklanıyordu. Ortada bir tür devrim oluyordu. Burada seninki gibi ama tam tersi. İnsanlar... Ama ben dinlemeyi tercih ederim. bunun hakkında konuşmaktansa seninle. Bana ne olduğunu anlat. Büyükanne ve büyükbabandan ayrılmak zorunda kaldın mı? Kaç yaşındaydın?"

"On bir," dedi.

O dinledi. O konuştu.

"Büyükannem ve büyükbabam da çok aktifti" dedi. Sözcükler söylemekte tereddüt etmese de, tonu kurşuni, zahmetli bir hal almıştı. "Ama sadık üretici-tüketiciler olarak değil. Bir grup yeraltı gerici aktivistin liderleriydiler. Tarikat faaliyetlerini teşvik ediyor ve bilim karşıtlığı öğretiyorlardı. Bunu anlamadım. Beni düzenledikleri toplantılara götürdüler. Yasadışı toplantılar.Umyazu kapatıldı ama polisin kapattığını bana söylemediler.Beni şirket okuluna göndermediler.Beni evde tuttular ve bana sadece hurafeleri ve sapkın ahlakı öğrettiler.Sonunda babam ne olduğunu anladı. yapıyorlardı annemle ayrılmışlardı iki yıldır beni görmeye gelmiyordu ama

benim için gönderdi Bir adam geldi. Gece geldi. Büyükannemin çok yüksek sesle, öfkeyle konuştuğunu duydum. Onun böyle konuştuğunu hiç duymamıştım. Kalktım ve ön odaya geldim. Dedem koltuğunda oturuyordu, öylece oturuyordu, bana bakmadı, bir şey demedi. Büyükanne ve bir adam masanın karşısında karşı karşıya duruyorlardı. Bana baktılar ve sonra adam ona baktı. "Git giyin Azyaru, baban gelip onu görmeni istiyor" dedi. Gidip giyindim. Tekrar dışarı çıktığımda, onlar hâlâ eskisi gibi, tıpatıp aynıydılar: Yaşlı, sağır, kör bir adam gibi oturmuş, hiçbir şeye bakmaksızın oturan büyükbaba ve ellerini yumruk yapmış masanın üzerinde duran Büyükanne ve ayakta duran adam. Orası. Ağlamaya başladım. 'Gitmek istemiyorum, burada kalmak istiyorum' dedim. Sonra büyükanne gelip omuzlarımdan tuttu ama beni itti. Beni adama doğru itti. 'Hadi' dedi. Ve "Git, Azyaru!" dedi. Ve ben... onunla gittim."

"Nereye gittin?" Sutty fısıldayarak sordu.

"Dovza Şehrindeki babama. Orada okula gittim." Uzun bir sessizlik. "Bana köyünüzden bahset. Neden saklanıyordunuz?"

"Adil adildir" dedi Sutty. "Ama bu uzun bir hikaye."

"Bütün hikâyeler uzundur," diye mırıldandı. Gübre bir zamanlar buna benzer bir şey söylemişti.*Kısa öyküler, uzun olanın yalnızca parçalarıdır,*dedi.

"Açıklaması zor olan şey, benim dünyamdaki Tanrı ile ilgili" dedi. "Ben

Tanrı'yı tanıyorum," dedi Yara.

Bu onu gülümsetti. Bir an için onu rahatlattı. "Eminim öyledir," dedi. "Ama burada, orada, Tanrı'nın ne olduğunu anlamak zor olabilir. Burada, bu bir kelime, başka pek bir şey değil. Senin devlet teizminde, neyin iyi olduğu anlamına geliyor gibi görünüyor. Doğru olan ne. Doğru mu?"

"Tanrı Akıldır, evet," dedi oldukça kararsız bir şekilde.

"Pekala, Terra'da, kelime binlerce yıldır, birçok insan arasında son derece önemli bir kelime olmuştur. Ve genellikle mantıklı olandan çok gizemli olana gönderme yapar. her türlü Tanrı fikri. Birincisi, Tanrı'nın diğer her şeyi yaratan ve var olan ve olan her şeyden sorumlu olduğu bir varlıktır. Bir tür evrensel, ebedi Kurum gibi."

Niyetli ama şaşkın görünüyordu.

"Büyüdüğüm yerde, köyde, bu tür Tanrı'yı biliyorduk ama başka birçok türümüz de vardı. ama çocukken onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum. Sadece adımdan. Teyze açıkladı

benim adım bir kere "Neden Sutty'yim?" diye sordum. Ve "Sutty, Tanrı'nın karısıydı" dedi. Ben de Ganesh'in karısı mıyım diye sordum. Çünkü Ganesh en iyi tanıdığım Tanrıydı ve ondan hoşlandım. Ama "Hayır, Shiva'nınki" dedi.

"O zamanlar Shiva hakkında bildiğim tek şey, onun arkadaşı olan sevimli beyaz bir boğaya sahip olduğuydu. Ve onun uzun, kirli saçları var ve o evrendeki en büyük dansçı. Dünyaları var etmek ve yok olmak için dans ediyor. O çok tuhaf ve Çirkin ve o her zaman oruç tutar.Teyzem bana Sutty'nin onu o kadar çok sevdiğini ve babasının isteği dışında onunla evlendiğini söyledi.O günlerde bir kız için bunu yapmanın zor olduğunu biliyordum ve onun çok cesur olduğunu düşündüm.Ama sonra Teyzem söyledi Sutty'nin babasını görmek için geri döndüğünü ve babası Shiva hakkında aşağılayıcı bir şekilde konuştuğunu ve ona aşırı derecede kaba davrandığını ve Sutty'nin o kadar kızdığını ve bu nedenle öldüğünü söyledi.*Yapmak*herhangi bir şey, o sadece*ölü.*Ve o zamandan beri, kocaları öldüğünde ölen sadık eşlere onun adı verilir. Teyzem bunu bana söylediğinde, 'Neden bana böyle aptal aptal bir kadın için isim verdin!' dedim.

"Ve Amca dinliyordu ve 'Çünkü Sati Shiva'dır ve Shiva Sati'dir. Sen aşıksın ve yas tutansın. Sen öfkesin. Sen danssın.'

"Ben de Sutty olmam gerekip gerekmediğine karar verdim, sorun değil, ben de Shiva olabildiğim sürece..."

Yara'ya baktı. Kendini kaptırmış ve tamamen şaşkına dönmüştü.

Allah'ın dediklerini yapmayanlar yanlış yapmıştır. Birçok insan buna inanıyordu. Onlara Unistler deniyordu.*Tek Tanrı, tek Hakikat, tek Dünya.*Ve onlar... Çok fazla sorun çıkardılar."

Sözler, ıstırap dolu yıllar için aptalca, bebeksi, başlangıç sözcükleri olarak çıktı ağzından.

"Görüyorsunuz ya, halkım, yani Dünya'daki hepimiz, dünyamıza çok zarar verdik, onun için savaştık, kullandık, harcadık. O kadar uzun süredir vebalar, kıtlıklar, sefaletler vardı. İnsanlar. teselli ve yardım istiyorlardı. Bir şeyi doğru yaptıklarına inanmak istiyorlardı. Sanırım Unistlere katılsalar yaptıkları her şeyin doğru olduğuna inanabilirlerdi."

Onayladı. Anladığını.

"Unist Pederler, bütün bu sefaleti kötü bilgi dedikleri şeyin getirdiğini söylediler. Kötü bilgi olmasaydı insanlar iyi olurdu. Kutsal inanca yer açmak için kutsal olmayan bilgi yok edilmelidir. Bilime, her türlü öğrenmeye, onun dışındaki her şeye karşı çıktılar." kendi kitaplarında ne vardı."

"Maz gibi."

"Hayır. Hayır, bence bu bir hata. Anlatımın herhangi bir bilgiyi dışladığını, herhangi bir bilgiye kötü ya da kutsal olmayan bir şey dediğini göremiyorum. Aka'nın geçen yüzyılda öğrendiklerinin hiçbirini içermiyor. Diğer uygarlıklarla temastan - bu doğru. Ama bence bunun tek nedeni, Şirket Devleti sizin merkezi sosyal kurumunuz olarak görevi devralmadan önce, maz'ın tüm bu yeni bilgileri Anlatma'da işlemeye başlayacak zamanı olmamasıydı. Maz'in yerine bürokratları geçirdi. ve sonra Anlatmayı suç saydı. Onu yeraltına itti, gelişemeyeceği ve büyüyemeyeceği bir yere itti. Aslında buna kutsal olmayan bilgi dedi. Anlamadığım şey, Şirketin neden bu kadar şiddeti, bu kadar acımasız güç kullanımının gerekli olduğunu düşündüğü. ."

"Çünkü maz bütün zenginliğe, bütün güce sahip olmuştu. Halkı cahil, ayin ve hurafelerle uyuşturmuş halde tutuyorlardı."

"Ama onlar*yapmadı*insanları cahil bırakın! Anlatmak, dinleyene bilineni öğretmekten başka nedir?"

Tereddüt etti, eliyle ağzını ovuşturdu. "Belki de eski yol buydu," dedi. "Belki bir kez. Ama öyle değildi. Dovza'da maz, yoksulları ezen kişilerdi. Tüm topraklar umyazu'ya aitti. Okulları yalnızca fosilleşmiş, yararsız bilgiler öğretiyordu. İnsanların yeni adaleti, Yeni öğrenme-"

"Şiddetle mi?"

Yine tereddüt etti.

"Evet. Belsi'de gerici kalabalık, Şirket Devleti'nin iki yetkilisini öldürdü. Her yerde itaatsizlik vardı. Yasaya karşı gelme."

Elini sertçe yüzünü ovuşturdu, gerçi bu, ağrıyan, rengi solmuş şakağına ve yanağına zarar vermiş olmalıydı.

"İşte böyle oldu" dedi. "Senin halkın buraya geldi ve yanlarında yeni bir dünya getirdiler. Kendi dünyamızın daha büyük, daha iyi hale geleceğine dair bir söz. Bunu bize vermek istediler. Ama bu dünyayı kabul etmek isteyenler, eski dünya tarafından durduruldu, engellendi." Her şeyi yapmanın eski yolları On bin yıl önce olan şeyler hakkında sonsuza dek mırıldanan, her şey hakkında her şeyi bildiklerini iddia eden, yeni bir şey öğrenmeyi reddeden, insanları fakir tutan, bizi geride tutan maz. ... Bilgi tefecileri. Geleceğe yol açmak için bir kenara itilmeleri gerekiyordu. Ve eğer yolumuza devam ederlerse cezalandırılmaları gerekiyordu. İnsanlara yanıldığını göstermemiz gerekiyordu. Büyükannem ve büyükbabam yanılıyordu. devlet düşmanıydılar, kabul etmediler, değişmeyi reddettiler."

Dengeli bir şekilde konuşmaya başlamıştı ama sonunda nefesi kesiliyor, önüne bakıyor, eli küçük astarı sımsıkı tutuyordu.

"Onlara ne oldu?"

"Ben babamla yaşamaya gelir gelmez tutuklandılar. Tambe'de bir yıl hapiste kaldılar." Uzun bir duraklama. "Çok sayıda inatçı gerici lider, adil bir kamuya açık duruşma için Dovza Şehri'ne getirildi. Sözlerinden vazgeçenlerin Şirket Çiftliklerinde iyileştirme çalışmaları yapmasına izin verildi." Sesi renksizdi. "İptal etmeyenler Aka'nın üretici-tüketicileri tarafından idam edildi."

"Vuruldular mı?"

"Büyük Adalet Meydanı'na getirildiler." Kısa durdu. Sutty bu yeri

hatırladı, Merkez Avluları barındıran dört uzun, hantal binayla çevrili bir kaldırım düzlüğü. Genellikle durmuş trafik ve acele eden yayalarla doluydu.

Yara tekrar konuşmaya başladı, hala söylediklerine dosdoğru

bakıyordu.

"Hepsi meydanın ortasında, bir ipin içinde, polis onları koruyordu. İnsanlar adaletin yerini bulduğunu görmek için her yerden gelmişti. Meydanda binlerce insan vardı. Her yer suçlular. Ve tüm sokaklar. meydana çıkıyor.Babam görmem için getirdi.Yargıtay binasında yüksek bir pencerede durduk.Görebilmem için beni önüne koydu.Üzerinde taş yığınları,umyazudan yapı taşları vardı. aşağı çekti, meydanın köşelerinde büyük yığınlar.

ne için olduklarını bil. Sonra polis emir verdi ve herkes suçluların olduğu meydanın ortasına doğru ilerledi. Taşlarla dövmeye başladılar. Kolları aşağı yukarı hareket ediyordu ve... Suçluları taşlamak için kayaları atmaları gerekiyordu ama çok fazla insan vardı. Çok kalabalıktı. Yüzlerce polis ve tüm insanlar. Bu yüzden onları öldüresiye dövdüler. Uzun süre devam etti."

"İzlemek zorunda mıydın?"

"Babam yanıldıklarını görmemi istedi."

Oldukça kararlı bir şekilde konuşuyordu ama eli, ağzı onu ele veriyordu. Meydana bakan o pencereden hiç ayrılmamıştı. On iki yaşındaydı ve hayatının geri kalanını orada izleyerek geçirdi.

Böylece büyükanne ve büyükbabasının yanıldığını gördü. Başka ne görmüş olabilirdi?

Yine uzun bir sessizlik. Paylaşılan

Acıyı o kadar derine gömmek, o kadar derin ki onu asla hissetmene gerek yok. Her şeyin altına gömün, her şeyin. İyi bir evlat ol. İyi bir kız. Mezarların üzerinden geç ve asla aşağı bakma.*Erkeklerin dostu olan Köpeği uzak tutun...*Ama mezar yoktu. Parçalanmış yüzler, parçalanmış kafatasları, bir karenin ortasında bir yığın halinde kanla pıhtılaşmış gri saçlar.

Kemik parçaları, diş dolguları, patlamış et tozu, bir gaz kokusu. Yağmurda bir binanın yıkıntılarında yanık kokusu.

"Demek bundan sonra Dovza Şehrinde yaşadın ve Şirkete girdin. Sosyokültürel Büroya."

"Babam benim için öğretmenler tuttu. Eğitimimi düzeltmek için. Sınavlarda başarılı oldum."

"Evli misin Yara?"

"Öyleydim. İki yıl

boyunca." "Çoçuksuz?"

Kafasını salladı.

Dosdoğru karşıya bakmaya devam etti. Hareket etmeden dimdik oturdu. Uyku tulumu, Tobadan'ın dizini hareketsiz kılmak ve ağrıyı dindirmek için yaptığı bir tür çerçevenin üzerinde, bir dizinin üzerine kadar çekilmişti. ÖĞRENME AĞACI'NIN MÜCEVHER MEYVELERİ küçük kitap elinde duruyordu.

Sutty omuz kaslarını gevşetmek için öne doğru eğildi ve tekrar dik oturdu.

"Goiri size kendi dünyamı anlatmamı istedi. Belki anlatabilirim, çünkü benim hayatım bazı açılardan sizinkinden pek farklı olmadı... Size Unistlerden bahsettim. Ülkenin bizim tarafımızdaki hükümeti ele geçirdikten sonra. ,

köylerde temizlik dedikleri şeyi yapmaya başladılar. Bizim için giderek daha güvensiz hale geldi. İnsanlar bize kitaplarımızı saklamamız ya da nehre atmamız gerektiğini söylediler. Hurree Amca o sırada ölüyordu. Yüreği yoruldu, dedi. Teyzeye kitaplarından kurtulması gerektiğini söyledi ama teyze yapmadı. Orada onlarla birlikte öldü.

"Ondan sonra, ailem beni ve Teyzemi Hindistan'dan çıkarmayı başardı. Dünyanın öbür ucuna, başka bir kıtaya, kuzeyde, hükümetin dindar olmadığı bir şehre. Böyle bazı şehirler vardı, çoğunlukla Ekumen, Haince öğrenimini öğreten okullar açmıştı. Unistler, Ekumen'den nefret ediyorlardı ve tüm dünya dışı varlıkları Dünya'dan uzak tutmak istiyorlardı, ancak bunu doğrudan yapmaya çalışmaktan korkuyorlardı. Bu nedenle, Pales'e ve mantıklı tesislere ve her şeye karşı terörizmi teşvik ettiler. başka şeylerden uzaylı iblisler sorumluydu."

İngilizce kelime kullandı*ibliş,*Dovzan'da böyle bir kelime yok. Bir süre durakladı, derin, bilinçli bir nefes aldı. Yara, dinleyicilerin yoğun sessizliğinde oturdu.

"Böylece orada lise ve üniversiteye gittim ve Ekumen için çalışmak üzere eğitim almaya başladım. O sıralarda Ekumen, Terra'ya Dalzul adında, Terra'da büyümüş yeni bir Elçi gönderdi. Unist Pederler arasında büyük bir nüfuz vardı. Çok geçmeden ona daha fazla kontrol veriyorlardı, ondan emir alıyorlardı. Onun bir melek olduğunu söylediler - bu Tanrı'nın bir elçisi. Bazıları onun gideceğini söylemeye başladı. tüm insanlığı kurtar ve onları Tanrı'ya getir ve böylece..." Ama tapınma için Akan bir kelime yoktu. "Önünde yere uzandılar, onu övdüler ve onlara karşı nazik olması için yalvardılar. Ve onlara yapmalarını söylediği her şeyi yaptılar, çünkü onların nasıl doğru yapacaklarına dair fikirleri buydu - Tanrı'nın emirlerine itaat etmek. Ve Dalzul'un Tanrı adına konuştuğunu düşündüler ya da Tanrıydı.*A* Ertesi yıl teokratik rejimi ortadan kaldırmalarını sağladı. Tanrı adına.

"Eski bölgelerin veya eyaletlerin çoğu demokratik hükümetlere geri dönüyor, liderlerini seçimle seçiyor ve Terran Topluluğunu yeniden kuruyor ve Ekumen'in diğer dünyalarından insanları ağırlıyordu. Heyecan verici bir zamandı. Unism'i izlemek harikaydı. Giderek daha fazla sayıda inanan Dalzul'un Tanrı olduğuna inandı, ama aynı zamanda giderek daha fazla kişi onun Tanrı'nın zıttı, tamamen kötü olduğuna karar verdi. başlarına kül saçan alaylarda

ve Tanrı'nın ne istediğini yanlış anladığımız için birbirimizi kırbaçlamak. Ve birçoğu diğerlerinden ayrıldı ve bir adamı, bir Birlik Babası'nı veya bir terörist lideri kendi Kurtarıcıları olarak ayarladı ve ondan emirler aldı. Hepsi tehlikeliydi, hepsi şiddetliydi. Dalzulitler, Dalzul'u anti-Dalzulitlerden korumak zorundaydı. Onu öldürmek istediler. Sürekli bombalar yerleştiriyor, intihar saldırıları deniyorlardı. Hepsi. İnançları bunu haklı çıkardığı için her zaman şiddete başvurmuşlardı. Onlara Allah'ın, küfrü ve kafirleri yok edenleri mükafatlandırdığını anlattı. Ama çoğunlukla birbirlerini yok ediyor, birbirlerini parçalıyorlardı. Buna Kutsal Savaşlar adını verdiler. Korkunç bir zamandı, ama geri kalanımız için gerçek bir sorun yokmuş gibi görünüyordu - Unism sadece kendini parçalıyordu.

"Eh, o kadar ileri gitmeden, Kurtuluş daha yeni başlarken, şehrim serbest bırakıldı. Sokaklarda dans ettik. Dans eden bir kadın gördüm. Ve ona aşık oldum."

Durdu.

Bu noktaya kadar her şey yeterince kolay olmuştu. Asla ötesine geçmediği bu nokta. Sadece kendine, sadece sessizce, uyumadan önce anlattığı hikaye burada bitmişti. Boğazı sıkışmaya başladı.

"Bunun yanlış olduğunu düşündüğünü biliyorum," dedi.

Bir tereddütten sonra, "Böyle bir birliktelikten hiçbir çocuk doğamayacağı için, Ahlaki Hijyen Komitesi ilan etti ki-" dedi.

"Evet, biliyorum. Unist Babalar da aynı şeyi beyan ettiler. Çünkü Tanrı kadınları erkeklerin menileri için kaplar olarak yarattı. Ama özgürlüğümüzden sonra, canlandırma kamplarına gönderilme korkusuyla saklanmak zorunda kalmadık. Senin maz çiftlerin gibi. rehabilitasyon merkezlerine gönderildi." Ona meydan okurcasına baktı.

Ama meydan okumayı kabul etmedi. Söylediklerini kabul etti ve bekledi, dinledi.

Onu etrafından dolaştıramadı ya da ondan uzaklaştıramadı. Bunu aşmak için konuşması gerekiyordu. Söylemesi gerekiyordu.

"İki yıl birlikte yaşadık" dedi. Sesi o kadar yumuşak çıkmıştı ki, duymak için biraz ona doğru döndü. "Benden çok daha güzeldi ve çok daha zekiydi. Ve daha nazikti. Güldü. Bazen uykusunda gülerdi. Adı Pao'ydu."

Adıyla birlikte gözyaşları geldi, ama onları tuttu.

"Eğitimimizde ondan iki yaş büyüktüm ve bir yıl öndeydim. Onunla birlikte olmak için Vancouver'da bir yıl geride kaldım. Sonra gidip Şili'deki Ekumenical Center'da eğitime başlamak zorunda kaldım. Çok güneyde. Pao gidiyordu

üniversiteden mezun olduğunda bana katıl. Birlikte çalışacak ve bir takım, bir Observer takımı olacaktık. Birlikte yeni dünyalara gidin. Şili'ye gitmem gerektiğinde çok ağladık ama düşündüğümüz kadar kötü olmadı. Aslında hiç de fena değildi, çünkü sürekli telefonda ve internette konuşabiliyorduk ve kışın görüşeceğimizi biliyorduk ve bahardan sonra o geldi ve biz ayrıldık. sonsuza kadar birlikte olmak Biz *vardı*birlikte. Maz gibiydik. İki değil, bir olan iki kişiydik. Onu özlemek bir tür zevk ya da neşeydi, çünkü o oradaydı, özlemek için oradaydı. O da bana aynı şeyi söyledi, kışın döndüğümde beni özleyeceğini söyledi..."

Ağlamaya başlamıştı ama gözyaşları kolaydı, zor değildi. Sadece durup burnunu çekmesi ve gözlerini ve burnunu silmesi gerekiyordu.

"Bu yüzden tatil için Vancouver'a geri döndüm. Şili'de yaz mevsimiydi ama orada kıştı. Ve biz... kucaklaştık, öpüştük ve yemek pişirdik. Annemle babamı ve Pao'nun anne babasını görmeye gittik ve parkta yürüdük. büyük ağaçların, yaşlı ağaçların olduğu yerde. Yağmur yağıyordu. Orada çok yağmur yağıyor. Yağmuru seviyorum."

Gözyaşları durmuştu.

"Pao, tatilden sonra gireceği sınavlar için bir şeyler aramak üzere şehir merkezindeki kütüphaneye gitti. Onunla gidecektim ama üşüttüm ve 'Burada kal, sen gidersin' dedi. Sadece sırılsıklam ol' ve tembellik ederek etrafta uzanmak istedim, bu yüzden dairemizde kaldım ve uyuyakaldım.

"Bir Kutsal Savaş baskını vardı. Toprağın Arındırıcıları adlı bir gruptu. Dalzul ve Ekumen'in anti-Tanrı'nın hizmetkarları olduğuna ve yok edilmeleri gerektiğine inanıyorlardı. Birçoğu Unist askeri güçlerindeydi. Unist Pederlerin stokladığı bazı silahlara sahiptiler ve onları eğitim okullarına karşı kullandılar."

Onunki kadar düz olan sesini duydu.

"İHA'lar, insansız bombardıman uçakları kullandılar. Yüzlerce kilometre öteden, Dakota'lardan. Yerin altına saklanıp bir düğmeye basıp insansız hava araçlarını gönderdiler. Üniversiteyi, kütüphaneyi, şehir merkezindeki blokları havaya uçurdular. Binlerce insan öldürüldü. Öldürüldü. Kutsal Savaşlarda hep böyle şeyler oluyordu. O sadece bir kişiydi. Hiç kimse, hiçbir şey, tek bir kişi. Ben orada değildim. Gürültüyü duydum."

Boğazı ağrıyordu ama hep ağrıyordu. Her zaman

olurdu. Bir süre başka bir şey söyleyemedi.

Yara usulca, "Ailen öldü mü?" diye sordu.

Soru ona dokundu. Onu cevap verebileceği bir yere taşıdı. "Hayır. İyiydiler. Yanlarında kalmaya gittim. Ondan sonra Şili'ye geri döndüm" dedi.

Sessizce oturdular. Dağın içi, varlık dolu mağaralarda. Sutty yorgundu, tükenmişti. Yara'nın yüzünde ve ellerinde onun yorgun ve hala acı içinde olduğunu görebiliyordu. Sözlerinin ardından paylaştıkları sessizlik huzurluydu, kazanılmış bir nimetti. .

Uzun bir süre sonra insanların konuştuğunu duydu ve kendini o sessizlikten uyandırdı.

Odiedin'in sesini duydu ve kısa süre sonra çadırın dışında konuştu:

"Yara?"

İçeri gel, dedi Yara. Sutty kapağı kenara çekti.

"Ah," dedi Odiedin. Fenerin zayıf ışığında onlara bakan esmer, çıkık elmacık kemikli yüzü sevimli bir goblin maskesiydi.

Sutty, "Konuşuyorduk," dedi. Çadırdan çıktı, gerinerek Odiedin'in yanında durdu.

Girişte diz çöken Odiedin, Yara'ya "Egzersizleriniz için geldim" dedi.

"Yakında ayağa kalkar mı?" Odiedin'e sordu.

"Sırtındaki ağrı nedeniyle koltuk değneği kullanmak zor," diye yanıtladı. "Bazı kaslar yeniden bağlanmadı. Üzerinde çalışmaya devam ediyoruz."

Çadıra dizlerinin üzerinde girdi.

Arkasını döndü, sonra geri döndü ve içeri baktı. Yaptıkları böyle bir konuşmadan sonra tek kelime etmeden gitmeleri yanlıştı.

"Yarın yine geleceğim Yara" dedi. Yumuşak bir cevap verdi. Ayağa kalktı, diğer çadırların kenarlarından yansıyan hafif parıltıdaki mağaraya baktı. Yüksek arka duvardaki Ağaç oymasını göremedi, sadece yapraklarındaki küçük, göz kırpan mücevherlerden bir veya iki tanesini gördü.

Ağaç Mağarası'nın dışarıya çıkışı vardı, Yara'nın çadırından pek de uzak değildi. Daha küçük bir mağaradan geçerek, insanın gün ışığına çıkması gereken kadar alçak bir kemerle biten kısa bir geçide açılıyordu.

Oradan çıktı ve ayağa kalktı. Gözlerinin kamaşmasını bekleyerek kara gözlüklerini çıkarmıştı ama bütün öğleden sonra Silong'un büyük cüssesi tarafından gizlenen güneş batıyordu ya da batmıştı. Hafif bir menekşe tonuyla hafif bir ışık vardı. Son birkaç saat içinde biraz kar yağmıştı. Sirkin geniş yarım dairesi, fondan görülen bir sahne gibi,

solgun ve ayak basılmamış bir şekilde dış kenarına kadar uzanıyordu. Burada, dağın duvarının altında hava sakindi, ama orada, kenarda, yüz metre kadar uzakta, rüzgar ince, kuru karı alıp ince sağanak ve yumaklar halinde, sonsuza kadar huzursuz bir şekilde yere indiriyordu.

Sutty sadece bir kez uçup gitmişti. Altındaki uçurum dikti, hafifçe alttan oyulmuş, bir mil derinliğinde bir uçurumdu. Başını döndürmüştü ve o orada dururken haince sert esen rüzgar onu çekiştirmişti.

Şimdi, savrulan karın o küçük, bitmek bilmeyen dansına, alacakaranlık havanın boşluğundan Zubuam'a doğru baktı. Thunderer'ın yokuşları akşamları belirsiz, solgun ve uzaktı. Uzun süre durup ışığın sönmesini izledi.

Artık çoğu öğleden sonraları, Kütüphanenin başka bir bölümünü keşfettikten ve orayı kataloglayan maz ile çalıştıktan sonra, Yara ile konuşmaya gidiyordu. Söyledikleri her şeyin altında karanlık bir temel olmasına rağmen, o ve o asla doğrudan birbirlerine hayatları hakkında anlattıklarına geri dönmediler.

Bir keresinde ona, Şirketin Tong'un talebini neden kabul ettiğini ve Dovza Şehri'nin bilgi kısıtlamalı, kontrollü ortamının dışında bir dünyalıya izin verdiğini bilip bilmediğini sormuştu. "Ben bir test vakası mıydım?" diye sordu. "Ya da bir cazibe?"

Resmi hayatın, tüm resmi hayatların alışkanlığını kırmak onun için kolay olmadı: Bilgiyi saklayarak gücünü korumak ve büyütmek, bilgi sahibi olmadığı halde susmak, bilgi sahibi olduğunu ima etmek. Yetişkin hayatı boyunca bu kurala uymuştu ve Telling'in içinde bir çocuk olarak yaşamamış olsaydı, muhtemelen şimdi ondan kurtulamazdı. Olduğu gibi, cevap vermek için gözle görülür bir şekilde mücadele etti. Sutty vicdan azabıyla mücadeleyi gördü. Yaralarının tutsağı olarak burada yatarken, düşmanlarına bağımlı olarak, sessizlik dışında hiçbir gücü yoktu. Vazgeçmek, bırakmak, konuşmak cesaret isterdi. Ona kalan her şeye mal oldu.

"Bölümüme haber verilmedi," diye söze başladı, sonra durdu ve yeniden başladı: "Var olduğuna inanıyorum" ve sonunda, inatla, mesleğinin jargonunu kullanarak yeniden başladı: "Üst düzey tartışmalar oldu. Bir Akan gemisi Hain'e gitmekte olduğu ve bir Ekumenik gemisinin gelecek yıl gelmesi planlandığı bilgisi alındığından, Konsey içindeki bazı unsurlar daha rahat bir politikayı savundu. Karşılıklı bilgi alışverişinin artması için bazı kapılar açılırsa kar olur.

Bu konulardaki kararlara dahil olan diğerleri, Şirketin muhalefet üzerindeki kontrolünün, herhangi bir gevşekliğin tavsiye edilemeyecek kadar eksik olduğu görüşünü benimsedi. A... sonunda konuyla ilgili fikir grupları arasında bir tür uzlaşma sağlandı."

Yara'nın pasif kurguları bittiğinde, Sutty kaba bir zihinsel çeviri yaptı ve "Yani uzlaşmacı bendim? O halde bir test vakası. Ve sen de beni izlemek ve rapor vermekle görevlendirildin."

"Hayır," dedi Yara ani bir açık sözlülükle. "Ben istedim. İzin verildi. İlk başta Rangma'nın yoksulluğunu ve geri kalmışlığını görünce hemen şehre geri döneceğini düşündüler. Okzat-Özkat'a yerleşince Merkez Yürütme bunu nasıl yapacağını bilemedi." kimseyi gücendirmeden kontrol etmek.Benim bölümüm yine reddedildi.Başkente geri gönderilmenizi tavsiye ettim.Departmandaki üstlerim bile raporlarımı dikkate almadılar.Başkente geri dönmemi emrettiler.Dinlemediler.Kazandılar. "Kasabalardaki ve kırlardaki mazın gücüne inanmayın. Anlatma bitti sanıyorlar!"

Karmaşık, çözümsüz acısının tuzağına düşmüş, yoğun ve ıssız bir öfkeyle konuşuyordu. Sutty ona söyleyecek hiçbir şey bulamıyordu.

Dinledikçe daha huzurlu hale gelen bir sessizlik içinde oturdular ve mağaraların saf sessizliğine teslim oldular.

"Haklısın," dedi sonunda.

Küçümseyen, sabırsız bir tavırla başını salladı. Ama yarın tekrar bakacağını söyleyerek ayrıldığında, "Teşekkürler Sutty, yoz" diye mırıldandı. Köle hitap, anlamsız ritüel deyimler. Kalpten.

Bundan sonra konuşmaları daha kolaydı. Ona Dünya'dan bahsetmesini istedi, ama anlaması onun için zordu ve çoğu kez, anladığını düşünmesine rağmen, bunu inkar etti. İtiraz etti: "Bana anlattığın tek şey yıkım, acımasız eylemler, işlerin nasıl kötü gittiği hakkında. Dünyandan nefret ediyorsun."

"Hayır," dedi. Çadır duvarına baktı. Tam köye gelirken yoldaki virajı ve Moti ile birlikte oynadığı yol kenarındaki tozu gördü. Kırmızı toz. Moti ona çamur ve çakıl taşlarından küçük köyler yapmayı ve etraflarına çiçekler dikmeyi gösterdi. Ondan tam bir yaş büyüktü. Çiçekler, sonsuz yazın sıcak, sıcak güneşinde bir anda soldu. Kıvrılıp uzandılar ve kuruyarak ipeksi bir toza dönüşen koyu kırmızı çamura geri döndüler.

"Hayır, hayır," dedi. "Benim dünyam anlatılmayacak kadar güzel ve ben buna bayılıyorum Yara. Sana propaganda diyorum. Neden hükümetiniz bizim yaptıklarımızı taklit etmeye başlamadan önce kim olduğumuza baksalar daha iyi olur onu anlatmaya çalışıyorum." ve kendimize yaptıklarımıza."

"Ama sen buraya geldin. Bizim sahip olmadığımız o kadar çok bilgiye sahiptin ki." "Biliyorum. Biliyorum. Hainliler de bize aynı şeyi yaptı. Bizi bulduklarından beri Hainlileri taklit etmeye, Hainlilere yetişmeye çalışıyoruz. Belki de Unism her şey kadar buna karşı bir protestoydu. . Başkasının değil, kendi kanlı yolumuzda kendini beğenmiş, irrasyonel aptallar olma Tanrı vergisi hakkımızın bir iddiası.

Bunu düşündü. "Ama öğrenmemiz gerekiyor. Sen de Ekumen'in herhangi bir bilgiyi saklamanın yanlış olduğunu düşündüğünü söyledin."

"Öyle yaptım. Ama Tarihçiler bilginin nasıl öğretilmesi gerektiğini inceliyorlar, böylece insanların öğrendikleri gerçek bilgi olsun, birbirine uymayan biraz burada ve biraz orada değil. Hain'de bir Ayna benzetmesi vardır. bütündür, bütün dünyayı yansıtır ama kırıktır, sadece parçaları gösterir ve onu tutan eli keser. Terra'nın Aka'ya verdiği şey, aynanın bir kıymığıdır."

"Belki de bu yüzden Yöneticiler, Elçileri geri gönderdi."

"Elçiler mi?"

"Terra'dan gelen ikinci gemideki adamlar."

"İkinci gemi mi?" dedi Sutty, ürkmüş ve kafası karışmıştı. "Benim geldiğimden önce Terra'dan gelen tek bir gemi vardı."

Ama konuşurken, Tong Ov ile yaptığı son uzun konuşmayı hatırladı. Ekumen'e haber vermeden kendi başlarına hareket eden Unist Pederlerin Aka'ya misyonerler göndermiş olabileceğini düşünüp düşünmediğini sormuştu.

"Bana anlat Yara! O gemi hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Fiziksel olarak hafifçe geri çekildiğini, ani cevap verme isteksizliğiyle boğuştuğunu görebiliyordu. Bu gizli bir bilgiydi, diye düşündü, sadece üst kademeler tarafından biliniyordu, resmi Şirket tarihinin bir parçası değildi. Hiç şüphe duymasalar da*Biz*Bunu biliyordum.

"İkinci bir gemi gelip Terra'ya mı gönderildi?" diye sordu. "Öyle görünüyor."

Onun katı profiline öfkeli, sessiz bir mesaj gönderdi: Ah, ağzı sıkı bürokrat şimdi üzerime gelme! Hiçbir şey söylemedi. Biraz duraksadıktan sonra tekrar konuştu.

"Ziyaretin kayıtları vardı. Onları hiç görmedim."

"Terra'dan gelen gemiler hakkında sana ne söylendi - bana söyleyebilir misin?"

Biraz düşündü. "İlki Redan Otuz yılında geldi. Yetmiş iki yıl önce. Doğu kıyısında, Abazu yakınlarına indi. Gemide on sekiz erkek ve kadın vardı." Bunun doğruluğunu kontrol etmek için ona baktı ve o da başını salladı. "O zamanlar doğuda hâlâ iktidarda olan eyalet hükümetleri, uzaylıların istedikleri yere gitmelerine izin vermeye karar verdiler. Uzaylılar, bizim hakkımızda bir şeyler öğrenmeye ve bizi Ekumen'e katılmaya davet etmeye geldiklerini söylediler. Terra ve öteki dünyaları bize anlatırlardı ama geldiler, dediler anlatıcı olarak değil dinleyici olarak.Maz olarak değil yoz olarak.Beş yıl kaldılar.Onlar için bir gemi geldi ve geminin muavinine bir gemi gönderdiler. burada öğrendiklerini Terra'ya anlatıyorlar." Onaylamak için tekrar ona baktı.

Sutty, "Bu anlatımın çoğu kayboldu," dedi.

"Terra'ya geri döndüler mi?"

"Bilmiyorum. Altmış yıl önce, şimdi altmış bir yıl önce Terra'dan ayrıldım. Unist yönetimi sırasında ya da Kutsal Savaşlar sırasında geri dönselerdi, susturulabilir, hapsedilebilir ya da vurulabilirlerdi... ikinci bir gemi mi?"

"Evet."

"O ilk gemiye Ekumen sponsor oldu. Ama Terra'dan başka bir sefere sponsor olmadı, çünkü Unistler görevi devralmıştı. Ekumen ile iletişimi en aza indirdiler. Limanları ve eğitim merkezlerini kapatıp uzaylıları sınır dışı etmekle tehdit ettiler. teröristlerin tesisleri etkisiz hale getirmesine izin vermek, onları güçsüz bırakmak. Terra'dan ikinci bir gemi gelirse, onu Unistler gönderirdi. Bu konuda hiçbir şey duymadım Yara. Kesinlikle halka duyurulmadı."

Bunu kabul ederek, "İlk gemi kalktıktan iki yıl sonra geldi. İçinde elli kişi vardı, patron maz, lider vardı. Adı Fodderdon'du. Başkentin güneyindeki Dovza'ya indi. Halkı Derhal Şirket Yöneticileri ile iletişime geçtiler.Terra'nın tüm bilgisini Aka'ya vereceğini söylediler.Her türlü bilgiyi, teknolojik bilgiyi getirdiler.Bize eski cahilce işlere son vermemiz gerektiğini gösterdiler. ve bize ne öğretebileceklerini öğrenmek için düşüncemizi değiştirmek.Teknikleri bize öğretmek için planlar, kitaplar, mühendisler ve teorisyenler getirdiler.Gemilerinde bir cevaplayıcı vardı, böylece ihtiyacımız olduğu anda Terra'dan bilgi gelebilirdi. BT."

Sutty, "Kocaman bir oyuncak kutusu," diye fısıldadı.

"Her şeyi değiştirdi. Şirketi muazzam bir şekilde güçlendirdi. Yıldızlara Yürüyüş'ün ilk adımıydı. Sonra... Ne olduğunu bilmiyorum.

olmuş. Bize söylenen tek şey, Fodderdon ve diğerlerinin önce bize özgürce bilgi verdikleri, ancak daha sonra bu bilgileri saklamaya ve bunun için haksız bir fiyat talep etmeye başladıklarıydı."

Sutty, "Ne kadar fiyat olduğunu tahmin edebiliyorum," dedi. Sorusuna baktı.

"Senin ölümsüz parçan," dedi. Ruh için bir Akan kelimesi yoktu. Yara onun açıklamasını bekledi. "İnanmalısın. Tek Tanrı'ya inanmalısın. Aka'da Tanrı'nın sesi olan tek kişinin ben olduğuna inanmalısın. Sadece benim anlattığım hikaye doğrudur. Eğer Tanrı'ya ve bana itaat edersen, biz Size bildiğimiz tüm harika şeyleri anlatacağım. Ama bizim Anlatmamızın bedeli çok yüksek. Paradan çok."

Yara şüpheyle başını salladı ve düşündü. "Fodderdon, Yürütme Konseyi'nin onun emirlerine uyması gerektiğini söyledi. Bu yüzden ona patron maz dedim."

"O öyleydi."

"Gerisini bilmiyorum. Bize politika anlaşmazlıkları olduğu söylendi ve gemi ile Elçiler Terra'ya geri gönderildi. Ancak... Olanın bu olduğundan emin değilim." Rahatsız görünüyordu ve ne söyleyeceğini uzun süre düşündü. "New Alyuna'da çalışan bir mühendis tanıyordum. *Yani Bir.'* Şu anda Aka'dan Şirketin gururu Hain'e giden NAFAL gemisini kastediyordu. "Model olarak Terran gemisini kullandıklarını söyledi. Bunun için planları olduğunu kastetmiş olabilir. Ama sanki gerçekten gemideymiş gibi konuştu. Sarhoştu. Bilmiyorum." ."

Elli Unist misyoner-fetihçi, büyük olasılıkla Corporation'ın çalışma kamplarında ölmüştü. Ama Sutty, Dovza'nın nasıl Aka'nın geri kalanına ihanet ederek ihanete uğradığını şimdi anlamıştı.

Bu hikaye onun kalbini üzdü. Tüm eski hatalar, tekrar tekrar yapıldı. Derin bir iç çekti. "Yani, Unist Elçilerini Ekumenik Gözlemcilerden ayırmanın hiçbir yolu olmadığından, o zamandan beri bize aşırı bir güvensizlikle yaklaştın... Biliyorsun Yara, Yöneticilerin Peder John'un teklif ettiği pazarlığı reddetmekle akıllıca davranmışlar. Bir güç mücadelesi olarak. Görmesi daha zor olan şey, bilgi armağanının bile bir bedeli olduğu. Ve hâlâ da öyle."

"Evet, elbette öyle," dedi Yara. "Sadece ne olduğunu bilmiyoruz**.** Seninkiler fiyatı neden saklıyor?" Şaşkınlıkla ona baktı. "Bilmiyorum," dedi. "Farkında değildim... Bunu düşünmem gerek."

Yara yorgun görünerek arkasına yaslandı. Gözlerini ovuşturdu ve kapattı. Belli ki Anlatım'dan bir satır alıntı yaparak, "Hediye şimşektir," dedi yumuşak bir sesle.

Sutty, gölgeli beyaz bir duvarın tepesinde güzel, kemerli ideogramlar gördü: *iki çatallı şimşek ağacı topraktan büyür.*Sotyu Ang'in yıpranmış, kara ellerinin kalbinin üzerinde bir dağ zirvesi şeklinde buluştuğunu gördü.*fiyat hiçbir şey*...

Sessizce oturdular, düşüncelerini takip ettiler.

Uzun bir aradan sonra "Yara, Sevgili Takieki'nin hikâyesini biliyor musun?" diye sordu.

Ona baktı ve sonra başını salladı. Belli ki biraz geri alınması gereken çocukluktan kalma bir anıydı. Biraz daha bekledikten sonra kesinlikle, "Evet," dedi.

"Sevgili Takieki gerçekten bir aptal mıydı? Yani, ona fasulye yemeğini veren annesiydi. Ona ne teklif ederlerse etsinler, belki de vermemekte haklıydı."

Yara oturup düşündü. "Bu hikayeyi bana büyükannem anlatmıştı. Onun gibi, kimse bana bakmadan her yere yürüyebileceğimi düşündüğümü hatırlıyorum. Hâlâ küçüktüm, büyükannemle büyükbabam tek başıma gitmeme izin vermezdi. Ben de yürümeye devam etmek istemiş olmalı dedim, bir çiftlikte kalmak değil, ve büyükanne sordu, 'Ama yiyeceği bitince ne yapacak?' Ben de dedim ki, "Belki pazarlık yapar. Belki maz'a fasulye ununun bir kısmını verir, birazını alır ve birkaç altın alır. Sonra yürümeye devam eder ve yine de kış geldiğinde yiyecek yiyecek alır." gelir."

Hatırlayarak hafifçe gülümsedi ama yüzü hâlâ endişeliydi.

Her zaman sıkıntılı bir yüzdü. Sert, soğuk, kapalı olduğu zamanları hatırladı. Dövülerek açılmıştı.

Haklı bir nedenle endişeliydi. Yürüme konusunda pek ilerlemiyordu. Dizi hala ağırlığı birkaç dakikadan fazla taşıyamıyordu ve sırtındaki yaralanma, ağrısız ve daha fazla hasar riski olmadan koltuk değneği kullanmasını engelledi. Odiedin ve To-badan, sonsuz bir sabırla her gün onunla çalıştılar. Yara onlara kendi inatçı sabrıyla karşılık verdi ama belalı bakışlar onu asla terk etmedi.

İki grup çoktan Silong'un Kucağından ayrılmış, şafak ışığında kayıp gitmişti.*A*birkaç kişi, birkaç dakika, ağır yüklü. Bayraklı kervan yok.

Mağaralardaki yaşam neredeyse tamamen gelenek ve fikir birliği ile yönetiliyordu. Sutty, hiyerarşiden bilinçli olarak kaçınıldığına dikkat çekmişti. İnsanlar titizlikle rütbe çekmediler. "Ekumen gelmeden önceki yüzyılda ters giden şey buydu" diyen Unroy'a bundan bahsetti.

"Patron maz," dedi Sutty tereddütle.

"Patron maz," diye onayladı Unroy sırıtarak. Sutty'nin argosu ve Rangma arkaizmleri onu her zaman gıdıklamıştır. "Dovzan Reformu. Güç hiyerarşileri. Güç mücadeleleri. Köyleri vergilendiren devasa, zengin umyazu. Mali ve manevi tefecilik! Halkın kötü bir zamanda geldi, yoz."

Sutty, "Gemiler yeni dünyaya her zaman kötü bir zamanda gelir," dedi. Unroy ona biraz merakla baktı.

Silong'un Kucağı'ndaki şeylerden sorumlu olan herhangi bir kişi veya çift, maz Igneba ve Ikak'tı. Genel konsensüs sağlandıktan sonra, onlar tarafından belirli kararlar ve sorumluluklar alındı. İnsanların ayrılacağı sıra ve zamanlar böyle bir karardı. Ikak, bir gece yemek vakti Sutty'ye geldi. "Yoz Sutty, bir itirazın yoksa grubun dört gün sonra ayrılacak."

"Hepimiz Okzat-Özkatlı mıyız?"

"Hayır. Sen, Maz Odiedin Manma, Long ve Ieyu, diye düşündük. Bir dakikayla küçük bir grup. Sonbahar havası gelmeden hızlı yol alıp tepelere inebilirsin."

"Pekala Maz," dedi Sutty. "Kitapları okunmamış bırakmaktan nefret ediyorum." "Belki geri gelebilirsin. Belki onları çocuklarımız için kurtarabilirsin."

Hepsinin paylaştığı o yakıcı, hasret dolu umut, ondaki ve Ekumen'deki o umut: yoğunluğunu her gördüğünde Sutty'yi korkutuyordu.

"Bunu yapmaya çalışacağım, Maz," dedi. Sonra - "Peki ya Yara?"

"Taşınması gerekecek. Şifacılar hava değişmeden uzun mesafe yürüyemeyeceğini söylüyorlar. İki genç, Tobadan Siez ve iki rehberimiz onunla birlikte grupta olacak. ve bakıcıyla üç dakika. Kalabalık bir grup, ama öyle olmak zorunda. Yarın sabah, bu güzel hava devam ederken gidecekler. Keşke adamın yürüyemeyeceğini bilseydik. Yollardık. Ama en kolayı olan Reban Yolu'nu seçecekler."

"Amareza'ya vardığında ona ne oluyor?"

Ikak ellerini açtı. "Onunla ne yapabiliriz? Tutsak tutalım! Yapmalıyız! Polise mağaraların tam olarak nerede olduğunu söyleyebilir.

Ellerinden geldiğince çabuk insan gönderecekler, patlayıcılar yerleştirip yok edecekler. Marang'ın Büyük Kütüphanesini ve diğerlerini nasıl yok ettikleri. Şirket politikalarını değiştirmedi. Onları değiştirmeye ikna edemezsen, Sutty. Kitapları olduğu gibi bırakmak, Ekumen'in gelip onları incelemesine ve kurtarmasına izin vermek. Böyle bir şey olursa, elbette gitmesine izin verirdik. Ama yaparsak, kendi adamları onu yetkisiz eylemlerden dolayı tutuklayıp hapse atacak. Zavallı adam, pek parlak bir geleceği yok."

"Polise söylememesi mümkün." Şaşıran

Ikak, sorusuna baktı.

"Kütüphaneyi bulup yok etmeyi kişisel bir görev edindiğini biliyorum. Aslında bir saplantı. Ama o... Maz tarafından büyütüldü. Ve..."

Tereddüt etti. Ikak'a onun mezar sırrını kendi sırrına söyleyemediğinden daha fazla söyleyemezdi.

Sonunda, "Olduğu şey olmak zorundaydı," dedi. "Ama bence ona gerçekten mantıklı gelen tek şey Anlatmak. Sanırım o konuya geri döndü. Odiedin'e ya da buradaki herhangi birine karşı bir düşmanlık beslemediğini biliyorum. Belki tutsak edilmeden Amareza'daki insanlarla kalabilir. gözden uzak."

"Belki," dedi Ikak, anlayışsız değildi ama ikna olmamıştı. "Ama böyle birini saklamak çok zor, yoz Sutty. ZIL takılmış. Ve oldukça yüksek bir memurdu, bir Ekumen Gözlemcisini izlemekle görevlendirilmişti. Onu arayacaklar. Onu yakaladıklarında, Korkarım, ne hissederse hissetsin, bildiği her şeyi onlara anlatmasını sağlayabilirler."

"Belki kış boyunca bir köyde saklanabilir. Amareza'ya hiç inmez. Zamana ihtiyacım olacak, Maz Ikak Igneba - Elçi'nin zamana ihtiyacı olacak - Dovza'daki insanlarla konuşmak için. Ve eğer sırada bir gemi gelirse Yıla denk geldiğine göre, o zaman Ekumen'in Ahırlarıyla bu meseleler hakkında konuşabiliriz. Ama bu zaman alacak."

Ikak başını salladı. "Diğerleriyle bunun hakkında konuşacağım Elimizden geleni yapacağız." Sutty yemekten hemen sonra Yara'nın çadırına gitti.

Hem Akidan hem de Odiedin zaten oradaydılar, Akidan Yara'nın yolculuk için ihtiyaç duyacağı sıcak tutan giysileriyle, Odiedin Yara'yı başaracağı konusunda rahatlatmak için. Akidan ayrılacağı için heyecanlıydı. Sutty, yakışıklı genç yüzü ışıldayan Yara ile ne kadar nazik konuştuğunu görünce duygulandı. "Endişelenme yoz," dedi ciddiyetle, "bu kolay bir yol ve çok güçlü bir grubumuz var. Bir hafta sonra tepelerde olacağız."

"Teşekkürler," dedi Yara ifadesiz bir şekilde. Yüzü kapanmıştı.

Odiedin, "Tobadan Siez sizinle olacak" dedi. Yara
başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi tekrar.

Kieri, Akidan'ın unuttuğu termal bir pançoyla geldi ve onunla toplanıp konuşarak geldi. Çadır çok doluydu. Sutty girişte diz çöktü ve elini Yara'nın eline koydu. Daha önce ona hiç dokunmamıştı.

"Bana söylediklerini bana anlattığın için teşekkür ederim, Yara," dedi, telaşlı ve çekingen hissediyordu. "Ve sana söylememe izin verdiğin için. Umarım sen - umarım işler yolunda gider. Güle güle."

Ona bakarak kısa bir baş selamı verdi ve başını çevirdi. Endişeli ama aynı zamanda rahatlamış bir şekilde çadırına geri döndü.

Çadır dağınıktı: Kieri, paketlemeye hazırlanırken sahip olduğu her şeyi etrafa saçmıştı. Sutty düzen, sessizlik ve bekârlık için Odiedin'le yeniden aynı çadırı paylaşmayı dört gözle bekliyordu.

Katalog üzerinde çalışarak uzun bir gün geçirmişti, yorucu, meşakkatli bir iş, zorlu ve meşakkatli Akan programlarıyla. Çok erken kalkıp arkadaşlarını uğurlamak niyetiyle yatağa gitti. Hemen uyudu. Kieri'nin dönüşü ve eşyalarını toplama telaşı onu pek rahatsız etmedi. Lambanın yeniden yanması ve Kieri'nin kalkması, giyinmesi yaklaşık beş dakika geçmişti. Sutty uyku tulumundan güçlükle çıktı ve "Seninle kahvaltıda olacağım" dedi.

Ama mutfağa vardığında, ayrılan grubun insanları orada değildi, onları yola koyacak sıcak yemeği yiyorlardı. Yemek pişirme görevinde olan Long dışında kimse yoktu.

"Herkes nerede Long?" diye sordu. "Zaten gitmediler, değil mi?"

"Hayır," dedi Long.

"Bir sorun mu var?"

"Sanırım öyle Sutty." Yüzü sıkıntılıydı. Başıyla dış mağaraları işaret etti. Onlara giden girişe gitti. İçeri girerken Odiedin ile karşılaştı.

"Sorun nedir?"

"Ah Sutty," dedi Odiedin. Eksik, umutsuz bir hareket yaptı.

"Nedir?"

"Yara."

"Ne?"

"Benimle gel."

Onu Ağaç Mağarasına kadar takip etti. Yara'nın çadırının yanından geçti. Etrafta bir sürü insan vardı ama Yara'yı görmedi. Odiedin, zemini pürüzlü küçük mağaradan geçti ve oradan, kapı kemerinin yanından dışarıya açılan kısa geçide ancak elleri ve dizleri üzerinde geçebildiler.

Odiedin hemen dışında ayağa kalktı. Sutty yanında belirdi. Gün doğumuna daha çok vardı ama mağaraların boşluksuz karanlığından sonra gökyüzünün yüksek solgunluğu harika bir şekilde parlak ve uçsuz bucaksız görünüyordu.

"Bak nereye gitti," dedi Odiedin.

Işıktan onun işaret ettiği yere baktı. Kar, sirkin zemininde ayak bileğine kadar uzanıyordu. Durdukları kemerden çizme izleri dosdoğru kenara ve arkaya uzanıyordu, üç ya da dört kişinin izleri, diye düşündü.

"İzler değil," dedi Odiedin. "Onlar bizim. Elleri ve dizleri üzerindeydi. Yürüyemiyordu. O dizinin üzerinde nasıl sürünürdü bilmiyorum. Uzun bir yol."

Şimdi kardaki izleri, ağır, sürüklenen izleri gördü. Tüm önyükleme izleri sollarında tutuldu.

"Kimse onu duymadı. Gece yarısından sonra, gizlice dışarı çıkmış olmalı."

Aşağı baktığında, siyah kayanın üzerindeki karın ince olduğu kemerin oldukça yakınında, bulanık bir el izi gördü.

"Orada, kenarda," dedi Odiedin, "ayağa kalktı. Sıçrayabilsin diye."

Sutty biraz ses çıkardı. Vücudunu biraz sallayarak çömelerek yere çöktü. Gözyaşı akmıyordu ama boğazı düğümlenmişti, nefes alamıyordu.

"Penan Teran," dedi. Odiedin onu anlamadı. "Rüzgar" dedi.

"Bunu yapmak zorunda değildi." Odiedin'in sesi şiddetli ve ıssızdı. "Bu yanlıştı."

Sutty, "Bunun doğru olduğunu düşündü," dedi.

DOKUZ

Onu Amareza'daki Soboy'dan Dovza City'ye uçuran şirket uçağı, doğu Headwaters Sıradağları üzerinde irtifa kazandı. Batıya doğru küçük pencereden dışarı baktığında büyük, engebeli, kayalık, hantal bir dağ gördü: Zubuam. Ve sonra, bariyer duvarının beyazlığı, arkasında süzülerek yükseliyor, parlak enginliğinde bir yerlerde saklanıyor, varlığın sirki ve mağaraları. Bariyerin tırtıklı kenarının üzerinde, gözünün hizasında, Silong'un boynuzu mavinin üzerinde beyaz-altın rengi yükseliyordu. Bütünüyle, bütünüyle, bu seferlik gördü. İnce, ebedi sancak zirveden kuzeye doğru dalgalandı. Güneye yürüyüş zordu, iki uzun hafta, iyi bir yolda ama yolun büyük bölümünde kötü hava vardı; ve Soboy'da hiç dinlenmemişti. Şirketin polisleri, Headwaters Range'in dışındaki her yolu izliyordu. Yetkililer, çok kibar, çok gergin, partisiyle şehrin hemen içinde tanışmıştı. "Gözlemci hemen başkente uçacak."

Elçi ile telefonla konuşmak istemiş ve onlar da onun için havaalanına telefon açmışlardı. Tong Ov, "Gelebildiğin kadar çabuk gel," dedi. "Çok fazla alarm verildi. Sağ salim dönmenize hepimiz sevindik. Hem Akan hem de uzaylılar. Ama özellikle bu uzaylı."

"Arkadaşlarımın iyi olduğundan emin olmalıyım" dedi.

"Onları yanında getir," dedi Tong.

Odiedin ve Okzat-Özkat'ın batısındaki dağ eteklerindeki köyden iki rehber, onun arkasındaki üç koltukta yan yana oturuyorlardı. Long ve Ieyu'nun bundan ne anladığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Odiedin onları biraz açıklamış ya da rahatlatmış ve oldukça kayıtsız bir şekilde gemiye binmişlerdi. Dördü de yorgun, kafası karışmış, bitkindi.

Uçak doğuya döndü. Daha sonra aşağı baktığında, karsız dağ eteklerinin sarısını, bir nehrin gümüşi ipliğini gördü. Ereha. Dağın Kızı. Dovza Şehri'ne kadar genişleyip griye dönüşen gümüş ipliği takip ettiler.

Sutty, "Dovzan kaplaması altındaki temel kültür dikey, militan, saldırgan ve ilerici değil" dedi. "Düzgün, ticari, söylemsel ve homeostatik. Kriz anlarında bence ona geri dönüyorlar. Bence onlarla pazarlık yapabiliriz."

*Napolyon Buonapart, İngilizleri bir esnaf ulusu olarak adlandırdı.*Hurree Amca içinden söyledi.*Belki de tamamen kötü bir şey değil?*

Aklında çok fazla şey vardı. Tong'a söylenecek çok şey var; ondan duymak çok fazla. Konuşmak için bir saatten biraz fazla zamanları vardı ve Yöneticiler ve Bakanlar her an gelebilirlerdi.

"Pazarlık?" diye sordu Elçi. Odiedin orada olduğu için Dovzan dilinde konuşuyorlardı.

Sutty, "Bize borçlular," dedi. "Bize borçlusun?"

Chiffewar ne militan ne de ticari bir kültürdü. Tüm genişliklerine ve inceliklerine rağmen Chiffewarian'ların anlamakta zorlandıkları kavramlar vardı.

Sutty, "Bana güvenmek zorundasın," dedi.

"Evet," dedi Elçi. "Ama lütfen şifreli de olsa bu pazarlığın ne olduğunu açıklayın."

"Pekala, Silong'daki Kütüphaneyi korumaya çalışmamız gerektiğine katılıyorsanız..."

"Evet, prensipte tabii. Ama Akan politikasına müdahale içeriyorsa-"

"Yetmiş yıldır Aka'ya müdahale ediyoruz."

"Ama teknolojik özelliklerin o ilk muazzam armağanını geri alamayacağımıza göre, onlara bilgiyi keyfi olarak nasıl reddedebiliriz?"

"Bence asıl mesele şu ki, bu bir hediye değildi. Bunun bir bedeli vardı: manevi dönüşüm."

"Misyonerler," dedi Tong, başını sallayarak. Daha önceki acele konuşmalarında, tahmininin doğrulanmasından normal bir insan zevki almıştı.

Odiedin ciddi ve kararlı bir şekilde dinledi.

"Akanlar bunu tefecilik olarak gördüler. Ödemeyi reddettiler. O zamandan beri aslında onlara istediklerinden daha fazla bilgi verdik."

"Onlara daha az sömürücü modlar olduğunu göstermeye çalışıyorum - evet." "Mesele şu ki biz bunu her zaman karşılıksız verdik, onlara teklif ettik." "Elbette," dedi Tong.

"Ama Akanlar alınan değeri ödüyor. Nakit olarak, anında. Gördükleri gibi, Yıldızlara Yürüyüş'ün tüm planlarını ya da o zamandan beri herhangi bir şeyi ödemediler. On yıllardır bizi bekliyorlar. onlara bize ne borçlu olduklarını söyle. Biz söyleyene kadar bize güvenmezler."

Tong şapkasını çıkardı, kahverengi, satensi kafasını ovuşturdu ve şapkayı gözlerinin biraz üzerine yerleştirdi. "Yani karşılığında onlardan bilgi mi isteyeceğiz?"

"Kesinlikle. Onlara bir hazine verdik. İstediğimiz bir hazineleri var. İngilizcede dediğimiz gibi kısasa kısasa."

"Ama onlar için bu bir hazine değil. Bu bir fitne ve bir yığın çürümüş ceset hurafesi. Değil mi?"

"Eh, evet ve hayır. Sanırım bunun bir hazine olduğunu biliyorlar. Bilmiyorlarsa havaya uçurmak zahmetine girerler miydi?"

"O zaman onları Silong Kitaplığı'nın değerli olduğuna ikna etmemiz gerekmez mi?"

"Pekala, bunun onlara verdiğimiz herhangi bir bilgi kadar değerli olduğunun farkında olmalarını istiyoruz. Ve değerinin bizim ona ücretsiz erişimimize bağlı olduğunu. Tıpkı onlara verdiğimiz tüm bilgilere ücretsiz erişimleri olduğu gibi. "

"Tit for tit," dedi Tong, tam olarak ifade olmasa da kavramı özümseyerek. "Ve bir şey daha - çok önemli - Bahsettiğimiz sadece Silong Kucağı'ndaki kitaplardan değil, her yerdeki tüm kitaplardan ve bu kitapları okuyan tüm insanlardan. Tüm sistem. Anlatım. Onlar suç olmaktan çıkarmak zorunda kalacağız."

"Sutty, bunu kabul etmeyecekler."

"Sonunda zorundalar. Denemek zorundayız." Uzun masada yanında dimdik ve tetikte oturan Odiedin'e baktı. "Haklı mıyım, Maz?"

Odiedin, "Belki her şey bir anda olmayabilir, yoz Sutty," dedi. "Her seferinde bir şey. Yani pazarlık yapmaya devam edecek daha çok şey var. Ve bunun için."

"Fasulye ununun bir kısmı için birkaç altın mı?"

Odiedin'i biraz zaman aldı. "Onun gibi bir şey," dedi sonunda oldukça şüpheyle.

"Fasulye yemeği?" diye sordu Elçi, bir ona bir diğerine bakarak. Sutty,

"Bu sana anlatmamız gereken bir hikaye," dedi.

Ancak ilk Yöneticiler konferans odasına geliyordu. Hepsi mavi ve ten rengi iki erkek ve iki kadın. Elbette selamlama formaliteleri yoktu, aşağılayıcı adresler yoktu; ama tanışmalar olması gerekiyordu. İsimler verilirken Sutty her birinin yüzüne baktı. Bürokrat yüzler. Hükümet yüzleri. Kendinden emin, pürüzsüz, sağlam. Kapalı. Monitörün yüzünde sonsuz tekrarlanabilir varyasyonlar. Ama pazarlık başlarken aklında tuttuğu Monitör'ün değil, Yara'nın yüzüydü.

Hayatı, onun pazarlığının altını çizen buydu. Onun hayatı, Pao'nun hayatı. Bunlar soyut, hesaplanamaz risklerdi. Paralar kül oldu, altınlar çöpe gitti. Havada ayak sesleri.

[SON]

FB2 belge bilgisi

Belge Kimliği: fbd-0f2e64-3059-184d-de80-e050-7090-0a88c7
Belge sürümü: 1.02
Doküman oluşturma tarihi: 02.02.2010
Şunlar kullanılarak oluşturuldu: Fiction Book Designer, FB Editor v2.0 yazılımı

Belge yazarları:

- Verdi1

Hakkında

Bu kitap, Lord KiRon'un FB2EPUB dönüştürücü versiyonu tarafından oluşturulmuştur.
1.0.35.0.
FB2EPUB версии.
1.0.35.0 Lord KiRon desteği